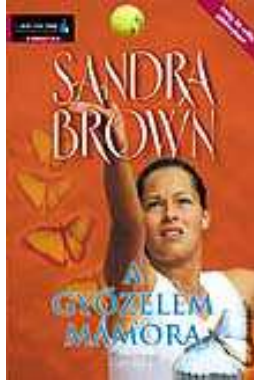

Sandra Brown

A győzelem mámora

A teniszsztár Stevie úgy érzi, most mindent elveszíthet, amiért oly nagy áldozatot hozott: oda a pályája, sőt talán az élete is. Rákos megbetegedése, melyet nemrég mutattak ki, nem tenné számára lehetővé, hogy részt vegyen a következő világversenyen. A lánynak két hete van annak eldöntésére, hogy az életét jelentő pályát vagy az életét megmentő műtétet választja. A sors egy különös sportujságíró, a betegség titkát leleplező Judd személyével szól közbe.....

– Ramsey vadászik a hátsódra, Mackie, szét akarja rúgni.

A gyakornok, aki a felvonónál csípte el a Dallas Tribune ünnepeelt sportújságíróját, felvette mögötte léptei ütemét, miközben a férfi Dallas legnagyobb újságjának szerkesztősége felé sétált. Judd Mackie-nek arcizma sem rándult a fenyegetés hallatán, hogy kiesett a Tribune főszerkesztőjének kegyeiből. Nyílegyenesen a kávéautomata felé tartott, amely olyan gyilkos fekete kávé adott, hogy Mackie gyakran megeresztette a tréfát, miszerint a zaccot az északi autópálya repedéseinek betömésére használják.

– Mackie, hallottad, amit mondtam?

– Hallottam, Addison, hallottam. Van egy negyeddollárosod?

Drága, ám reménytelenül gyűrött nadrágjának zsebeiből nem tudott előhalászni kellő mennyiségű érmét az automatához. Hírhedt volt arról, hogy soha nincs nála pénz. Nevetségesnek tűnt, hogy olyan fickótól kunyerál aprót, akinek a jövedelme töredéke az övének.

– Ramsey megérett a kényszerzubbonyra– mondta a gyakornok baljós hangon, miközben egy maroknyi aprópénzt nyújtott át bálványának.

– Ez nem újdonság.

Mackie figyelte, hogyan telik meg a műanyag pohár kávéval, amelynek egyetlen előnye az volt, hogy tűzforró, és olyan sötét és átláthatatlan, mint a napszemüvege, amelyet még mindig viselt, pedig már kerek öt perce belépett az épületbe.

Ahogy a szinte hígíthatlan koffeint szűrte az eldobható pohárból, szemüvege bepárásodott, s ez eszébe juttatta, hogy az orrán van. Levette, és beledugta zakója mellényzsebébe, amely semmivel sem volt elegánsabb, mint a nadrágja. Szemhéja felduzzadt, szeme fehérjét vörös csíkok erezték.

– Azt mondta, hogy kapjalak el a felvonónál, és személyesen kísérelek az irodájába.

– Ezek szerint jól begőzölt. Mit követtem el már megint?– kérdezte Judd minden érdeklődés nélkül.

Michael Ramsey állandóan felhúzta magát miatta. Dühének csak a mértéke változott egyik napról a másikra.

– Meghagyom neki, hogy ő mondhassa el. Hajlandó vagy önként velem jönni?– kérdezte a gyakornok aggódva. Judd megsajnálta.

– Mutasd az utat.

Addison Akárki gyakornok részmunkaidőben dolgozott, miközben a Déli Metodista Egyetemen újságírói tanulmányait folytatta. Az első nap, amikor a fiú munkába állt, Judd átnyújtott neki egy gyűrött zsebkendőt, amelyet egy még gyűröttebb zsebből húzott elő, s tréfásan azt javasolta, hogy a buzgó diák törölje meg vele gyöngyöző homlokát. Amikor azonban látta, hogy Addison megsértődött, hátra vágta a fiút, és azt mondta neki, hogy nem akarta megbántani, majd ellátta a legjobb tanáccsal, amelyet egy olyan embernek adhatott, aki újságírói babérokra vágyik: nevezetesen, hogy gondolja meg magát, amíg nem késő.

– A munkában eltöltött órák végtelenek, a fizetés tetű, a munkakörülmények förtelmesek, s a legtöbb, amit remélhetsz, hogy esetleg elolvassa valaki, bármit is írtál, mielőtt a kutya szétrágja vagy a madár rápiszkít, vagy a háziasszony belecsoomagolja a csirkebelet.

Addison még mindig ott ügyködött, úgyhogy nyilván nem vette a szívére a kiábrándult sportriporter szavait. Judd tovább cincálta volna Addison idealizmusát, ám visszaemlékezett arra az időre, amikor neki magának is csillagok szikráztak a szemében az újságírói pálya gondolatára.

A csillagok rég kihunytak, de alkalomadtán, általában akkor, amikor mélyen a pohár fenekére nézett, felöltött benne, milyen érzés is volt a hírnév iránti égető vágy. Ezért hát hagyta, hogy a kölyök csak álmodja tovább álmait. Rá fog jönni maga is, hogy az élet gyakorta űz aljas tréfákat az emberrel.

Benn jártak a délelőttben, s a szerkesztőség nyüzsgő méhkashoz hasonlított. A riporterek számítógépek előtt kattogtatták a billentyűket. Néhányan telefonkagylót szorítottak az álluk alá. Küldöncök lökdösődtek az íróasztalok között, amelyeken már halomban álltak a felbontatlan csomagok és borítékok.

Azután ott voltak azok a figurák, akik egyszerűen csak tébláboltak, cigarettáztak, dobozos italokat vagy kávé szűrtek, miközben várták, hogy valami hírértékű esemény történjék, vagy ennek hiányában megszállja őket az isteni sugallat.

– ...az arabok. Izrael azonban– szia, Judd!– nem hajlandó...

– Úgyhogy azt mondtam a csajnak: „Figyelj, szeretném a kulcsaimat visszakapni.” Szia, Judd. Mire ő azt mondta...

– ...egy ajánlatot nekem. Szia, Judd. Valakinek ki kellene állnia, és nyilatkoznia kellene ebben az ügyben. Judd népszerű volt követői körében, s üdvözlésképpen jobbra–balra bólogatva követte Addisont az íróasztalok útvesztőjében, majd végig a szőnyeggel borított folyosón a főszerkesztő irodája felé.

– Csakhogy itt van!– mondta a titkárnő kétségbeesetten.– Mivel nincs rendőrségünk, már épp engem akart elküldeni, hogy megkeressem. Köszönöm, Addison. Folytathatja ott, ahol abba hagyta, mielőtt Mr. Ramsey magához hívatta.

A gyakornoknak szemmel láthatóan nem volt ínyére, hogy épp akkor távozzék, amikor kezdődik a tűzijáték. Ramsey titkárnője azonban csaknem olyan hajthatatlan volt, mint maga a főnök. A fiú elbaktatott.

– Üdv, csinibaba. Mi az ábra?– Judd beledobta üres poharát a legközelebbi szemétkosárba.– Öntsön nekem egy csészényit abból az igazi lötyyből, legyen szíves.

A titkárnő csípőre tette a kezét, és megkérdezte:

– Talán pincérnőnek néz?

Judd kacsintott, és azzal a komótos, na–mi–van–ha–kipróbálsz tekintettel nézett rá, amely a legritkább esetben mondott csődöt az eredményhez szükséges pontszerzésben.

– Egy ilyen bombázó felér egymillió dollárral.

Átballagott az összekötő ajtón, mielőtt a lány megtorolhatta volna akár szemérmetlen célozgatását, akár behízelt bőrkjárt.

Az ajtón túl tüdőgyilkos füst fogadta, amelyet az első két csomag cigaretta okozott Michael Ramsey aznapi négydobozos adagjából. Egy cigaretta a hamutartóban füstölgött, egy másik főnöke szájában lógott, amikor Judd besétált.

– Épp ideje!– Ramsey arca égett a dühtől.

Judd belezöttyent egy bőrszékbe, és lábát keresztbe tette a főnöke előtt.

– Miért?

– Ne nézz hülyének, Mackie. Most aztán tényleg kiakasztottál.

Ramsey titkárnője bejött, és hozta a megrendelt csésze kávé, amelyet a saját kávéfőzőjében készített el. Judd köszönetképpen egy mosolyt villantott rá, no meg egy újabb sokat sejtető pillantást, amelyről a lány tudta– nagy bánatára–, hogy semmi jelentősége.

Miután a titkárnő távozott, Ramsey valóságos viharfelhőnyi keserű füstöt fújt ki.

– Lemaradtál az év legnagyobb teniszstoriájáról.

Judd megégette száját a kávéval, és majd megfulladt a ne–vetéstől.

– Tenisz! Egy teniszstori miatt ilyen vörös a fejed? Azt hittem, legalábbis a Cowboys rögbicsapat jelentett csődöt. Mi történt, talán McEnroe beszólt a vonalbírónak?

– Stevie Corbett összeesett a meccsen délelőtt a Lobo Blancóban.

Judd vigyora megfagyott. Figyelmét azonnal lekötötte, s vidám kedvét lehervasztotta, amit hallott. Ajkához emelte a valódi porcelán kávéscsészét, és mintás pereme fölött Ramseyre bámult. Ramsey elnyomta a cigarettát a hamutartóban, egy utolsót szippantott abból, amely épp a szájában füstölgött, s aztán csak úgy véletlenszerűen az íróasztalán álló, teli kerámiátál felé pöckölte a hamut.

– Mit akarsz azzal mondani, hogy összeesett?

– Hát éppen ez az, amit nem tudunk, mert senki nem volt ott, hogy tudósítson a történetekről– válaszolta Ramsey kedvesen.– Túlfizetett sztárriporterünk aluszkált ma reggel.

– Hagyd a gúnyos megjegyzéseket, jó? Így van, elaludtam. Nagy ügy. És mit csinált Miss Corbett? Megbotlott, és átesett a copfján?

– Nem, nem botlott meg. Szerencsére, ha te nem is, a fotós odadugta a képét. Azt mondta, hogy „összeesett”.

– Vagyis elájult?

– Vagyis elvágódott, és egy kis halomba gömbölyödött a pályán.

– Micsoda rémséges szóhasználat!

Ramsey arca még sötétebb vörösbe ment át.

– Ha ott lettél volna, magad választhatnád meg a szavakat.

– Semmi szükség nem volt rá, hogy ott legyek– vágott vissza Judd a maga védelmében.– Holtbiztos volt, hogy Corbett megveri azt az olasz lányt.

– Hát nem verte meg. Elveszítette a meccset. Kiesett a versenyből.

– Azok után, hogy megnyerte a Francia Nyílt Bajnokságot, ez már nászmenetnek tűnt. Leginkább csak udvariasságból játszott. Az volt a szándékom, hogy az érdekesebb meccseket kapom el ma délután.

– Miután elhallgattattad a macskajajt– mondta Ramsey vészjóslóan.–Úgy áll a helyzet, hogy nem sikerült Stevie Corbett összeeséséről tudósítanod, holott ez városának hazai közönsége előtt történt. Ezek az emberek pedig korán felkeltek, és átverekedték magukat a csúcsforgalmon, hogy láthassák bajnokuk játékát, miközben te a takaró alatt szuszogtál.

– Mit beszélnek az utcán?

– Semmit. A menedzsere kiadott a sajtónak egy nyilatkozatot. Összesen három mondatból áll, és az égvilágon semmi sem derül ki belőle.

– Melyik kórházban van?

Judd fejében már éppen összeállt a lista az orvosi társadalom megbízható forrásairól, akik a saját anyjukat is eladnák, ha elég zöld a dollár.

– Nincs kórházban.

– Nincs kórházban?!– A Judd szervezetében száguldó adrenalin szintje azonnal leesett. Gyorsan pörgő agya behúzta a fékeket, és mindent hátramenetbe kapcsolt. Kiköhögött egy újabb reszelős nevetést, és ismét belekortyolt a kávéjába, amelyet korábban félretett és elfelejtett.

– Neked hagyom, Mike, hogy a bolhából elefántot csinálj. Az aranyos kis Stevie–nek talán viharos éjszakája volt. Akárcsak nekem.

Ramsey konokul rázta a fejét.

– Le kellett vinni a pályáról. Több volt ez, mint egy viharos éjszaka.– Szúrós tekintetével a székhez szegezte Juddot.– Ki fogod deríteni, hogy mi volt... mielőtt még bárki más kiderítené. És az „elkapom előled” játékot fogod játszani, mert a hírt már közölte a rádió. Nem hallottad a kocsiban idefele jövet? Judd a fejét rázta.

– Nem kapcsoltam be a rádiót. Fáj a fejem.

– Gondolom. Nesze.

Ramsey kivett egy levél aszpirint az íróasztala középső fiókjából, és odalökte legtalálékonyabb, legélesebb nyelvű riporterének, aki történetesen egyben a legfárasztóbb is volt. Kizárólag Judd kedvéért tartotta az aszpirinkészletet.

– Vegyél be hármát, az összeset, mit bánom én, akárhányat, csak szedd össze magad, és szállj rá a telefonra, vagy menj ki, és ugrasd ki a nyulat a bokorból, mindegy, csak tudd meg, mitől esett össze Stevie Corbett!–Újabb cigarettájával átdöfte a kettejük közt lévő távolságot.– Az esti kiadásra legyen kész a cikked.

Judd ránézett az órájára.

– Az ebédre... ööö... tulajdonképpen... már elköteleztem magamat.

– Mondd le.

– Nem– mondta Judd vontatottan, ahogy lustán kikászálódott a székből–, erre nem lesz szükség. Felhívom az ifjú hölgyet, és átteszem a randevúkat délutánra. Addigra kiderítem, és nyomdakészre írom ezt a Corbett–ügyet.

Az ajtónál gúnyosan tisztelgett Ramseynek.

– Tudod, Mike, ha nem csillapodsz le, fiatalon fogsz meghalni.

Tárva–nyitva hagyta az ajtót. A szerkesztőségi szobában mindenki hallotta, hogy Mike Ramsey olyan szavakat kiabál Judd után, amelyeket sem rá, sem a mamájára nézve nem le–hetett hízelgőnek nevezni.

1.

– Ó, szentséges atyám, maga az.

Stevie Corbett nekidőlt lakása bejárati ajtajának, amelyet épp most nyitott ki. Rövid, kimonó jellegű köntöst viselt: szabása átfedte a mellét, s a saját anyagából készült öv fogta össze a derekánál. A világoszöld selyem olyan hűvös és friss érzést keltett, akár egy érett mézdinnye.

Öltözékének minden részletére kiterjedt a sportújságíró figyelme, akit a lány bosszúálló végzetének tartott. Ő volt a legutolsó ember a földön, akivel ebben a pillanatban beszélni óhajtott.

– Másvalakire számítottam– mondta.

– Nyilvánvalóan. És ki az a szerencsés flótás, ha szabad tudnom?– A férfi hangját jócskán megfűszerezte a burkolt célzás.

– Az orvosom gyógyszert küld át. Azt hittem, a küldönc csenget.

– Erre valók a kémlelőlyukak– emlékeztette Judd, s közben megkocogtatta az ajtón lévő kis kerek nyílást.

– Nem jutott eszembe, hogy kinézzek.

– Máson járt az esze, igaz?

A lány elnézett Judd széles válla fölött, remélve, hogy megpillantja a várva várt patikai szállítót.

– Igen.

– Például azon, hogy ma délelőtt bolondot csinált magából a Lobo Blancón.

Stevie visszakapta tekintetét, és a férfiera szegezte.

– A szavai, Mr. Mackie, bősztőek és tisztességtelenek, mint általában.

– Én egészen másként értesültem.

– Értesült? Ezek szerint nem volt ott?– A lány szomorú képet vágott.– Milyen kár. Örültem élvezte volna a megaláztatásomat.

A férfi mosolygott, és napbarnított arcán elmélyültek a ráncok.

– Kegyesen felajánlom a vállamat, hogy kisírja magát rajta. Miért nem hív be, és mondja el, mi történt?

– Miért nem tűnik el most azonnal a pokolba?– Szavaival ellentétben kifejezetten angyali mosoly ragyogott Stevie arcán.– Elolvashatja megszégyenítő összeesésem történetét a vetélytársa cikkében.

– Nincs vetélytársam.

– Ahogy nincs magában szerénység, nincsenek gátlásai, tehetsége és ízlése sem.

A férfi füttyentett.

– Az az esés ma délelőtt jottányit sem javított pocsek természetén.

– Mindenkiel kedvesen viselkedem, kivéve magát. És miért is tennék másképp? Nem vagyok képmutató. Miért lennék kedves az újságíróval, aki gyalázatos cikkeket közöl rólam?

– Az olvasóim elvárják, hogy kegyetlen legyek– mondta Judd unottan.– Vitriolos tollam a védjegyem, ahogy ez a hosszú, szőke copf a magáé.

Kinyújtotta a karját, és ujjait végigfuttatta a befont hajszálakon, kezdve a lány vállánál, le egészen a melle domborulatáig. Stevie ellökte a kezét, és a súlyos, vastag fonatot hátradobta a válla fölött.

– Egész nap bujkáltam a sajtó elől. Hogyan sikerült megtalálnia?

– Tudom, kit kell megvesztegetnem az otthoni címekért, meg ilyesmi. Miért menekül a sajtó elől?

– Nem érzem jól magam, Mr. Mackie. Egyáltalán nincs kedvem hozzá, hogy sértegetéseket vágjunk egymás fejéhez. Ha tudtam volna, hogy maga áll az ajtó túloldalán, biztos, hogy soha ki nem nyitom. Kérem, távozzék.

– Egy kérdés?

– Nem.

– Miért ajult el?

– Vizontlátásra.

Stevie úgy becsapta az ajtót a férfi orra előtt, hogy Judd zakójának széle majdnem becsípődött a nyílásba. Homlokát egy pillanatra az ajtófélfának támasztotta. Mindenki közül pont Judd Mackie! Épp tegnapi cikkében fricskázta meg a Lobo Blancóban rendezett verseny kapcsán.

„Az író csak arra kíváncsi, hogy a divatimádó Ms. Corbett, akire nemrégiben rámosolygott a szerencse a Francia Nyílt Bajnokságon, vajon mit fog viselni, hogy elkápráztassa hazai rajongóit”– írta. „Nem ártana, ha a fonákjában is annyi lendület lenne, mint helyes kis szoknyácskáiban.”

Évek óta, amióta csak az első helyen szerepelt a ranglistán, Mackie folyamatosan ehhez hasonló sortüzeket adott le rá. Ha győzött, az újságíró a szerencsének tulajdonította győzelmét. Ha veszett, kegyetlenül boncolgatta a miérteket.

Néha fájdalmasan pontosak voltak a megfigyelései. Stevie ilyenkor sérelmezte legjobban a cikkeit. A férfinak soha egyetlen jóindulatú szava nem volt róla, sem mint emberről, sem mint sportolóról.

Ő azonban az utóbbi időben nem sok esélyt adott mérgezett tollának a mesterkedésre. Sorozatban győzött, legutoljára a Francia Nyílt Bajnokságon, s ezzel már félúton volt a Grand Slam megnyeréséhez. Következik Wimbledon. Wimbledon?

Ez a szó általában várakozást és izgalmat keltett, most azonban balsejtelmeket idézett. E pillanatban Judd Mackie volt a lány legkisebb gondja.

Szórakozottan a hasára szorította a kezét, és a konyha felé indult, hogy egy csésze teát készítsen magának. Néha attól, hogy valami meleget ivott, jobban érezte magát.

Alighogy megtöltötte a teáskannát és a gázégőre tette, ismét megszólalt az ajtócsengő. Ez alkalommal már bölcsen belenézett a kémlelőlyukba, de nem látott mást, mint egy or-vosságosüveg eltorzított képét. Kinyitotta az ajtót. A dühtől és a meglepetéstől felkiáltott.

– Hát ezt meg hogyan csinálta?

– Egy ötdollárossal és egy szent fogadalommal, hogy személyesen adom át a gyógyszert. Az aggódó bátynak adtam ki magamat.

– Es a fickó elhitte?

– Fogalmam sincs. Fogta a pénzt, és elrohant. Okos pasas. Most már behív?

Stevie lemondóan sóhajtott, és utat engedett neki. Az ajtó becsukódott a férfi mögött, és ők néhány pillanatilag közelről vizsgálgatták egymást. Az összes pocskondiázás és visszavágás ellenére, ami évek óta folyt köztük, ez volt az első alkalom, hogy kettesben maradtak.

Igaz, volt még egyetlen eset, évekkal azelőtt Stockholmban, ám akkor nem voltak teljesen egyedül, és Stevie kételkedett, hogy a férfi egyáltalán emlékszik-e rá.

Eszrevette, hogy az újságíró magasabb, mint távolról tűnt. Utjaik gyakran keresztezték egymást a helyi sporteseményeken, társadalmi vagy jótékonyági rendezvényeken. Mackie néha még integetett is neki messziről, vidáman fenyegette az ujjával, ráadásul olyan felfújott hólyag módjára, hogy Stevie a fogát csikorgatta.

Talán a ruhája tette, amelyet leginkább a „lezser” szóval lehetett leírni, hogy a valóságnál alacsonyabbnak látszott. Arra meg nem emlékezett, míg csak Judd le nem vette a napszemüvegét, hogy a szeme szürkébe hajló mogyoróbarna.

Kinyúlt a pirulásüveg felé. A férfi rakoncátlan, gesztenyeszín fürtökkel borított feje fölé tartotta az üveget, hogy Stevie ne érhesse el.

– Mr. Mackie!

– Ms. Corbett!

A teáskanna hirtelen sivítva füttyülni kezdett, mintegy lefújva egy kilátástalan mérkőzést. Stevie mezítláb volt. Sarkon fordult, és a konyha felé masírozott. Judd követte a lakás tágas, szellős szobáin át.

– Kellemes hely.

– Milyen banális ez egy írótól!– mondta a lány, és ráöntötte a forró vizet a csészébe készített teászacsókora.–

Kér egy kis mézes gyógyteát?

Judd összerázkódott az undortól.

– Mit szólna egy Bloody Maryhez?

Épp most fogytam ki belőle.

– Kóla?

– Diétás?

– Remek. Köszönöm.

Stevie mézet kanalazott a teájába, és belekortyolt, mielőtt kiszolgálta volna vendégét a hideg itallal. Amikor átnyújtotta a kólát, a férfi megkérdezte:

– Fáj a gyomra?

– Nem, miért?

– Anyám mindig teát itatott velem, amikor egy gyomorvírus okozta hányásos rohamból akart meggyógyítani.

– Magának van anyja?

Mackie zordan felhúzta egyik szemöldökét.

– Ez olyan csípős volt, mint az az ász szerva Martinának a múlt hónapban.

– Ha nem csalódom, meg sem említette azt az ászt a cikkében, amelyben az állt, hogy Martinának csupán rossz napja volt.

– Maga olvassa a cikkeimet?

– Maga nézi a meccseimet?

Mackie vigyorgott a szócsatájuk nyújtotta, élvezettől, kortyolt egyet a poharából, és letelepedett az egyik hajlított hátú bárszékre. Stevie kinyújtotta a kezét.

– Megkaphatom végre az orvosságomat?

A férfi megvizsgálta a kis üveg címkéjét.

– Fájdalomcsillapító tabletták.

– Pontosan.

– Fogfájás?

Stevie kivillantotta elülső fogait, hogy Judd megvizsgálhassa őket.

– A zápfogaimat is akarja látni?

– A zápfogai remekül festenek innen– válaszolt a férfi vontatottan, s egy kissé leeresztette a szemhéját.

Stevie megvető pillantást lövellt felé.

– A pirulák?

– Izomsérülés? Teniszkönyök? Kificamított váll? Ínszakadás?

– Egyik sem. Lenne olyan kedves, és ideadná végre az orvosságomat, valamint abba hagyná végre ezt a fajankó stílust?

Mackie egy vállrándítással letette az üveget a bárpultra, és odacsúsztotta a lánynak.

– Köszönöm.

– Nincs mit. Látszik, hogy szüksége van rá.

– Ezt meg miből állapította meg?

– Feszültséget látok a szája körül.

Megérintette Stevie ajkának egyik, majd másik szegletét.

A lány elrántotta a fejét, és gyorsan hátrat fordított: Meg-töltött egy kis üdítő poharat csapvízzel, és lenyelt két pirulát. Ismét kézbe vette a csészéjét, és leült a bárszékre Judd mellé.

Szinte az egész teáját csendben itta meg. Mackie figyelte minden mozdulatát. Nyilvánvaló volt, hogy a bölcs mondás, miszerint „ha valamiről elég sokáig nem veszel tudomást, ma-gától eltűnik”, rá nem vonatkozott.

– Mit csinál itt, Mackie?– kérdezte a lány elgyötörten.– A feladatomat teljesítem.

– Nincs valami labdajáték ma délután, amelyről írhatna? Egy golfbajnokság? Más meccsek a Lobo Blancóban?

– Maga a mai nap nagy sportszenzációja, akár tetszik, akár nem.

– Nem tetszik– mormolta a lány az orra alatt, és elfordította a tekintetét.

Judd rákönyökölt a bárpultra, és fejét a tenyerébe hajtotta.

– Miért esett össze ma reggel? A hőségtől nem lehetett. Nem volt olyan meleg.

– Nem. Tökéletes nap volt a teniszhez.

– A szokásosnál tovább maradt fenn tegnap este?

Stevie elítélő pillantást vetett a férfi kócos bajára, s rosszallását hangosan és világosan is kifejezésre juttatta.

– Soha nem mulatok egy meccs előtti éjszakán.

– Pedig lehet, hogy jól tenne a játéknak– mondta Judd görbe mosollyal.

– Maga reménytelen, Mackie– rázta meg a lány kényszeredetten a fejét.

– Mondják rólam.

– Nézze, borzasztóan fáradt vagyok. Épp az ágyba készültem, amikor először megjelent. Most, hogy bevettem az orvosságot, szeretnék egy kicsit pihenni. Így rendelte az orvos. '

– Az orvos ágynyugalmat javasolt?

– Igen.

- Hm– mormogta a férfi, és kortyolt egyet az italából.– Ez bármit jelenthet. De gondolom, ha leszokóban lenne az alkoholoról, vagy kábítószer–rehabilitáción esne át, most kórházban feküdne.
- Azt hiszi, alkoholista vagyok vagy drogos?– kérdezte Stevie felháborodva, és fenyegetően felegyenesedett.
- Mackie közelebb hajolt hozzá, lehúzta az alsó szemhéját, és megvizsgálta a szemét.
- Úgy látom, nem. Nincs kitágulva a pupillája. Kétlem, hogy kemikáliáktól függne. Feszés a bőre, nincsenek rajta túnyomok, tiszta a tekintete.
- Stevie elrántotta fejét az érintésétől.
- A magáé közelről sem biztosan állná ki az alapos vizsgálatot.
- Judd rezzentelenül tovább méregette a lány egyéb testrészeit.
- Nem, ha jobban belegondolok, maga túlságosan is egészségesnek látszik ahhoz, hogy bármi szenvedélye legyen, kivéve az alacsony koleszterinszintet meg a magas rosttartalmú ételeket. Netán romlott babot evett?
- Stevie tenyerébe ejtette a fejét.
- Könyörgöm, nem menne végre el?
- Több oka is volt a kétségbeesésre. Leginkább az, hogy óriási szüksége lett volna egy emberi lényre, bárkire, ám csupán Judd Mackie volt a láthatáron. Nehezére esett, hogy bevallja, de az egyedüllétnél még a férfi bosszantó jelenléte is jobb volt.
- Ez jelentősen leszűkíti a lehetőségeket– jegyezte meg Judd.
- Mire?
- Magának sem akarta elismerni, de kíváncsi volt az újságíró feltevésére.
- A reklámra.
- Ugyan már– nyögte Stevie.– Nincs rá szükségem.
- Igaz– látta be kelletlenül a férfi–, máris épp elég terméket reklámoz, hogy évekig ott mosolyogjon az arca a képes–lapokon és a képernyőkön.
- Összehúzta a szemét, és sűrű, tüskés szempilláin keresztül méregette a lányt.
- Biztos benne, hogy nem csak tettette az ájulást, hogy ne kelljen lejátszania azt a meccset?
- Miért tennék ilyet?
- Állítólag jó az az olasz csaj.
- Én viszont jobb vagyok– kiáltott fel Stevie meggyőződéssel.
- Eddig jó volt– ismerte el a riporter vonakodva–, de már kezd benne járni a korban. Mennyi is most, harmincegy? Érzékeny pontot érintett.
- Ez volt a legsikeresebb évem– tört ki a lány–, és ezt maga is tudja, Mackie. A legjobb úton vagyok a Grand Slamhez.
- Ahhoz még győznie kell Wimbledonban.
- Tavalý győztem.
- De fiatalabb vetélytársnői, akikben százszor több a tehetség és az állóképesség, máris ott lihegnek a nyakában.
- Ismert vagyok az állóképességemről.
- Ühüm, akárcsak a sikkes copfjáról. Maga nem igazi atléta.
- Vagyok annyira az, mint akármelyik játékos a Nemzeti Futball Ligában.
- Nem éppen úgy fest. Még a felépítése sem olyan.
- Stevie, akit felbőszített ez a lekicsinylés, követte a férfi tekintetének irányát, lefelé a mellkasán. Köntöse kinyílt, és látni engedte egyik mellének lágy, sápadt vonalát. Sietősen összekapta, és markába szorította a selymet, majd felállt.
- Már régen ki kellett volna dobnom magát.
- A férfi zavartalanul, szenvtelenül folytatta tovább.
- Talán egyszerűen a szorongás okozta, hogy összeesett.
- Stevie tajtékozott, de egy szót sem szólt. Nem volt hajlandó ezeket a nevetséges feltevéseket válasza se méltatni. Arc kifejezése egykedvű maradt.

– Mindig is tudta, a lelke mélyén, hogy hiányzik magából az, ami egy igazi bajnokhoz kell. Egy tányér zabpehellyel kevesebb van magában– mondta a riporter csúfondárosan.– A teljesítménye csak szalmaláng.
– Aligha, Mackie. Tizenkét éve a nyerő oldalon vagyok.– De öt évvel ezelőttig semmi jelentőset nem produkált.– Ezek szerint javulok, és nem hanyatlom a korrall.
– De bizony, ha azt nézzük, ami ma reggel történt.
– Semmi köze a koromnak ahhoz, hogy miért...
Mackie talpra ugrott, és lecsapott rá.
–Gyerünk, Stevie, adj a fel. Miért ajult el?
– Magának aztán semmi köze nincs hozzá!– kiáltott rá a lány.
– Görcs? Hm? Ez az egész habverés egy görcs miatt van?
– Nem! Határozottan nem egy görcs miatt.
– Ó!– Judd lassan ejtette ki a hangot. Félrehajtotta a fejét, és tekintete ismét végigsiklott a lány testén, valami áruló jelet keresve, amelyet korábban esetleg nem fedezett fel.– Van va–lami különös oka, hogy miért „határozottan nem egy görcs miatt”?– kérdezte dallamos hangon.– Netán egy baba?
– Maga megőrült– kerekedett el Stevie szeme.
– Tehát állapotos– vont a le az újságíró nyersen a következtetést.– Kié a gyerek?– követelte a választ szigorú arckifejezéssel.– A skandináv vargáé, aki azt a speciális teniszcipőt tervezte magának?
– Nem vagyok állapotos.
– Vagy az a pólójátékos Bermudáról?
– Brazíliából!
– Akkor Brazíliából. Netán az a fickó azzal a töménytelen lánccal a mellén és legalább négy tucat foggal?
– Most azonnal hagyja abba.
– Vagy nem is tudja, hogy kié a gyerek?
– Hagyja abba!– sikította a lány, és a karjával átfogta a hasát.– Nincs semmiféle baba!– Lágyabban, szinte sírósan megismételte:– Nincs semmiféle baba.– Halvány orcáján könnyek gördültek le.– És hamarosan talán semmi más sem lesz ott. Mert amikor kiveszik a daganatot, talán minden mást is el kell távolítaniuk.

Ez a vallomás teljesen váratlanul érte Juddot. Kis halk, csukló hangot hallatott, amikor hirtelen visszatartotta a lélegzetét. Az effajta reakció távol állt a természetétől, hiszen általában még a legrémesebb híreket is közönyösen fogadta. Most azonban képtelen volt rá, hogy megrántsza a vállát, és továbbálljon a maga nemtörődöm módján.

Stevie hátat fordított neki. A hátán lelógó hosszú szőke copf már nem látszott olyan sikkesnek, mint amikor susogva csapkodott mögötte a teniszpályán. Súlyosnak és nyomasztónak hatott. Vagy csak a lány tűnt hirtelen túlságosan kicsinek és védtelennek?

Keskeny vállát rázta a zokogás. Feltartóztathatatlanul sírt, szívszaggató, elfojtott hangokat hallatva, amelyek áthatoltak a férfi cinizmusán, és arra készítették, hogy megérintse.

– Csitt, csitt.– Keze közé fogta a reszkető vállakat, és maga felé fordította Stevie-t. Nem törődve ellenállásával, magához szorította, és a karjába rejtette.– Sajnálom. Ha tudtam volna, hogy ilyen komoly dolgról van szó, biztosan nem szekálok.

Kételkedett, hogy a lány hinne neki. Ő is alig tudott hinni magának. Ritkán kért bármiért is bocsánatot. Nőtől pedig szinte soha.

Ha egy nő kisírta a lelkét, általában nem érzett mást, mi megvetést és türelmetlenséget, hogy kimenekülhessen a karmai közül. Ám amikor Stevie Corbett ujjai a mellébe kapaszkodtak, hogy némán segítségért és támogatásért könyörögjenek, fel se merült benne, hogy eltűnjön, mielőtt belekeveredik a dologba Ehelyett közelebb húzta a lányt, maga felé fordította a fejét, és borostás arcát szőke hajkoronájába rejtette.

Így tartotta, amíg sírt. Ez már önmagában különös jelenség volt. Amikor egy nőt a karjában tartott, kizárólag buja gondolatok jártak a fejében. Amikor egy rövid kimonót viselő nőt tartott a karjában, amely csodálatossá varázsolta a lány meztelen lábát, épp úgy érezte magát, mintha ágyban volna vele. Amikor egy rövid kimonót viselő nőt tartott a karjában, amely alatt nem volt más, mint egy bugyi, keze általában a kimonó alatt vándorolt, és nem a nő hátát simogatta vigasztalón.

Ezek az összehasonlítások kétséget kizáróan megmutatták, mennyire másnak érezte ezt az ölelést, mint bármely mást, amelyet rövid vagy hosszú távú emlékezetéből fel tudott idézni.

Gyakorlott szemének el kellett volna veszítenie látását ahhoz, hogy ne vegyen észre olyan részleteket, mint hogy Stevie nem visel melltartót, hogy milyen vonzó a sima combja, vagy milyen elragadó a bikinibugyi halvány körvonala a köntös alatt, ám semmiféle szexuális indíttatású mozdulatot nem tett.

Ha tenne, igazi undorító fráter lenne. Tulajdonképpen így is az volt, de azért ennyire még nem alacsonyodott le. Vagy talán a büntudat miatt voltak a simogatásai olyan plátóiak és óvatosak. Végül is akaratlanul ő idézte elő ezt az érzelmi összeomlást. Eltérően a többi nőtől, akiket szemét alakként mint befutott firkász ríkatott meg, Stevie Corbettnek pizsok jó oka volt a sírásra.

A lány zokogása egyszer csak lágú, elragadó, nedves kis szipogássá szelídült, amit Judd az ingén keresztül érzett. Nem kellene ágyban lennie?– kérdezte gyöngéden. Stivie bólintott, ellépett tőle, és közben minden eredmény nélkül törölgette a szemét. Még mindig csorogtak belőle a könnyek, csúf szempillafestéknyomokat hagyva az arcán.

Juddra egy forró csaj várt, hogy megvendégelje egy hideg ebéddel. A férfi lélekben mindkettőnek búcsút intett. Saját magát még jobban meglepte, mint amennyire meglepte Stevie-t amikor kissé megroggyantotta a térdét, és a karjába vette a lányt.

– Semmi szükség erre, Mackie. Tudok járni.

– Merre?

Stevie tétovázott egy pillanatig, azután felemelte a kezét, és mutatta az irányt. Olyan csodálatosan feszesek voltak a lány izmai, hogy a férfi ajka és ujjai bármely más helyzetben, semmi kétség, ráérős felfedezőútra indultak volna rajtuk. Ugyanakkor olyan könnyű volt, hogy Judd akár száz mérföldön keresztül tudta volna vinni úgy, hogy egyetlen izzadságcsepp sem gördül le a homlokán, legalábbis nem a megerőltetéstől. Persze ha hosszabb ideig szorítaná magához anélkül, hogy bármit is tesz érzései csillapítására, biztosan gyöngyözne róla a veríték.

– Ide be.

Bevitte egy tágas hálósobába, amelyben természetes fény áradt, s amelyben egy őserdőnyi cserepes virág pompázott.

– Nem forgattak valaha itt egy Tarzan filmet?– szellemeskedett Judd.
– Ezek a virágok a kedvenceim. Olcsóbb gondoskodni róluk, amikor nem. vagyok itthon, mint egy kutya vagy macska ellátását biztosítani. Azon kívül ezeknek nem hiányzom.
Judd letette az ágyszélére.
– Feküdjön le.
– Fogadok, hogy minden lánynak ezt mondja– ugratta Stevie.
– Én nem viccelek. És maga se tegye. Feküdjön le.
A lány hátradőlt egy halom madeira huzatú párnára. Arckifejezéséből Judd kitalálta, hogy jóleső érzés önti el, bár lehet, hogy ezt soha be nem vallotta volna.
– Elnézést az ingéért.
– Micsoda?
Judd lepillantott, és látta, hogy az inge teljesen átnedvesedett, és a lány sminkje alaposan összekente.
– Kijön belőle– mondta hanyagul.
Felrázott egy könnyű, dagadó, steppelt paplant, amely összehajtván hevert az ágyszélénél, és betakarta vele Stevie-t. Az után leült a matrac szélére úgy, hogy csípője egy vonalba került a lány csípőjével.
– Beszéljen.
– Magának nem, Mackie.
– Juddnak hívnak.
– Tudom. Láttam a cikkében.
– Legyen szíves, felejtse el egy percre az újságot.
– Maga elfelejtette?– vágott vissza Stevie.
– Igen!
A beálló csendben Judd figyelte, hogy a lány szeme újra megtelik könnyel– a szép világosbarna szeme, amelynek színe olyan volt, mint a nagyon drága skót whiskynek.
– Stevie– mondta gyengéden–, ez most köztünk marad. Úgy érzem, szüksége van rá, hogy valakivel beszéljen.
– Igen, ez igaz, de...
Nedvesen szífogott; a férfi kikapott egy papír zsebkendőt az éjjeliszekrényen álló dobozból, és az orrához tartotta.– Fújja ki.
Stevie szót fogadott. Judd a papírkosárba dobta a zsebkendőt, és egy frisset vett elő, hogy felitassa a lány könnyeit.– Szüksége van egy lelki szemetesre, igaz?
– Egyszerűen nem érzem természetesnek, hogy éppen magával beszélgessek.
– Nos– rázta a fejét Judd bánatosan–, számomra is fölöttébb természetellenes ez a helyzet. Rendszerint, ha együtt vagyok az ágyon egy félmeztelen nővel, a legutolsó dolog, ami eszembe jut, a beszélgetés. Ő pedig valami másra használná a száját, mint hogy kiöntse a bánatát.
– Mackie!
– Judd. Most pedig beszéljen. Mikor szerzett tudomást a betegségéről?
– Ma reggel– válaszolt Stevie rekedten.
– A meccs előtt?– A lány bólintott.– Kinek a zseniális ötlete volt, hogy ezt épp akkor közölje magával?
– Az enyém.
– Gondolhattam volna.
Stevie összeráncolta a szemöldökét, úgy nézett fel rá.
– Többféle vizsgálatot végeztek. Tudni akartam az eredményt. Tudnom kellett.– Pillantása az ablak felé vándorolt, ahol egy cserép fehér nárcisz virított a párkányon.– Azt hi–szem, valójában nem számítottam a legrosszabbra. Mondogattam magamnak, hogy felkészültem arra, amit hallani fogok, mégis ...– Ismét a férfira tekintett.– Igaza volt. A szorongástól estem össze.
– Teljesen érthető.
Mackie összedörzsölte a kezét, és olyan behatóan tanulmányozta, mintha még sohasem látta volna tompa körmeit, az ujjpercein sarjadó szőrt, a vastag csuklót, amelynek inkább egy profi baseball játékoshoz kellett volna tartoznia.
– Ezek a daganatok ott vannak a... huh...
– A női belső szerveken– bólintott Stevie, és ismét másfelé tekintett.– Fájdalmaim voltak, a szokásosnál jóval erősebbek.

A férfi zavartan köszörülte a torkát. Rá kellett jönnie, hogy ha a női testről esik szó, egy kamasz fiú szintjén gondolkodik.

Szerette nézegetni és megérinteni, és imádott szeretkezni vele. Az egyes nők közötti változatosságot izgatónak találta, és a legszebbeket illeti, azokat illetően műértőnek tartotta magát. Soha nem volt hű egyikhez sem. Többet élvezett közülük, mint ahány jogosan járt volna neki, többet, mint amennyit bárki előtt büszkén elismert volna.

Mégis, életében most először gondolt egy női testre tárgyilagosan. Kivételesen azt mérlegelte, mit is jelent a tulajdonosának, és nem azt, hogy mit jelent neki. Már nem csupán finom, gyönyörű élvezeti cikk volt. Egy emberi lényt rejtett.

Nem túlságosan kedvelte magát ebben a percben, és nem szívesen nézett volna saját szemébe egy tükörben.

– Tehát meg fognak operálni, és kiveszik a daganatokat–mondta Stevie lágyan.– Hónapokba fog telni, mire rendbe jövök, és visszanyerem az erőmet– ha jóindulatúak.

– Úgy érti, hogy esetleg nem azok?

– Igen, esetleg nem azok.

Hosszan bámultak egymásra olyan tekintettel, amely tele volt súlyos, nyomasztó, ki nem mondott szavakkal.

– persze jó esély van arra, hogy azok– folytatta Stevie élénken.– Ha ez a helyzet, a műtétet el lehet halasztani egy alkalmasabb időre. Akár így, akár úgy, talán ki kell venniük a méhemet.

Judd felállt, és nagy léptekkel róni kezdte az ágy hosszát. Dühösen lepillantott a lányra.

– Pokolba is, minek ül itt a fenekén? Miért nincs kórházban, útban a műtőbe?

– Most nem operálhatnak meg– kiáltott fel Stevie.– Wimbledonig már alig egy hónap van hátra.– És akkor mi van?

– És akkor játszanom kell.– Ajka elkeskenyedett a bosszúságtól, amelyet a férfi nehézfejűsége okozott.

– Ennek semmi értelme. Mindig ott a következő év.

– Mint ahogy volt kedves az előbb kifejtetni, nem leszek fiatalabb. Most jobban játszom, mint valaha, de meddig? Megátalkodottan rázta a fejét, és folytatta.

– Ez az én évem. Az én időm. Ha most nem sikerül a Grand Slam, számomra soha nem nyílik újabb alkalom, függetlenül attól, hogy a sebészek mit találnak, ha megműtenek. Ha tíz évvel fiatalabb volnék, esetleg sikerülne visszatérnem. Ahogy a dolog most áll, ez hónapokba, talán még hosszabb időbe is telne. És akkor sem lennék már soha olyan erős, mint most.

– Mi van, ha rosszindulatúak a daganatok?

– Természetesen ez bonyolítja a helyzetet– hangzott a kitérő válasz.

–Mennyire?

A lány nem válaszolt. Mackie zsémbesen megismételte a kérdést.

– Mennyire?

– Ha rosszindulatúak, végzetes lehet, amennyiben több hétre elhalasztom a műtétet.

Judd csípőre tette a kezét, és döbbenten tekintett le a lányra.

– Magának elment az esze, hölgyem.

– Nem ítélnél el, hiszen fogalma sincs, hogy maga mit tenne egy ilyen helyzetben.

– Mit mond a nőgyógyász?

– Azonnal meg akar operálni, ám szerinte két hét se nem oszta, se nem szoroz.

– Azonnal megkapja a szavazatomat.

– Magának nincs szavazata.

– És a menedzsere?

– Ő mind a két oldalt mérlegeli, és szigorúan rám hagyta a döntést. De azt mondja, hogy ha játszani akarok Wimbledonban, mindössze két hetem van, hogy elhatározzam magamat.

– Közben pedig fájdalmak gyötrik.

– Nem állandóan. Jönnek és mennek. Természetesen ő azt szeretné, ami nekem a legjobb.

– Ő azt szeretné, ami az üzleti érdekeinek a legjobb.– Ez tisztességtelen.

– És mi a helyzet a szüleivel?

– Már nem élnek.

– Szeretők?

– Nincs senki más, akitől tanácsot kérhetnék.– Mérgesen felpillantott a férfit.– A „skandináv varga” sem, aki egyébként történetesen közel jár a hetvenhez, és végtelen számú unokája van.

– Na és mi van a csupasz mellű, fogpasztareklám mosolyú brazillal?

– Gyűlölöm azt a kéjcet. Bárki is szivárogtatta ki állítólagos viszonyunk történetét, nyilván ugyanabban a bulvárújságíró iskolában végzett, mint maga.

Judd eleresztette a csípős megjegyzést a füle mellett.– Tehát teljesen egyedül kell megküzdenie ezzel.

– Amíg szét nem fröcsköli a sportoldalakon. Akkor aztán mindenki tudni fogja, és véleménye is lesz róla.

– Emlékeztetem, hogy ez a beszélgetés köztünk marad.– Csak átfutott az agyamon, hogy mi lenne, ha ezt tenné.

– Nem fogom megjelentetni a hírt, de egy biztos: abban a percben kiszivárogoz, amint bejelentkezik a kórházba.– Fogalmam sincs, hogy ez mikor lesz.

– Tényleg? Hát én pedig azt gondolom, hogy teljesen mebuggyant, ha tüstént meg nem teszi.

– Operálták már magát az életben, Mr. Mackie? A férfi tétovázott egy kicsit, mielőtt válaszolt.– Alhasi műtétem még nem volt.

– Akkor hogy jön ahhoz, hogy tanácsokkal lásson el? Hozzá kell tennem, kéretlen tanácsokkal.

– Figyeljen– szólt rá a férfi türelmetlenül–, itt nem csak arról van szó, hogy elcseszi–e a karrierjét. Az életéről beszélünk.

– A tenisz az életem.

– Akkor most ki a banális?

Stevie felszegte a fejét, és gőgös pillantást vetett Juddra.

– Sok mindent át kell gondolnom, Mr. Mackie, és maga ebben zavaró tényező. Most, hogy már megszerezte jövetelének célját, a szenzációs történetet, volna olyan kedves, és tá–vozna?

– Rendben. Talán visszamegyek a szerkesztőségbe, és elkezdek a gyászjelentésén dolgozni.

Stevie ülő helyzetbe pattant. A takaró lecsúszott a derekáig.

– Nyilván képtelen megérteni, milyen nehéz számomra ez a döntés.

– Élet vagy halál? Ez nehéz döntés?

– Azért nem ilyen egyszerű a dolog. Nem tudom, hogy rosszindulatúak–e a daganatok. Nem tudom, hogy a műtét elhalasztása végzetes lenne–e. Azt viszont tudom, hogy ha most megoperáltatom magamat, vége a pályafutásomnak. Pillanatnyilag ez az egyetlen bizonyosság, és az egyetlen, amelyre a döntésemet alapozhatom.

Mély lélegzetet vett, hogy újra töltekezzék a további érveléshez.

– Maga nem ítélhet meg engem, Mackie, hiszen soha nem kellett feláldoznia élete álmát. A maga álmai nem terjednek túl a következő könnyen megkapható nőn és dupla whiskyn.

A férfi nem vitatkozhatott eme meglátásával, hiszen tökéletesen írta le az életmódot, amelyet jelenleg folytat, de pokolian felbőszítette, hogy a lány ilyen pontos jellemábrázolást adott róla. Szándékosan vagy sem, hangosan kimondta az ő önmagáról alkotott, titkolt véleményét. Nem tagadhatta a vádjait. A nélkül azonban nem akart távozni, hogy ne adjon le egy búcsúlovást.

Mielőtt elmegyek, valamit azért talán még tudnia kell Miss Corbett.

– Nos?– kérdezte Stevie.

– Szétnyílt a köntöse.

– Igen, köszönöm, sokkal jobban érzem magamat.– Órák teltek el Mackie távozása óta, és Stevie most a nőgyógyászával beszélt.– A gyógyszer segített, tudtam pihenni. Jó nagyot aludtam.

Alvását csak az álmok szakították meg, amelyekben Jud Mackie jóképű, kéjsóvár arca jelent meg, és éppen úgy nézett, mint amikor letekintett rá, és felhívta figyelmét csupasz mellére. A férfi megvetést érdemelt, és ő teljes joggal meg is vetette.

– Csak egy ostoba ájulás volt, amit a vizsgálati eredménye miatt érzett izgalmam okozott.

Az orvos vitába szállt ezzel a könnyed hozzáállással, és megpróbálta megszerezni Stevie beleegyezését, hogy azonnal előjegyehesse a műtetre.

– Azt mondta, doktor úr, hogy akármi is a helyzet, két hétnek nem lehet jelentősége– emlékeztette a lány az orvost. Szükségem van ennyi időre, hogy mérlegeljem a lehetőségeimet, és mindent átgondoljak.

Pillanatokkal később letette a kagylót. Az orvos sürgette, hogy kérje ki még egy szakember véleményét. Stevie nem mondta meg neki, hogy már kikérte. És egy harmadikét is. A daganatok egyértelműen ott voltak a méhén és a petefészkén. Azt azonban, hogy rosszindulatúak–e, csak műtéttel lehet megállapítani.

Ezzel a lehangoló gondolattal Stevie halkan átlépdelt a nappaliba, és bekapcsolta a televíziót. Épp időben, hogy láthassa a sporthíreket a helyi tévé esti műsorában. Ott volt, kiterülve a zöld teniszpályán, mint egy rongybaba, és az elnémult tömeg őt bámulta.

Ájulása örült felfordulást okozott a média képviselői és a versenyhivatalnokok körében. Szerencsére a zürzavar közepette végig eszméletlen maradt. Semmi másra nem emlékezett, csak arra, hogy besétált a pályára, és azon jártak a gondolatai, vajon ez a bajnokság lesz-e számára az utolsó.

Amikor összeesett, már két nyert játszma volt az előnye ellenfelével szemben. Nyilván ösztönösen, gépiesen ütötte a labdát. Ebből semmire sem emlékezett.

„csak találgatni tudjuk Miss Corbett betegségének természetét”– mondta a sportriporter.– „A nyilatkozatban, melyet a menedzsere adott ki, mindössze az állt, hogy állapota nem veszélyes, és a bajnok ismeretlen helyen pihen. És most megkezdjük élő közvetítésünket a Ranger Stadionból, ahol a...”

Feldúltan kikapcsolta a készüléket. „Néhány daganat. Semmi komoly. A karrierem talán véget ér, soha nem lehet gyerekem, de hát semmiség az egész.”

Kiment a konyhába, inkább megszokásból, mert valójában nem volt éhes. Megpillantotta a poharat, amelyből Judd Mackie ivott, és betette a mosogatógépbe. „Nem látom, nem gondolok rá.”

De gondolt rá, és ez bosszantotta. Nagyon is gondolt rá. Miért? Talán mert nem számított rá, hogy olyan kedvesen bánik majd vele, amikor sírni kezdett. Vagy esetleg azért, mert ígéretet kapott tőle, hogy nem szivárogtatja ki a történetét. Stevie elképzelte, hogy ha végül meghozza a döntést, őt hívja fel először. Olyan tisztességesen viselkedett ma, hogy megérdemli ezt a figyelmességet.

Megevett egy tányér müzlit friss eperrel– a férfi kaján megjegyzése miatt érzett dühében, amelyet egészséges étrendjére tett–, és ismét visszavonult hálószobájába.

Miközben kibontotta a copfját, megint eszébe jutott Judd. A férfi megérintette a haját, ajka szegleteit. Karjában tartotta, és közben szemmel láthatóan egyáltalán nem igyekezett, hogy megállítsa a sírását.

Még vitte is a karjában. Stevie-t zavarta a gondolat, hogy annyira tisztán emlékezett, milyen érzést keltett benne Judd ingujja, ahogy meztelen combjához ért, s a mellkasából árad erő az ő bordái alatt.

Ez a férfi halálos ellensége volt, aki szünet nélkül támadta kegyetlen tollával. Mégis, most, hogy egyedül maradt, és senki nem látott bele a gondolataiba, bevallotta magának, hogy az érintése váratlan fizikai reakciókat váltott ki belőle: ágaskodott a melle, megfeszült a hasa, és forróság öntötte el a combja közt.

Ahogy Judd elterpeszkedett a bárszéken a konyhájában, kócosnak, gyűröttnek és otthonosnak látszott. Sötétbarna fürtjei hosszan viselte, nem mintha tudatosan a hosszabb stílust választotta volna, pusztán nem törődött azzal, hogy rendszeresen levágassa a haját.

Vonzónak hatott a maga zilált, rossz hírű, nőcsábász módján. Nem volt elbűvölő, viszont szexi volt. Ingerlékenysége csak fokozta vonzerejét. Akárcsak önhittsége. Egy túlérzékeny nő számára halálos lenne. Stevie sajnált mindenkit, aki esetleg beleszeret Judd Mackie-be.

Miközben a haját kefélte, szidta magát, amiért hagyta, hogy a férfi kihozza a sodrából. Ostobaság volt a részéről, hogy hangos szóváltásba keveredett vele. Senki nem érthette meg, milyen kényszerhelyzetben van, Judd Mackie pedig végképp nem. Mit tudhatott ő a megtagadott vágyakról? Hiszen soha nem törekedett arra, hogy kiemelkedjen a középszerűségből. Nem volt más, mint egy elegáns csavargó, aki beéri félmegoldásokkal.

Egy dologhoz aztán értett, ismerte el Stevie: a nőkhöz. Tudta, hogy búcsúszavai úgy zavarba hozzák őt, hogy azt egykönnyen nem felejt el.

Befejezte a haja kefélését, és bebújt az ágyba. Az oldalán aludt, mert gyakran kellemetlen érzés fogta el, ha a hátára feküdt, és megfeszült a hasa. Kezét az arca alá dugta, belebámult az elsötétített szobába, túl a párnahuzata szélén, és rágondolt. Akaratlanul is felidézte a rejtett elismerést, amellyel a férfi a mellének adózott. Vajon észrevette-e, hogy selyemkimonója finoman feszesre dörzsölte a mellbimbóját? Már félálomban volt, mégis elpirult a gondolatra.

3.

- Halló!– motyogta Judd a telefonba.– Ajánlom, hogy rohadt fontos legyen!– tette hozzá, miután rápillantott az éjjeli szekrényén álló digitális órára.
- 0, ez bizony az, ez bizony az.
- Mike, az ég szerelmére, miért hívsz ilyen istenverte korán?
- Hogy kirúgjalak.
- Judd felbőszülten fújta egy hatalmasat, és visszatemette fejét a párnába.
- Már a múlt héten megtetted.
- Most viszont tartom is hozzá magamat.
- Mindig ezt mondod.
- Te dög lusta, semmirekellő kurafi, most aztán komolyan is gondolom! Láttad a reggeli lapokat?
- Még a reggelt sem láttam.
- Hát akkor hadd legyenek az első, aki tájékoztat, hogy a vetélytársad megszerezte a sztorit, amelyet neked kellett volna, de füttyültél rá.
- Micsoda?
- Amíg te lekopogtad azt a lelkesítőnek cseppet sem nevezhető irományt a Ranger mexikói újonc fogójátékosáról, barátaink a Morning Newsnál elkaparintották az orrod elől Stevie Corbettet. Rákos.
- Judd átvette lábát az ágy szélén, hangosan káromkodott az összecsavarodott lepedő miatt, amelybe belegabalyodott, és átkozta szaggató fejfájását és kiszáradt száját. Előző este topless lebuja ment néhány haverjával a Ranger meccse után. Rengeteg volt a sör és még több a meztelen mell. Egyiket védte a másik után, abban a hiú reményben, hogy az ugráló mellek tengerében meglát valami olyan szexisen csábítót, mint amilyen a dühös Stevie Corbett volt szétnyílt köntösében. De nem látott, úgyhogy megállás nélkül ivott.
- Mi a francról beszélsz, Mike? És felesleges ordítanod.
- Ha nem csalódom, azt mondtad, hogy tegnap beszéltél Corbettel.
- Így van.
- Azt is mondtad, hogy nem volt ott semmi sztori.– Véleményem szerint nem volt.
- Szerinted a tény, hogy petefészekrákja van, nem sztori?– bömbölte a főszerkesztő.
- Nincs rákja!– ordított vissza Judd, bár ettől még jobban megfájdult a feje.– Néhány daganata van, amelyek lehetnek jó– vagy rosszindulatúak. Hogy derítették ki a Newsnál?
- Néhány másodpercig feszült csend volt a vonal túlsó végén. Judd nem vette észre. Kikászálódott az ágyból, és magával vitte a hordozható telefont a fürdőszobába. Képe a mosdó fölötti tükörben csak megerősítette, amit fejfájása már jelzett: rohadt volt az előző éjszaka.
- Te tudtad ezt? Tudtad?– Mike Ramsey üvöltött– És egy rakás szemetet adtál a tegnapi esti kiadáshoz?
- Juddnak nem kellett a füléhez tartania a telefont, hogy hallja a következő szóözönt. Különben is már kívülről tudta. Úgyhogy letette a készüléket a mosdó szélére, és elkezdett borotválkozni.
- Te nem vagy újságíró– ordította túl Mike a vízcsobogást.– Még rovatod sem lenne, ha nem tivornyáznál állandóan kocsmákban, ahol a játékosok és a rajongóik lebzselnek. Ne vagy te riporter, te csak egy gyorsíró vagy. Nem csinálsz mást, mint visszaböfögöd a piás hablatyokat: és ezt nevezed te kreatív újságírásnak!
- Judd befejezte a borotválkozást. Felvette a telefont, és messzire tartva fogkrémhabbal teli szájától, belehadart.
- Az olvasók zabálják, mint a cukrot, habzsolják, mint fagyaltot. Mi lenne a sportoldalaiddal az én rovatom nélkül Semmi, Ramsey, és ezt te is nagyon jól tudod.
- Szándékomban áll megtudni, hogy mi lenne. Megírtad számomra az utolsó cikketet. Felfogod ezt, Mackie?– Fel, fel.
- Ez alkalommal komolyan gondolom. Ki vagy rúgva Addisonnal kitakarítatom azt a patkányfészkét, amit te íróasztalnak nevezel. A tartalmát átveheted a recepciós pultnál az első emeleten. Meg ne lássam a piától felpuffadt képedet még egyszer a szerkesztőségben!
- A következő zaj, amely a telefonból jött, a tárcsahang volt. Judd zavartalanul a zuhany alá lépett. Mielőtt befejezte a zuhanyozást, már meg is feledkezett Ramsey hívásáról. Főnöke havonta fél tucatszor kirúgta. Döntése soha nem volt végleges.

Lehet, gondolta Judd, hogy az volna a legjobb; ami vele történhet, ha Mike egyszer tényleg kirúgná. Ramseynek ugyanis egy vonatkozásban igaza volt: rovata valóban csupán átírása volt annak, amit a sportesemények után itt-ott felcsípett, megfűszerezve néhány sziporkával, amelyek egy pillanattal sem terhelték tovább az agyát, mint ameddig legépelte azokat. Egy éve már azzal vigasztalta magát, hogy az olvasói nem tudják, milyen könnyen születnek a cikkei, és ha tudnák, akkor sem érdekelné őket.

Őt azonban érdekelte. Tudta, hogy amit ír, annyit sem ér, mint a papír, amelyre kinyomtatják. Vastagon túlfizették a munkamennyiségért, ami ahhoz kellett, hogy naponta megtöltse rovatát. Már semmi örömet nem jelentett számára, hogy átveri a szerkesztőjét, aki aláírja a fizetési csekkjét, no meg az olvasóközönségét is. Napról napra nehezebbnek találta, hogy a markába nevéssen emiatt.

Ezért piált, ezért feküdt le olyan nőekkel, akik cseppet sem érdekelték, és ezért hagyta, hogy élete napjai a nélkül peregjenek le, hogy bármit is felmutatna értük. Nem volt semmi, amivel érdemes lett volna törődnie, semmi, amiért érdemes lett volna dolgoznia, semmi, amiért érdemes lett volna reggel felelnie. Élete egy nagy kövér nulla volt a termelési részlegben. S bár ő volt az egyetlen, aki ezt észrevette, nehéz volt a ténnyel együtt élnie.

Valami igazi kihívásra lett volna szüksége, de félt, hogy bármekkora volt is valaha a tehetsége az irodalomhoz, eltékozolta, és már soha nem szerezheti vissza. Na és akkor mi van? Túl öreg volt már ahhoz, hogy komolyan pályamódosításról ábrándozhasson.

Pillanatnyilag azonban nem a jövője volt a legfőbb gondja, hanem Stevie Corbett. Vajon hol hallott a vetélytársa a betegségéről? És milyen érzések dúlhatnak most a lányban, hogy élete legbensőbb titkai a sportoldalak töltelékéül szolgáltak?

Nem tartott sokáig, hogy megtudja.

Stevie bemutatta híres tenyeresét, a teniszütőt egyenesen Judd fejének irányítva.

– Mi a...

– Maga ócska szemét!

Judd lebukott az első neki célzott ütés elől, majd amikor a lány egy ívelt fonákba fogott, elkapta a teniszütő markolatát. Birkóztak az ütőért.

– Mi a fene baja van?– ordította Judd.

– Kiszivárogtatta a történetet! Azt mondta, hogy a beszélgetés köztünk marad! Maga hazug fráter! Maga...

– Semmi ilyet nem tettem.

– Ó, dehogynem tett!– folyt Stevie–ből a szó.– Egyedül maga tudott róla.

Judd kirántotta kezéből az ütőt, és a földre dobta.

– Csak nem hiszi, hogy átengedném a vetélytársamra sztorit?! Nem én írtam a cikket. Egy másik újságban jelent meg. Eddig még csak nem is olvastam azt a rohadt irományt.

Stevie visszafogta csalódottságát és dühét, és egy pillanatra elgondolkozott a hallottakon. Miért adná egy újságíró másnak a történetet? Ennek semmi értelme. De hát mostanában oly kevés dolognak volt értelme az életében.

– Akkor honnan tud a cikkről?– kérdezte gyanakodva.– hogyan tudta elkerülni a rendőrséget?

Az udvarában kora reggel óta csak úgy hemzsegték a riporterek. Menedzsere végül kihívta a rendőrséget, és megkérte őket, hogy zárják el kordonnal a lakását.

– Az egyik szolgálatban lévő őrszem tartozott nekem e szívességgel.

– Miért?

– A húgával kapcsolatos a dolog.

– Ezt inkább nem akarom tudni– dörzsölte meg Stevie homlokát.

– Szerintem se akarja. Elég legyen annyi, hogy egy hatalmas meccs után a csaj belopakodott egy öltözőbe, és hostess–ként szolgált a spontán győzelmi ünnepségen.

Stevie felbámult rá, és rémülten rázta a fejét.

– Hiszek magának. Miért találna ki egy ilyen mocskos történetet?

Judd megfogta a vállát, és visszakísérte a konyhába a bárszékhez, amelyen akkor ült, amikor ő levette a lakatot a hátsó ajtóról, és besurrant. Ez volt az a pillanat, amikor Stevie sértegetéseket kezdett zúdítani rá, és jól irányzott csapásokat próbált mérni fejére a teniszütővel.

–Hogyan derítette ki az igazságot az az újságíró rólam, Mackie?

–Fogalmam sincs. De szándékomban áll, hogy megtudjam. A konyhai telefonért nyúlt, és beütött egy számot. Név szerint kérte a sportújságírót. Nyilvánvaló volt, hogy barátságos mérkőzéseket folytatnak egymással.

– Hé, itt Mackie beszél. Gratula a sztoridhoz a Corbett csajról. Stevie megsemmisítő pillantást vetett rá, amelyről Judd tudomást sem vett.– Hogyan sikerült behízelegned magad, feltárja neked élete bizalmas részleteit? Vagy egy úriember nem kérdez ilyet?– Stevie áll a leesett. Judd tenyerével befogta a lány száját.– O, nem? Nem ő mondta el neked? Hm. Talán a menedzsere?

Stevie ellökte szájától a férfi kezét, és konokul rázta a fejét.– Oké, feladom. Vesztettem. Mégis, ki beszélt? Ugyan, a titok már úgyis kiderült, ezzel az erővel el is mondhatod.– Stevie nézte, ahogy a férfi szemöldöke mély ráncba fut össze.– Figyelj, te csökönyös marha, tegnap elkoptattam a fenekemet, hogy megpróbáljam kinyomozni, miért esett össze, és hoppon maradtam. Mondd már meg, hogy kit szúrtam el? Egy pillanatig figyelt. A ráncok kisimultak a homlokán, de egyáltalán nem látszott boldogabbnak.

– Értem. Hát ez alkalommal leköröztél, öreg. Nehogy még egyszer előforduljon!– A lány meghallotta az alpári szavakat, amelyeket a másik barátságos, ártatlan modorban zúdított Juddra.– Neked is. Kellemes napot kívánok.– Judd dallamos hangon befejezte a beszélgetést.

– Nos?– kérdezte Stevie, amikor a férfi letette a kagylót.– Egy technikus a Mitchell Laboratóriumokból.

– Ahol az ultrahangvizsgálatokat végezték– jajdult fel a lány halkán.– Tudtam, hogy az orvosom rendelőjéből senki sem beszélne. Soha nem gondoltam volna, hogy valaki a laborból megteszi.

– Ne legyen naiv. Mindenki beszél, ha megfelelő csalit tesznek a csapdába. Kávésészék?

– Második szekrény, második polc.

– Kér?

– Köszönöm, nem. Már rengeteget ittam.

Judd kiöntött magának egy csészével, és odavitte a bárhoz. Leült a lány melletti bárszékre, pontosan úgy, ahogyan előző nap ültek.

– Hogy aludt?

– Remekül.

– A szeme körüli karikák másról árulkodnak.

Stevie eddig gondosan kerülte, hogy egyenesen a férfi nézzen; attól félt, hogy Judd meglátja rajta, mennyire nem mondott igazat. Igazság szerint nagyon nyugtalan éjszakája volt, tele álmokkal, amelyek a furcsától az erotikuson át a rémisztőig hullámoztak. A férfi mindegyikben szerepelt. Stevie kimerült volt, de bosszantotta, hogy Judd olyan tapintatlan, kimondta, milyen rosszul néz ki.

– Mit mondjak, maga is elég elnyüttnek látszik– vágott vissza csípősen.

– Pokoli este volt.

– Akkor meg mit keres itt? Miért nem alussza ki magát ott hon? Vagy kárörvendezni jött ide?

Stevie észrevette a feszültséget a férfi szája körül, amely ingerültségéről árulkodott, Judd azonban továbbra is nyugodtan szűrte a kávéját.

– Kárörvendezhetnék, ha én írtam volna azt a cikket. De nem ez történt. Ha én írtam volna, pontos adatokat közlök. A lányból elpárolgott a méreg.

– Ahogy ez a cikk emleget, hogy végem van, mint játékosnak, meg minden más szempontból is... Épp csak nem haltam még meg, és nem temettek el.

Judd olyan gyorsan pattant le a székről, közben vadul káromkodva, hogy a lány megijedt.

–Ne merjen még egyszer ilyet mondani! Futkos tőle a hátamon a hideg.

–Ó, sajnálom, hogy megsértettem az érzékenységét– vágott vissza Stevie.– Csakhogy történetesen az én daganatomról van szó, és a fenébe is, úgy beszélek róla, ahogy akarok. Ha nem tetszik, távozz. Ami melleleg nem is volna rossz ötlet.

De az volt. A gondolat, hogy a férfi elmegy, egyáltalán nem volt az ínyére. Most, hogy tudta, Judd ártatlan, és már nem érezte úgy, hogy legszívesebben meggyilkolná, őszintén örült, hogy a férfi ott van mellette. Amikor vele volt, legalább kénytelen volt pörgetni az agyát. Ez edzésbe hozta az elméjét, és megakadályozta, hogy komor gondolatokkal foglalkozzék.

Hogy a férfi ne tudja meg, mennyire szeretné, ha maradna, tartózkodó és ellenséges magatartást vett fel.

– Nem tud itt mit tenni, hacsak nem akar tovább idegesíteni, úgyhogy akár el is mehet.

– Azért jöttem, hogy bevigyem a kórházba.

– Nem megyek be. Már tegnap megmondtam. Van két hetem...

– Figyeljen ide, Stevie...

– Nem, maga figyeljen ide, Mackie. Ez az én életem, az én döntésem, és senki...

Ekkor megszólalt az ajtócsengő.

– Ms. Corbett!– Valaki a csukott ajtón keresztül bekiabált.– Hogy érzi magát most, hogy rákos, és fel kell adnia profi teniszpályafutását?

– Ó– kiáltott fel a lány–, miért nem hagynak békében?! Az idegeit már cafatokká cincálták. Lehajtotta és a karjába temette a fejét.

A rámenős riporter egyszer csak feladta, de az is lehet, hogy elvonszolta valamelyik rendőr, akinek éppen az lett volna a feladata, hogy megkímélje a lányt az effajta zaklatástól.

A házra ismét csend ereszkedett. Stevie hátrahőkölt, ami Judd a vállára tette a kezét.

– Legalább azt engedje meg, hogy néhány órára elvigyem innen.

A férfi maga felé perdítette a lány bárszékét, széttárta a lábát, és Stevie térdét a combja közé fogta.

– Hogyan jutott erre a gondolatra?

– Vezekelni szeretnék, amiért sakál módjára vért szimatoltam tegnap.

– De nem írta meg a történetet.

– Bizonyos értelemben mégis felelősnek érzem magam. Stevie gúnyos hangot hallatott.– Tudom, hogy maga szerint én csak egy siralmas újságíró–utánzat vagyok, ahogyan szerintem maga is csak egy siralmas atlétautánzat. Túl sokat iszom, túl keményen bulizom, és óriási tehetségem van ahhoz, hogy minden vágyamat kielégítsem. Megbízhatatlan vagyok, mérgezett a nyelvem. Azonban ez alatt az érdesen jóképű külső alatt alapjában véve egy aranyos fickó lakozik.

– O, persze.

A férfi arcán kópés vigyor ömlött el, amely megremegte Stevie egész belsejét.

– Áldozza nekem a mai napot, és bebizonyítom, hogy téved.

Stevie szívesen beleegyezett volna, de tétovázott. Lehet hogy Judd, minden varázsa ellenére, még mindig egy róla szóló sztorin dolgozik. Talán egy mélyinterjú jellemrajzra szül, amely majd úgy ábrázolja, mint a „teniszpályák első bálós leánykáját”, ahogyan egyszer már írta róla.

– Nem hiszem, hogy ez túl jó ötlet, Mackie. Itt kell állnom a sarat.

Szinte egyszerre szólalt meg a telefon, és csendült meg újra az ajtócsengő.

– Ezt maga tervezte így?– vádolta meg Stevie a férfit.

Judd kuncogott, boldog volt, hogy az ötlete ilyen nem várt támogatást kapott.

A gondviselés az oldalra állt. Menjen, szedjen össze mindent, amire szüksége lehet a nap folyamán. Biztos, hogy nem érünk haza sötétedés előtt.

Úgy adta ki utasításait, mintha a kérdés már eldőlt volna az megelégedésére.

– Mackie, még ha magával is kívánnám tölteni a napot kint városban, amit nem szeretnék, akkor sem működne a dolog. túlságosan ismertek vagyunk mind a ketten. Sehová sem mehetnénk a városban, anélkül hogy felismerjenek, és üldözőbe egyenek.

– Épp ezért megyünk ki a városból.

– Ki a városból? Hová?

– Majd meglátja.

– És hogy képzeled, hogy meglóghatunk az összes riporter orra előtt?

– Nem hagyná abba az akadémikuskodást, és fogná a holmiját?– kérdezte Judd türelmetlenül.

Stevie óvatosan az arcát tanulmányozta. Cseppet sem látszott bizalomgerjesztőbbnek, mint egy kalóze: Lehet, hogy az egész napot veszekedéssel fogják tölteni. Ám a választási le–hetőség, hogy inkább az ostromot állja a saját házában, még sokkal rémisztőbbnek tűnt.

Határozott, és széthúzta rövid, fehér pamut nadrágszoknyáját, amelyet pólóval és szandállal viselt.

– Mehetek így?

– Hát persze. Fogja a táskáját.

Stevie öt perc múlva újra megjelent a konyhában egy nagy bevásárlótáskával, amelybe mindent belegyömöszölt, amire esetleg szüksége lehet. Judd a mosogatónál állt, épp a kávéskannát öblítette ki.

– Tökéletesen otthon érzi magát, igaz?

– Hm.– A férfi ráérősen megtörölte kezét egy konyharuhában, aztán félrelökte.–Így van.

Előre lépett, karját a lány dereka köré fonta, magához húzta, félrehajtotta a fejét, és ajkát a lány ajkára tapasztotta.

Stevie–t annyira váratlanul érte a dolog, hogy semmi ellenállást nem tanúsított, és egyetlen tiltakozó hangot sem hallatott. Judd könnyedén megcsókolta, gyengéden ízlelgette az ajkát, míg végül a szája megpihent rajta.

Keze a lány nyaka felé vándorolt, s közben megérintette a mellét. Dörzsölgette a mellbimbóját, amitől az azonnal megduzzadt. A férfi érintését egyáltalán nem lehetett jóhiszemű simogatásnak vélni, ám Stevie nagyon is nagyon valódi választ adott rá. Hirtelen forróság ömlött el a bensejében. A hullám magasra csapott, amikor Judd ismét egymáshoz forrasztotta testüket, s befészkelte magát a lány combja közti nyílásba.

Miközben ujjai Stevie nyakára kulcsolódtak, nyelve játékosan végigfutott a lány szája vonalán, lustán, félszívvel, mintha mit sem törődne azzal, hogy szétnyitja-e az ajkát, vagy se. Ha igen, remek. Meg fogja csókolni. Ha nem, remek. Mulatni fog rajta, és nem lesz mérges vagy csalódott.

Stevie ajka szétnyílt.

A férfi meleg, nedves nyelve behatolt a szájába, és komótosan felfedezőútra indult. A csók legalábbis kezdetben komótos volt. A változás olyan fokozatosan jött, hogy sokáig észre se vették, míg aztán Judd nyelve mélyebbre jutott, mozgása gyorsabbá vált, és szája egyre éhesebben szívta Stevie ajkát. Ekkor már testük is másképp válaszolt.

Amikor Judd válasza annyira nyilvánvalóvá vált, hogy a ruhájukon keresztül is érezni lehetett, gyorsan eltolta magától a lányt. Stevie a vágy és rémület keverékével pillantott fel rá.

– Miért csókolt meg így?

– Kíváncsiságból.– Rekedten ejtette a szót, megköszörülte a torkát, majd megismételte.– Mindkettőnknek ez járt a fejében, igaz? Amióta tegnap megláttam a mellét, egyfolytában azon tűnődtem, vajon milyen lenne együtt lenni magával. Most, hogy a kíváncsiságunk kielégült, elengedhetjük magunkat egymás társaságában, és élvezhetjük a napot. Igaz?

Stevie tudta, hogy ha még jobban elengedi magát, ott helyben tócsává olvad a vágyakozástól a konyha padlóján. Hang nélkül bólintott.

Ha behódol a férfi elképzelésének, a végén még kiderülhet, óriási hibát követ el.

– Hivatást tévesztett.– Stevie kénytelen volt túlkiabálni sportkocsi motorjának dübörgését, miközben Judd a forgalomban cikázott.– Bűnözőnek kellett volna mennie.

A férfi menekülési terve szerint elterelő hadmozdulatot kellett végrehajtania lakása ajtajánál: kellőképp hosszú időre kellett kidugnia a fejét, hogy a riporterek és a filmes stábok higgyék, nyilatkozatot készül adni. Aztán amíg azok átvonultak a fűvön a bejárat felé, ők Juddal kisurrantak a hátsó ajtón, lekocogtak a fasoron, és észrevétlenül beszálltak a férfi kocsjába, amelyet a szomszéd utcában hagyott.

– Eredetileg úgy terveztem, hogy nagy értékre elkövetett lopásra szakosodom– hangzott a közlékeny válasz–, aztán rájöttem, hogy ez túl sok becsvágyat és túl kemény munkát igényel.

Stevie mosolyogva befészkelte magát a bőrülésbe. Abban pillanatban, hogy elhagyták a lakását, boldog szabadságérzés lopakodott a lelkébe. Már önmagában az is pazar luxusnak számított, hogy eltért szokásos fegyelmezett napirendjétől. A legtöbb reggelen ilyenkor már túl volt több órányi fizikai állóképesség–fejlesztésen és gyakorláson. Meg is jegyezte Judd–nak, mennyire bűnösnek érzi magát.

– Mikor kezdett teniszezni?

A férfi hátrapillantott a válla fölött, hogy megbizonyosodjék, üres a sáv, rákanyarodott az államközi autópályára, és maga mögött hagyva Dallast, kelet felé vette az irányt.

–Tizenkét éves koromban.

–Tehát később, mint a legtöbb játékos, aki olyan messzire jut mint maga– jegyezte meg Judd.

Lehet, bár nemigen tudok visszaemlékezni olyan időre, amikor nem ismertem volna azt a meghitt érzést, hogy ütőt fogok a kezemben.– Felidézte az estét, amikor először adott hangot vágyának, hogy ezt a sportot űzze.– Úgy érte a szüleimet, mint derült égből a villámcsapás, amikor közöltem velük, hogy szeretnék bekerülni a felső tagozatos ifjúsági teniszcsapatba.– Stevie vacsora közben tette ezt a megdöbbentő bejelentést.– Anyám és a papa úgy nézett rám, mintha azt mondtam volna, hogy a Marsra szándékozom költözni.

– Tenisz?

– Igen, uram.

– Az a gazdag kölykök sportja– mondta az apja, és folytatta vacsoráját.– Add ide a krumplit.

– Mi bajuk volt a tenisszel?– kérdezte Judd.

– Tulajdonképpen semmi. Egyszerűen nem tudták, hogyan viszonyuljanak hozzá. Anyám a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatta a sport iránt. Papa pedig csak az olyan sportokat szerette, mint a futball és a kosárlabda, és azok, természetesen, fiúknak valók.

Stevie egyetlen gyermek volt, egyetlen leánygyermek, aki tudta, hogy a neme végtelen csalódást okozott annak a mogorva idegennek, akit papának szólított.

– Végül hogyan szerezte meg az engedélyüket, hogy játszhasson?

– Vacsora után szóba hoztam a témát anyámnak, miközben az edényeket mosogattuk. Elmondtam, hogy az iskolának vannak ütői és labdái, amelyeket használhatnék. Semmit sem kellene vásárolnunk. Anyám azt mondta, rendben.

Stevie elmesélte Juddnak, hogy mire középiskolába került ez a sport lett a szenvedélye. Bébicőszködött, és megspórolt pénzből fizette az órákat, amelyeket Észak–Dallas egy exkluzív klubjában vett.

– Nem voltunk tagok. Egyetlen klubtag többet költött a bárpultnál, mint amennyit a papám egész hónapban keresett.

Nem érződött gyűlölet a hangjában. Soha nem keserítette hogy a családja szerény anyagi körülmények közt él, csak bosszantotta, hogy a szülei semmit sem voltak hajlandók tenni azért, hogy ezen javítsanak.

– A klub csapatában játszottam egy bajnokságon, amik sors összehozott Presley Fosterrel.

– Egy számmal nagyobb cipőt viselsz a kellesnél. A fonákod borzalmas, és a tenyeresed sem sokkal jobb, bár az ütéseid alapján véve elfogadhatók. Ahelyett, hogy a stratégiádra összpontosítanál, a nézőknek akarsz tetszeni. Ha két ponttal lemaradsz, automatikusan feladod a játszmát. A szerváid kemények és gyorsak, de ezt nem lehet biztosra venni nálad. Semmi erőfeszítést nem teszel, hacsak rá nem kényszerülsz, és ez átkozottul rossz szokás.

Stevie így idézte fel az első szavakat, amelyeket Presley Foster intézett hozzá.

– Jézusom!– füttyentett Judd.

A lány már képes volt nevetve visszagondolni az esetre.

–Úgy éreztem magam, mintha a fejem búbjáig beledöngölt volna a sárga agyagba. Aztán azt mondta: „De van tehetséged. Csiszolhatok rajta, és világklasszis játékos faraghatok belőled. Gyűlölni fogsz, mire befejezzük. Két évre van hozzá szükségem.”

Érettségi után egy héttel Stevie elindult a híres edző floridai táborába. Döntése teljességgel érthetetlennek tűnt a szülei számára. A tenisz nem munka. A tenisz csak játék. Ő azonban, nem törődve ellenvetéseikkel, elment. Lehet, hogy a teniszben nincs jövője, ám ha otthon marad velük abban az állóvízben, bizonyos, hogy semmilyen jövője sem lesz.

– Amíg nem kerültem Presley keze alá, fogalmam sem volt, micsoda kemény munka ez– mondta Juddnak fanyar mosollyal.

Több klasszissal kullogott a játékosok mögött, akik már az általános iskolában elkezdtek a versenyzéseket, és rendszeresen részt vettek Foster nyári táboraiban. Legtöbbjük semmi mást nem csinált, kizárólag teniszezett. Némelyikük nem is tudta, milyen gyereknek lenni. Csak a tenisz létezett számára.

– Tizenkilenc éves voltam, mire formába jöttem.– Kibámult az ablakon az elsuhanó tájra. Judd biztos kézzel, gyorsan vezetett.–Épp Savannah-ban, Georgiában vettem részt egy bajnokságon, amikor elért a hír, hogy egy tornádó földig rombolta szüleim házát, és ők mindketten meghaltak.

– Abban a viharban haltak meg? Amelyik fél Kelet–Dallast megsemmisítette?

– Igen. Gyakorlatilag az egész környék elpusztult. Az ágyamon feküdtem a motelszobában Savannah-ban, arcomat a párnába fúrtam, és bögttem, amikor Presley beviharzott; tudni akarta, miért nem vagyok a pályán, hogy bemelegítsek a következő meccsre.

– Meghaltak a szüleim. Csak nem akarja, hogy ma játsszak?

– A fenébe is, de még mennyire, hogy akarom! Ilyen időkben mutatkozik meg, hogy milyen fából faragtak egy játékos!

Stevie játszott. És nyert. A meccs után Dallasba repült, hogy elintézzze szülei temetését.

– Hat hónappal később– beszélt Juddhoz tünődő, távoli hangon– Presley egy mondat közepén a melléhez kapott, és egyetlen hang nélkül meghalt szívrohamban. Másnap egy mindent elsöprő meccset játszottam. Ezt várta volna el tőlem.

Sem a szülei, sem pedig a tanítómestere nem érték meg hogy láthassák, hogyan lesz belőle a profi tenisz kiemelt játékos. Ebben az évben már a legjobb úton volt a Grand Slam felé. Utána visszavonulna, annak tudatában, hogy sikerült bizonyítania apjának: tévedett. A tenisz nem csupán a gazdag kölykök sportja. Igényes és féltékeny mester, amelyért Stevie feláldozta az egyetemi tanulmányokat, a szerelmet, a házasságot, a családot– mindent.

Most, hogy már olyan közel jár ahhoz, hogy fölébe kerekedjék, nem hagyhatja, hogy bármi, bármi az útjába álljon.

Megérezte, hogy Judd figyelmesen nézi, ellazította hát megfeszült állát és ökölbe szorított kezét, és kipréselt magából egy hervadt mosolyt.

– Na és maga? Maga mindig sportújságíró akart lenni, tintának használja áldozatai vérért?

Judd vágott egy pofát, és összerázkódott.

– Uram isten, rettenetes, ahogy lefest.

– Rettenetes dolgokat írt rólam a cikkeiben. Miért kímélném az érzéseit?

– Gondolom, néhány övön aluli ütés azért elmegy.– Pajkosan a lányra kacsintott.– Ha jobban belegondolok, akár még szórakoztató is lehet.

Stevie nem vett tudomást a szexuális célozgatásról. Érezte, hogy ha a csókra gondol, amelyben mindketten egyformán részt vettek– semmi értelme nem lett volna azzal állatnia magát, hogy ő csak eltűrte–, igencsak kockázatos vállalkozásba fog. Az tűnt a legbiztonságosabb taktikának, ha úgy tesz, mintha a csók el sem csattant volna.

Judd Mackie hírhedt nőfaló volt. Csípős írásai gyakran feltálaták Stevie-t, aki azonban nem volt hajlandó más tekintetben is csemegéül szolgálni neki.

– Pusztán kíváncsiságból kérdezem, Mackie, miért éppen én?

– A férfi felé fordult, behajlítva a térdét, és maga alá húzta a lábát.– Miért éppen engem szemelt ki, hogy mérgezett nyilait rám lövöldözzze?

–Mit izgatja ez magát? Rajtam kívül a világ teljes népessége a kezéből eszik. Mit számít magának, ha ez a kiégett, tivornyázó sportújságíró abban leli örömét, hogy magát veszi célba silány rovatában?

–Bosszantónak tartom.

–Az olvasóim viszont nem. Amióta csak az az első cikk évekkkel ezelőtt...

– Követeltem, hogy vonja vissza a kijelentéseit.

– Több bekezdést megjelentettem a leveléből, emlékszik?– elégült mosolyt villantott a lányra.– Az olvasók egyszerűen imádták. Olyan nagy volt a hatása, hogy azután már szán–dékosan szítottam az ellentétet köztünk.

– Miért?

– Emeli a példányszámot.

– Mit tettem, amivel először szolgáltam rá a megvetésére?– Nem is igazán arról van szó, hogy mit tett, vagy mit nem tett. Inkább arról, hogy milyen. Ahogy...

– Nos?– sürgette a lány, amikor Judd a mondat felénél megállt.

– Ahogy kinéz.

Ez a kijelentés Stevie torkára forrasztotta a szót. Végül megszólalt.

– Nevezetesen?

– Olyan kis édes. Borzasztó nehezen tudom komolyan venni, mint sportolót, amikor úgy néz ki, mint egy teniszruhába öltöztetett Barbie baba.

– Ez férfisovinizmus!

– Kétségtelenül.

– Annak, ahogyan kinézek, az égvilágon semmi köze nincs ahhoz, ahogyan játszom.

– Lehet, de hát egy sovinszta disznóval áll szemben– vágott vissza Judd egy cseppet sem bocsánatkérő vigyorral.

– És ha egy bibircsók lenne az orrom hegyén, attól az értékítélete szerint jobb teniszjátékos lennék?

– Hát ezt bizony soha nem fogjuk megtudni, igaz? De az lenne. Én mindenesetre kevésbé lennék hajlamos rá, hogy aljas dolgokat írjak magáról.

Stevie a kocsijának dőlt, és nyilvánvaló döbbenettel tekintett rá.

– Evek óta azon töröm a fejemet, hogy mivel vontam magamra a haragját. És akkor kiderül, hogy az egésznek semmi köze hozzám. Minden a maga fordított sznobizmusára és szexista előítéletére vezethető vissza.

– Ez túlzott általánosítás. Egyáltalán nincsenek előítélete a női sportolókkal.

– Kizárólag velem. Tehetnék valamit, hogy megváltoztassam a véleményét?

– Csúnyává válhatna.

– Vagy rákossá.

Mackie lehajtott a pályáról, és a stoptáblánál belelépett fékbe. A lány felé fordította a fejét.

– Ez is egyike volt azoknak a bizonyos övön aluli ütéseknek, Stevie. De egy feltétellel megbocsátok.– Mi lenne az?

– Mondja, hogy tud főzni.

– Főzni?

– Főzni. Tudja, konyhában, tűzhelyen. Amikor az ember élelmiszereket tesz lábasokba és serpenyőkbe, hogy ehetővé tegye őket.

– Tudok főzni.

– Remek– válaszolta Judd, sebességbe tette a kocsit, és ráfordult a kétsávos országútra.– De szószos ételről szó sem lehet. Nem szeretem a szószokat, kivéve a tejszínes mártást a rántott marhaszeleten. A szósz pipogya frátereknek való.

–Ó, könyörgöm– nyögött fel Stevie. De mosolygott. A következő útkereszteződésnél Judd megállt egy benzinkútnál, ahol élelmiszerbolt is volt.

– Vegyünk valamit.

Fél óra múlva Mackie egy keskeny mellékútra irányította az autót. Fák nőttek mindkét oldalán, és sűrű zöld baldachint alkottak a fejük fölött. A keményfák közé magas, szálegyenes fenyők vegyültek.

– Milyen csuda helyre megyünk?

A város, ahol bevásároltak, aligha szolgált rá erre a megnevezésre. Az élelmiszerbolton kívül csak egy takarmány– és vasáruüzlettel, postával, tűzoltószertárral, tejbolttal és három protestáns templommal dicsekedhetett.

– A nagyszüleim házába.– Elnevette magát a megdöbbenésen, amelyet Stevie mutatott.– Bizony. Nemcsak anyám van, hanem még apám is. Helyesebben volt. Ezen a farmon a szülei éltek. Rá hagyták.

Amikor néhány évvel ezelőtt meghalt, én örököltem a birtokot. Eladtam a legelőt, de megtartottam harmincezer négyszögölet a ház körül.

– Harmincezer gyönyörű négyszögölet– jegyezte meg a lány.

– Köszönöm.

A következő meglepetést a ház jelentette. Hatalmas hikoridiófák övezte tisztáson állt, amelyek épp akkor öltöttek fel teljes levélpompájukat. A házhoz még egy szélmalom, egy különálló garázs és egy csűr is tartozott. Mindent fehérre meszeltek, és zölddel díszítettek. Mindennek jót tett volna némi felújítás. A virágágyakat a tornác körül sűrűn benőtte a gaz. Pusztulás és elhanyagoltság levegője lengte be a helyet.

– Ráférne némi munka– jegyezte meg Mackie mintegy mellékesen.–Ígérem, belül szebbnek fogja találni.

– Elbűvölő– mondta Stevie kedvesen. Kiszállt a kocsiból, és rögtön le kellett kapnia a fejét egy pókháló elől, amelyet mestere egyik fától a másikig húzott.

Judd kinyitotta a bejárati ajtót egy kulccsal, amelyet a lábtörlő alól vett ki, és bekísérte a lányt. Az a félhomályos, elmúlt, dohos hangulat fogadta őket, amely a hosszú ideig üresen álló házak jellemzője.

Egy tágas előszobában álltak. Judd megszólalt, hangját halkán visszaverték a falak.

– Eredetileg hétvégi menedéknak szántam ezt a házat, hétvégeken csak nagyon ritkán tudok elszabadulni a városból mindig annyi a sportesemény. Hétközben pedig egyszerűen nincs értelme ide jönni. Ezért hát nem töltöm itt olyan gyakran az időmet, ahogyan szeretném, vagy ahogyan a hely megérdemelné.

– Ott mi van?– kérdezte Stevie, és a férfi háta mögötti szoba felé biccentett.

Judd sarkon fordult.

– Az az ebédlő, és nincs benne más, mint egy kártyaasztal, egy összecsucskható szék és egy hordozható írógép.– Stevie kérdő tekintetet vetett rá.– Az étkezőgarnitúra most anyám házában van.

– Ó.– Stevie fejében nem ez a kérdés járt, de egyelőre megelégedett a férfi magyarázatával. Nyilván szokott itt néha írogatni.– Odafönt?

– Három hálószoba, egy fürdőszoba. Van egy mosdó is lépcső mögött eldugva, ha sürgős lenne a dolga. Nem?– kérdezte, amikor Stevie megrázta a fejét.– Akkor vigyük be ezeket a konyhába.

A lány követte. Elhaladtak egy tágas nappali szoba mellett, ahol minden bútort porfogó huzat takart le. A központi, előtér végén jobbra fordultak, és beléptek a konyhába. Judd letette a bevásárolt holmival teli zacskót a kerek tölgyfaasztalra.

– Ez tényleg olyan, mint a nagymama háza– jegyezte meg Stevie vágyakozva, és végigfuttatta ujjait az ebédlőszék faragott hátán.– Soha nem ismertem egyik nagyszülőmet sem. Meghaltak, mielőtt igazán emlékezhettem volna rájuk.

Hú!– Judd a hűtőszekrényénél állt, és kihúzott belőle egy összeaszott és megfeketedett, következésképpen felismerhetetlen valamit. Aztán messzire tartva magától az ocsány szagú tárgyat, odavitte a hátsó ajtóhoz, és kihajította.– Örülök, hogy nagymama nincs itt. Idegrohamot kapna, ha ezt látná.

Kinyitotta az ablakokat, hogy friss levegőt engedjen be, Stevie pedig szendvicseket készített maguknak a felvágottakból és sajtokból, amelyeket bevásároltak. Miközben dolgozott, hasába belehasított a metsző fájdalom, amelyet már jól ismert, és szinte várt. Mégis furcsa, hogy amióta elhagyták Dallast, szinte nem is gondolt a betegségére. Úgy vélte, Judd Mackie-t illeti köszönet azért, hogy elterelte a gondolatait.

Alig két nappal korábban még azt hitte, hogy ha egy időre egyedül maradna az újságíróval, szép lassan megfojtaná, és óriási örömét lelné abban, hogy figyelheti, ahogyan kifogy belőle a szusz.

Meglepő volt, mennyire megnyugtatónak találta a férfi sajátos humorérzékét. Judd nem babusgatta, és nem is sajnálkozott rajta, amit elviselhetetlennek tartott volna. És nem játszott a bohócot sem, hogy nevetést csikarjon ki tőle, amikor azt semmi sem indokolja.

Stevie soha nem gondolta volna, hogy ennyire könnyen ki lehet vele jönni. Épp egy ilyen barátira volt most szüksége, aki szórakoztató, ugyanakkor kellemes beszélgetőpartner is. Örült, hogy Judd felbukkant, amikor ő egy elfogulatlan, tárgyilagos és egyenes társra vágyott. Azonban inkább kivágatta volna a nyelvét, minthogy ezt meg is mondja neki.

– Kész az ebéd.

Judd kezét mosott, aztán leült mellé az asztalhoz.

– Hé, ez aztán pompásan fest– mondta lelkesen, ahogylóvágó ülésben lehuppant a székre.

Stevie beleharapott a szendvicsebe.

– Mit fogunk csinálni ebéd után?– kérdezte teli szájjal. A válasz ugyancsak teli szájjal érkezett.

– Szeretkezünk.

Stevie egyben nyelte le a falatot, és szájtátva bámult Juddra, aki viszont nyugodtan ette a szendvicset, és törölgette száját egy papírszalvétával.

– Természetesen ez csupán egy javaslat– mondta.

Stevie a pillanat törtrésze alatt kipattant székéből, és az ajtó felé vette az irányt.

– Több eszem lehetett volna, mint hogy bízzak magában, maga... O! Ha arra gondolok, milyen hiszékeny voltam, amikor azt hittem, hogy maga... Aúú!

Ahogy elviharzott a férfi széke mellett, Judd kinyújtotta a kezét, és megmarkolta a copfja végét. Segítségével szinte fölcsevélte a lányt.

– Hagyja abba!– kiáltott Stevie.– Eresszen el!

– Üljön le.

Judd megpróbált szigorúnak látszani, de a lány észrevette, hogy csak nehezen tudja megőrizni komolyságát.

– Nem érti a viccet?

– Ez talán vicc volt?

– Hát persze, mégis mit gondolt? Hogy komolyan mondom?

– Természetesen nem!– csattant fel Stevie.

– Akkor meg miért nem nevetett rajta?

– Nem volt mulatságos.

– Pedig én annak tartottam. Bár közel sem annyira, mint maga arckifejezését.– Judd utánozta, milyen képet vágott Stevie pedig úgy érezte, hogy ha csak megközelítőleg oly ostobán festett, legszívesebben köddé válna.– Mintha pofon vágták volna egy...

– El tudom képzelni– szakította félbe a lány dühösen, közben leült, és vadul beleharapott a szendvicsebe.– Tökéletesen magára vallott volna, hogy álnok ürügyekkel idecsal, aztán megpróbál elcsábítani.

Ugy látszott, Judd nem sértődik meg, a vádaskodás inkább a hiúságát legyezgette.

– Ezt meg honnan tudja, hogy rám vallott volna, ha elcsábítom?

– Azt mondtam, ha megpróbál elcsábítani.

– Rendben. Honnan tudja, hogy rám vallott volna, ha megpróbálok elcsábítani?

– Az ember hall egyet s mást– hangzott a gögös válasz.– Ó, igazán? Mint például? Mit hallott rólam?

– Ne törődjön vele.

– Csak nem arra a pletykára céloz, amely rólam és a vöröshajú hármas ikrekről keringett? Figyeljen ide, az egy szemenszedett hazugság volt.

– Hármas ikrek?– ismételte meg a lány elhaló hangon.

– Lehet, hogy ők a világ legszenzációsabb kigyónői, mégis...

– Most felültet?– nézegette Stevie gyanakodva.

– Persze, hogy felültetem.– Judd újra nekilátott az evésnek de mosolya elviselhetetlenül öntelt maradt, és látszott rajta, hogy remekül szórakozik.– Tehát tudjuk, hogy a nagyi ágyai biztonságban lehetnek tőlünk, igaz?

– Természetesen tudjuk.

– Úgy értem, hogy amikor csókolóztunk, nem történt sem mi. Így van?

–Í–így.

– A föld nem remegett meg, a csillagok nem robbantak fel, tűzijáték nem sziporkázott. Rám nem tett nagy hatást a dolog, magára igen?

– Nem.

– Nem csapott magában magasra a vágy.

– Határozottan nem.

Judd ékesszólóan megrántotta a vállát.

– Kipróbáltatott, és könnyűnek találtatott, úgyhogy semmi oka az aggodalomra. Akkor most térjünk vissza az eredeti kérdésére, hogy mit fogunk csinálni délután.

Stevie alig figyelt. Megkönnyebbült, hogy megtudta, a férfi csak ugratta a délutáni szeretkezéssel, önérzete azonban csorbát szenvedett. Miért találta Judd a feltételezést olyan abszurdnak? Vajon egy cseppet sem öntötte el a láz, amikor megcsókolták egymást? A vágy erős szó volt arra, hogy leírja a

bizsergést, amelyet Stevie érzékeny pontjain érzett, amikor a férfi nyelve lágyan párzasi rítusra csábította az övét. De ő legalább bizsergett.

A férfit viszont az égvilágon semmi hatást nem tett a csók. Annyira kevésbé volt izgató őt megcsókolni, hogy még egy ilyen közismert és látszólag egyáltalán nem válogató nőcsábász is, mint Mackie, anélkül élhette át az eseményt, hogy bármit érzett volna?

– ...magának nem kell.

– Mit nem kell?– kérdezte Stevie, amikor rájött, hogy a férfi egész idő alatt hozzá beszélt.

– Nem kell segítenie– válaszolt Judd, és furcsa pillantást vetett rá.– Nem figyelt?

– Nem. Máshol jártak a gondolataim.

– Ugye nincsenek fájdalmai?– Judd szemöldöke mély ráncba futott össze.

– Nem, szó sincs ilyesmiről.

Akkor jó.– A férfi egy pillanatig Stevie arcát tanulmányozta, mintha nem hinné, hogy igazat mond. Amikor megnyugodott a látottaktól, összefoglalta, amit korábban közölt. Néhány apróságot meg kell csinálnom. Azalatt pihenhet valamelyik hálószobában odafönt.

– Inkább kimennék. Olyan szép az erdő.

– Ahogy tetszik– jegyezte meg Judd, majd felkelt székéből, és üres tányérját odavitte a mosogatóhoz.– A nappali szobában talál könyveket a polcokon. Nyugodtan böngésszen köztük, ha elunná magát.

– Köszönöm.

– Hoztam magammal néhány ócska ruhát. Amint átöltöztem, kimegyek dolgozni. Rikkantson, ha szüksége lenne valamire.

Kiment a konyhából. Stevie kissé csüggedtnek és elhagyatottnak érezte magát. A mosogatóhoz lépett.

– Ó, Stevie?

– Igen?– pördült meg a lány gyorsan.

Judd az ajtónyíláson keresztül kandikált be, csak a feje látszott.

– Egy kicsit felcsapott bennem a vágy.

Aztán könnyedén megveregette az ajtófélfát, pajkosan rákacsintott a lányra, és eltűnt.

Stevie csúnya átkokat szórt az üres tér felé, ahol az előbb még Judd arca vigyorgott.

– Mi az ördögöt csinál?

Stevie, aki a sarkán guggolt a porban, a vállán keresztül hátra pillantott. Majdnem felbukfencezett, de még időben visszanyerte az egyensúlyát.

Judd ott tornyosult fölötte. Nem volt más rajta, mint egy koszos Levi's farmer meg egy rosszalló arckifejezés. Jól megizzadt a néhány óra alatt, amióta a lány nem látta. A veríték kis patakokban csordogált keresztül sűrű mellszőrzetén. Egy gereblyére támaszkodott: egyik könyöke a nyél tetején pihent, csípőjét oldalra billentette.

Stevie egyenesen a hónaljába látott, de úgy érezte, belegázol Judd magánéletébe, ha oda bámul, akár csak ha tekintetével követi az izzadságcseppek útját, ahogyan lesiklanak férfi hasa közepén, és eltűnnek farmernadrágja letolt övében.

Valami édes, ösztönös érzés járta át hirtelen Stevie nőiségét, s erről eszébe jutott a kízó fájdalom, amelyet csak nemrégien élt át. Ez azonban más volt. Ez a nyilallás gyönyörűséget okozott, nem pedig rémületet és kételyt. Am akár csak a másik esetben, most is félresöpörte ezzel kapcsolatos gondolatait, mert bizonytalanságot és félelmet keltett benne.

– Maga szerint mit csináljak? Kigyomlálom ezt a virágágyat.

Visszafordult munkájához; fehér nadrágszoknyája reménytelenül összepiszkolódtott, kezére vastagon rászáradt a föld. Megizzadt. Copfja súlyosan nehezedett nedves blúzára, amely a hátához tapadt.

Csodálatosan érezte magát. Mintha ez a verejték egészségesebb lett volna, mint az, amely a teniszpályán szokta elönteni.

– Pihennie kellene– szidta Judd.

– Ez is pihenés. Szeretem gondozni a virágokat, és ezek annyira el voltak hanyagolva.

Hátrafordította fejét, hogy szemrehányó pillantást vessen Juddra, de rögtön el is kapta a tekintetét. A férfi mögötte kuporgott. Közelről maszatos volt az arca, verejték csíkozta, és vonzóbbnak tűnt, mint valaha. Stevie érezte bőre illatát, és tudta, hogy ha most úgy döntene, hogy megcsókolja, Judd ajkának sós íze volna.

– Van egy kancsó jeges víz a verandán– mondta, és nagyot nyelt.

– Köszönöm.– A férfi kiegyenesedett, halkán felnyögött, amikor megroppant a térd, és felment a lépcsőn a verandára.– Kellett a mozgás ezeknek az öreg csontoknak, de lehet, hogy reggel képtelen leszek kimászni az ágyból.– Kiöntött magának egy pohár jeges vizet. Lehajtotta, és azt kérdezte:– Csinált itt fönt valamit?

– Felsöpörtem. A tornác tele volt levéllel és fenyőtűvel. Rémesen nézett ki.

– Íme egy igazi szorgos kis méhecske.

– Örömet okoz, ha valami egyszerű és igazi munkát végezhetek. Azon kívül leköti a gondolataimat, ha elfoglalom magam.

Judd lenyargalt a lépcsőn, és játékosan meghúzta Stevie hosszú copfját.

– Nehogy kifárasza magát!

– Nem fogom.

– Kimerültnek látszik.

A nap már a fák csúcsa mögé hanyatlott, azok pedig ferde árnyékot vetettek a ház előtti tisztásra. Stevie egy hintaágyban hevert, amely egy hatalmas hikoridófa ágáról lógott le. Csupasz lábával lustán lökdöste a hintát.

Mielőtt beleült, lemosta a locsolócsővel, és lesöpörte a pókhálókat a láncokról. Ez utóbbiakra ráfért volna némi olajozás, de Stevie élvezte a kellemesen nyikorgó hangot, amelyet hinta adott, ahogy előre–hátra lendült. Harmóniában szólt szélmalom örökös csikorgásával.

A hinta csak egy volt a sok feladat közül, amelyet kijelölt magának a délutánra, miközben Judd megszőgelte a lógó zsalukat, elhordta a tisztásról kigyomlált gázt, és nagytakarítást végzett a csür és a garázs környékén.

Most, hogy ezt a félig megrovó kijelentést tette, ledobta magát a földre a hinta előtt, és hanyatt feküdt a frissen lenyírt fűben.

Az ingét már visszavette, de nem gombolta be, úgyhogy az szétnyílt, csupaszon hagyva impozáns mellét és szívfájdító hasát, amely minden tivornyázás ellenére lapos volt és feszes, és sötét szőr finoman beárnyékolta. Stevie iparkodott, hogy távol tartsa tőle a pillantását, ám ez nem ment egykönnyen. Nem volt egyszerű feladat, hogy rá se nézzen a férfira egész délután.

– Fáradt vagyok– ismerte el–, de ez most jólesik. Nem emlékszem, mikor figyeltem utoljára, ahogyan a nap eltűnik a lombos fák mögött, mikor néztem a tarka fényeket, az árnyékát, az arany és zöld változatait. Olyan gyönyörű mindez. És a hangok is– a sustorgó erdei zajok, amelyeket az ember sohasem hall a városban. És amelyek ellenére mégis csend ho–nol.

Judd az oldalára hemperedett, tenyerébe hajtotta a fejét, és felnézett a lányra.

– Mindig ilyen lelkes?

– Csak amikor ennyire elfáradok– mondta Stevie kedves mosollyal, amelyet a férfi viszonzott.–Élveztem a mai napot. Kár, hogy vissza kell mennünk, és szén–monoxidot meg kipufogógázt kell szívniunk a gyanta és a vadvirágok illata helyett.

– Tényleg kell?

Stevie lefékezte sarkával a hintát, és felemelte fejét a vastag láncról, amelyen addig nyugodott.

– Mit kell tényleg?

– Tényleg vissza kell mennünk?

– Most meg miben sántikál, Mackie?– Stevie összehúzta a szemét, úgy tekintett a férfira.

– Egek, micsoda gyanakvó természet.

– Nem vagyok gyanakvó. Pusztán arról van szó, hogy nem bízom magában eléggé– válaszolt a lány búbjósan.– Na, ki vele, mit akar azzal a kérdéssel, hogy vissza kell–e mennünk Dallasba? Egyébként természetesen igen.

– Miért?

– Hív a kötelesség.

– Kivel szemben?

– Nos, először is, magának kötelessége van a Tribune–nel szemben.

– Ma reggeltől nincs.

– Ezt meg hogy érti?

– Kirúgtak.

– Kirúgták?– Stevie elképedve nézett rá.– Kirúgták magát?

– Biz' a.

– Miért?

– Mert hagytam, hogy a rivális újság elkaparintsa előlem Stevie Corbett sztorit.

A lány ajka szétnyílt meglepetésében. Pillanatokig csak bámult a férfit, de Judd nyílt tekintetében nem talált semmit, ami arra vallott volna, hogy hazudik. Pedig Stevie azt remélte, hogy talál.

– Miattam rúgták ki?

– Ne aggódjon ezért– hangzott a hanyag válasz.– Kirúgásom egyike azon kevés dolognak, amelyek nagy örömet szereznek a főnökömnek. Nem is álmodom arról, hogy megjavuljak, és ezzel megfosszam ettől a különleges élvezettől.

Tréfálkozása nem csalt mosolyt Stevie arcára.

– De... de hát szenzációs történetet írhatott volna! Maga volt az egyetlen, aki ismerte az igazságot.

– Igazi kurafi lettem volna, ha megteszem, nem így van? Lehet, hogy nehezen tudja elhinni, de lakozik bennem némi tisztesség, és amikor azt mondom, hogy egy beszélgetés köztünk marad, akkor köztünk marad.

Judd felállt, és a hinta felé indult. Stevie ferdén ült, egyik lábát végignyújtotta a hintán. A férfi szorosan átfogta a bokáját, és felemelte a lábát, aztán leült a hintára, és a lány lábát az ölébe fektette.

– Víz hólyag van a talpán– jegyezte meg.

– Ez attól van, hogy szandált hordok teniszcipő és zokni helyett.

Judd megdörzsölte a megduzzadt, vörös bőrt hüvelykujja hegyével. Stevie először el akarta húzni a lábát a masszírozó kéztől, de aztán meggondolta magát. Félt megmozdulni, mert attól tartott, ha így tesz, a sarka hozzáér a férfi farmerjának kirojtosodott slicce mögött duzzadó keménységhez. Biztos, ami biztos, vélekedett, bár valójában nem érezhette túl nagy biztonságban magát, ha a lába bárhol is annak közelében marad.

– Jobb lenne, ha még sötétedés előtt elindulnánk– javasolta fátyolos hangon.

– Komolyan gondoltam, amit mondtam.– Judd a lány felé fordította fejét, és szinte átszúrta a tekintetével.– Maradjunk.

– Nem lehet.

Szerette volna, ha a férfi leveszi a kezét a lábáról. Judd mintákat rajzolt hüvelykujjával a lány magas lábboltozatára. Stevie nehezen tudta megállni, hogy ne kapkodja a lábát, az pedig végképp lehetetlennek tűnt, hogy ne kezdjen el dorombolni az élvezettől, főleg akkor, amikor a férfi olyan lefegyverző pillantásokat vetett rá.

– Hogyhogy?

Hogyhogy? Stevie egyetlen okot sem tudott felhozni.– Csak úgy.

– Jó indok.

Judd megeresztett felé egy vigyort, de aztán azonnal komoly képet öltött.

– Időre van szüksége, Stevie, hogy egyedül legyen, és mindent átgondoljon. Ismer ennél jobb helyet? Itt nincs telefon, nincs, ami elvonná a figyelmét, nincsenek szaglászó riporterek. Senki sem kényszeríti semmire. Csak én.

Judd nem sejtette, hogy éppen ő a legnagyobb elrettentő erő. Az elképzelés azonban annyira vonzónak tűnt, Stevie kitért a határozott elutasító válasz elől.

– Itt fog ülni, és figyelni, amint végiggondolom a dilemmámat? Ezt javasolja?

– Nem, a regényemen fogok dolgozni.

– A regényén? Miféle regényén?

– Azon, amelyet holnap reggel kezdek el írni. Vagyis maradunk. Ha nem, a nagy amerikai regény soha nem fog megszületni, és mindenki magát fogja hibáztatni miatta.

– Ó, nagyon kedves. Szóval mostantól nekem kell viselnem a felelősséget a karrierjéért.

– Maga miatt rúgtak ki– emlékeztette Judd finoman.– Épp most mondtam...

– Tudom, mit mondtam– szakította félbe a férfit zsémbesen.– Figyeljen ide, maradjunk. Pepecselhet a virágágyásban és a ház körül, főzhet és takaríthat, én pedig írok.

– Értem, szóval ingyen szobalányra vágyik!– Stevie kihúzta lábát a férfi meleg szorításából, remélve a legjobbakat. Sarka végigsúrolta Judd sliccgombjait, de a lány nem engedte, hogy gondolatai elidőzzenek azon a kemény teltségen, amely alattuk érzett.– Azt akarja, hogy egy füttyentésére ott teremjen a házvezetőnő, míg maga Steinbecket játszik. Maga egy szélhámos, Mackie, egy óriási szélhámos. Ilyen mesterkedő...

– Tőlem aztán egész áldott nap az ágyban heverhet– szakította félbe a férfi emelt hangon, semmibe véve Stevie tiltakozását.– Tán nem maga volt, aki azt mondta, hogy elfoglaltságra vágyik, hogy elterelhesse gondolatait a...– Tekintete a lány öle felé röppent.– Hiszen tudja.
Aztán felemelte a fejét, és szeme találkozott a lányéval. Egyetlen pillantás az ellenséges szempárba elegendő volt Juddnak, hogy utálkozva nagyot fújjon.

– Rendben van, felejtse el, hogy megemlítettem. Rossz ötlet volt. Azt hittem, mindkettőnknek jól tenne, ha egy időre kiszabadulnánk a taposómalomból, hogy gondolkodjunk, átértékeljük a dolgokat, tervezzünk, meg ilyesmi. Úgy tűnt, ez lehet a tökéletes hely erre a célra. Nyilvánvalóan minden tekintetben tévedtem. Felállt a hintáról, amely örülten himbálózni kezdett. Stevie leállította a lábával.

– Hol fogunk aludni?– kérdezte a férfi távolodó hátától. Judd hirtelen lecövekelt, és pillanatokig nem mozdult. Aztán lassan megfordult.

– Hol fogunk aludni?
– Hol fogok aludni?
– Maga választhat először hálósobát.
– Es maga?
– Valamelyik másik szobában.– Csípőre tette a kezét.– Tehát arra gondol, hogy hátsó szándékom van? Házvezetőnőt és szeretőt akarok egy személyben?– A lány halálos csendben és vádlón tekintett rá.– Azt hittem, már megegyeztünk, hogy nem működik köztünk a szex varázsa. Figyeljen ide, komolyan gondoltam, hogy ez tisztán plátói viszony. Pillanatnyilag mindkettőnk életében teljes a zűrzavar. Miért akarnánk még további bonyodalmakat?
– Pontosan.
– Nem látom, hogy szikrák pattognának köztünk. Maga talán igen?
– Nem.
– Képes lenne fülig koszosan és izzadtan járkalni itt, és általában véve pokolian kinézni, ha arra próbálna csábítani, hogy a szeretője legyek?
– Nem– válaszolt Stevie mereven, és legszívesebben pofon vágta volna a férfit.
– Akkor minden rendben. Mert én sem. Ha az ágyamba kívánnám, egyenesen előállnék, és megmondanám. Úristen!– Mély levegőt vett, és ujjaival beleszántott a hajába.– Most, hogy ezt tisztáztuk, megyünk? vagy maradunk ?

– Úgy gondoltam, kellemes lenne, ha itt kint ennénk.

Stevie félszegen a kártyaasztal felé intett, amelyet kihozott az ebédlőből az elülső verandára. Színes vadvirágcsokrot szedett, és az asztal közepére állította. Támadást intézett a szekrények és a konyha ellen, és elővarázsolt egy asztalterítőt, vászonszalvétákat, még egy gyertyát is, amelyet a megolvasztott viasz segítségével sikerült egy csészealjba állítania. A fény reszketett Judd árnyékba borított arcán.

– Remek ötlet, csak túl sokat fáradozott vele.

– Élveztem.

Judd, ahogy megígérte, hagyta, hogy először a lány döntse el hol szeretne aludni. Stevie a keletre néző hálósobát választotta, hiszen korai keléshez volt szokva. A férfi örült a választásnak: elismerte, hogy semmit sem kíván kevésbé látni reggelente, mint a zsaluk résein keresztül beáradó napfényt.

A hálósobából Judd átkísérte Stevie-t a fürdőszobába. Egy talapzaton álló mosdó és egy ódivatú, karmos lábú kád volt minden felszerelése.

– Legalább két méter hosszú, és kitűnően végig lehet heveredni benne, ha az embernek kedve szottyán, hogy hosszasan áztassa magát– ecsetelte Judd egy kígyóolajárus orrhangú modorában.

Az emeleti ruhásszekrényben törölközőket és ágyneműt, meg néhány szedett–vedett ruhadarabot fedeztek fel. Judd kétkedően szemlélte a ruhákat.

–Gondolja, hogy talál valami hordhatót, amíg visszamegyünk a városba?

– Majd megoldom. Kinek a ruhái voltak ezek?– kérdezte Stevie, és magához próbált egy buggyos szoknyát..

— Válogatott unokatestvéreké, gondolom.

Férfi és női ruhák keveredtek a szekrényben. Judd kiválasztott egy inget és egy sortot.

– Csak mert annyira kedves fickó vagyok, megengedem, hogy először maga menjen a fürdőszobába. Ha nem bánja, a marhaszeleteket készítjük el vacsorára, amelyeket ma vettem.– Stevie–nek, mintegy végszóra, megkordult a gyomra. A férfi végigsúrolta az öklével.– Gondolom, ez azt jelenti, hogy egyetért. Stevie megfeszítette hasizmait, hogy védekezék Judd érintése ellen, és megpróbált úgy tenni, mintha nem akadt volna el a lélegzete. Azonban a hangja, minden igyekezete ellenére, természetellenesen magasan csengett, amikor megszólalt.

– A marhaszelet remekül hangzik.

– Nagyszerű. Megyek, meggyújtom a faszenet, amíg maga fürdik. Ma megtaláltam nagyapám grilljét a garázsban, és tisztára sikáltam. Még egy zsák faszén is volt mellette.

Fél óra múlva összefutottak, amikor a lány lefelé, Judd pedig felfelé tartott a lépcsőn. Stevie frissen és tisztán illatozott, haja még meg sem száradt. A férfi piszkosabb volt, mint valaha. Az egész nap fokozatosan rárakódó mocskokhoz most még faszénpor is társult, amely tetőtől–talpig beborította.

– Kezdetben rozsdás víz jön a csapból– tájékoztatta a lány–, de ha hagyja egy–két percig folyni, kitisztul.

– Köszönöm a figyelmeztetést– válaszolt a férfi, és eltrappolt Stevie mellett.

Most egymással szemben ültek a gyertyafényes asztalnál. A környező erdőkből hangos és jól kivehető éjszakai zajok hallatszottak, balzsamos szellő lengedezett, és a sült hús illatára összefutott szájukban a nyál.

Stevie, aki ostobán idegesnek és elfogódottnak érezte magát, megpróbált valami beszélgetést kezdeményezni.

– A faszén épp a legjobb volt.

– Remek.

– Rátettem a szeleteket a rácsra, de talán nem ártana, megnézné.

Hirtelen félnkség vett erőt rajta, és elképzelni sem tudta, hogy ez honnan eredhet. Talán a parasztblúz volt rossz választás: nevetségesen nőiesnek érezte magát benne. Egy számmal nagyobb volt a méreténél, és a nyakkivágását olyan szélesre szabták, hogy állandóan lecsúszott az egyik válláról. Ha a ruhája nem lenne olyan piszkos, visszavette volna fürdés után.

Most viszont itt áll egy férfi előtt, aki képes azzal viccelni, hogy hármas iker kígyónőket vitt az ágyába, és nevetségesen esetlennek és sebezhetőnek érezte magát.

Judd mindent alaposan megszemlélte: a gyertyát, a virágokat, a terítéket, őt. Főleg őt. Egy hosszú, súlyosan nyugodt pillanatig rajta felejtette a szemét.

– Jó benyomást akar kelteni bennem, Stevie? Talán figyelmeztetnem kell, mielőtt darabokra török a szíve, hogy nem vagyok az a nősülős fajta.

Kipukkadt az érzéki buborék.

– Maga beképzelt, ostoba fajankó!– kiáltotta a lány felháborodva, és csípőre tette a kezét.– Nem a maga kedvéért csináltam. Kizárólag magamért. Ritkán kell mulatságot rendeznem és ha mégis, általában vendéglőbe hívom meg a vendégeim Ez egy ritka... Most meg min nevet?

– Magán. Képtelen megérteni a viccet, de csuda aranyos, amikor így felkapja a vizet.

Stevie ott állt, és főtt a saját levében, miközben a férfi oda ment a grillhez, amelyet a veranda egyik sarkában állított fel

A lány tétovázott, hogy ne ossza-e ki amúgy istenigazából, de végül úgy döntött, jobban teszi, ha békén hagyja. Szócsatáik étel nélkül mindig a férfi javára dőltek el.

– Még öt perc, és a hús tökéletes lesz– szólt hátra Judd a válla fölött.

Stevie arra használta azt az öt percet, hogy kihozza a zöld salátát, amelyet előre elkészített, egy francia kenyeret, amelyet megvajazott és a sütőben hagyott melegedni, meg egy kancsó jegesteát, amelyet friss mentával díszített. Napközben fedezte fel, hogy a hátsó veranda mindkét oldalán dúsan nő a menta.

Judd szürcsölt egyet magas, párás poharából, és elismerően megnyalta az ajkát.

– Ez a menta a teában azokra a nyarakra emlékeztet, amelyeket itt töltöttem a farmon a nagyszüleimnél.– Egy pillanatig elgondolkozva bámult a semmibe.

– Mi történt?– kérdezte Stevie lágyan.

Judd rá irányította tekintetét, és nevetve felhorkant.

– Egyszerűen rájöttem, hogy a boldog óra, ahogyan jött, el is múlt, és még csak nem is hiányzik.– A lányra emelte teás poharát.– Nyilván a maga társasága teszi.

Stevie sütkérezett a férfi szeméből áradó meleg ragyogásban, és hozzálátott az evéshez. Néhány pillanat múlva megszólalt.

– A hús csuda finom, Judd.

– Azért ne lelkesedjen túlságosan. Ezzel körülbelül ki is fűjt a konyhaművészeti tudományom.

Csendben folytatták az evést. Hogy ne üljenek némán, Stevie megkérdezte:

– Miről szól a regénye?

– Az írók soha nem beszélnek a műveikről, amelyeken éppen dolgoznak.

– Hiszen még el sem kezdte.

–Ugyanazok a szabályok vonatkoznak az elképzelésre is.

–Miért nem beszél róla?

– Mert akkor meggyengül benne a kényszerítő erő, hogy az elmondottakat le is írja.

– Ó.– Stevie visszatért az evéshez, de gondolatai ugyanazon a vágányon futottak tovább.– Azt hiszem, ezt meg tudom érteni. Ha fontos meccsre készülök, nem szeretek beszélni róla. Nem akarom elárulni a stratégiámat, sem azt, hogy az esélyek mennyire szólnak mellettem vagy ellenem. Elmerülök a saját gondolataimban. Ha megosztanám őket, átok ülne a meccsen.

– Maga babonás– vádolta meg Judd, és villájával a lány felé bökött.

– Mostanáig ez eszembe sem jutott. De talán igaz.– Stevie befejezte a vacsoráját, és félretolta a tányérját.– Nagyon komolyan veszem a játékot. Ezért volt a rovata mindig akkora szálka a szememben, Mr. Mackie. Maga tréfát üz belőlem.

– Ettől lesz kelendő az újság. De úgy látom, hogy komolyan veszi a játékot. Talán túlságosan is komolyan.

– Ez nem így van.

– Valóban?– kérdezte a férfi, miközben rákönykölt az asztalra, és közelebb hajolt az égő gyertyához. A láng fénye táncolt az arcán, meglágyította vonásait, ugyanakkor kiemelt férfiasságát.– Hol a férj, a srácok, az otthon?

– Akkor is feltenné ezeket a kérdéseket, ha férfi volnék?

– Talán nem– ismerte el Judd.– De hát...– pillantása megpihent a fehér parasztblúz kivágásán– nem férfi.

Stevie, miközben az evéssel volt elfoglalva, elfelejtette állandóan felrángatni a blúzáát, és az már egészen a melle vonaláig lecsúszott. Az árnyak, amelyeket az egyetlen reszkető gyertyaláng vetett, bársonyossá és titokzatossá varázsolták a két melle közti völgyet.

Úgy érezte, fenyegeti a férfi forró pillantása és a személyeskedő hang, amely felé beszélgetésük fordult, ezért azonnal védőfalat emelt maga köré, és visszatért kiindulási témájukhoz.

– Minden, még a siker is úgy érkezik, hogy árcédula lóg rajta. Az ember nem kaphat meg mindent.

– Van, aki megkap. De maga nem. Magának nincs más, mint a játék.

– Az átkozottul jó játékom – tette hozzá Stevie mogorván.

– Elismerem. De fogadok, ha közvélemény-kutatást rendezne a sportújságírók, a férfi sportújságírók körében, és megkérdezné őket, mit ajándékozott Stevie Corbett teniszsport számára, nem az lenne a véleményük, hogy „a fonákját”. Ha becsületesek lennének, nagy valószínűséggel azt mondanák: „a fenékét”. Mindössze arról van szó, hogy nekem van vér a pucámban, hogy megmondjam vagy megírjam azt, amit a többiek csak gondolnak.

Stevie hátralökte székét, és gyorsan felállt.

– Maga javíthatatlan, Mackie.

– Mindenki ezt mondta nekem az óvónőmtől kezdve Mike Ramseyig, aki utoljára épp ma reggel közölte velem. Azt mondta... Stevie? – Judd kisiklott a székéből, és egyetlen ugrással az asztal túloldalán termett. – Mi baj van?

– Semmi.

– A francba – káromkodott a férfi –, ne mondja nekem, hogy semmi. Fájdalmai vannak?

A lány több gyors, apró lélegzetet vett.

– Néha, amikor túl hirtelen mozdulatot teszek, mint most is, egy kicsit belém nyilall.

Judd a lány alhasára szorította a kezét.

– Szüksége van fájdalomcsillapítóra? Üljön le, a fenébe is! Megyek, és hozom az orvosságát.

– Nem, nincs rá szükségem. Már sokkal jobban érzem magam. – Amikor Stevie felpillantott a férfira, arcán bizonytalan, de bátor mosoly derengett. – Épp olyan gyorsan el is múlik, ahogyan jön. Már jól vagyok.

Judd ujjai belemélyedtek a lány hasába, és a szoknyáján keresztül gyúrták.

– Biztos?

Stevie csak egyetlen dologban volt biztos, mégpedig abban, hogy ha a férfi nem veszi el sürgősen a kezét, és nem hagyja abba azt, amit csinál, az ő vágytól elgyengült térde össze fog csuklani, és ajka a férfiéra tapad, hogy kipróbálja az ízt.

– Biztos – válaszolta elfúló hangon.

Judd kutatva nézett a szemébe. Látszólag vonakodott hinni neki, de számos szívdobbanással később mégis visszahúzta a kezét, és ellépett mellőle.

– Legjobban tenné, ha felmenne és lefeküdné.

– Ostobaság. Csak egy kis múltó fájdalom volt.

– Kis múltó fájdalomtól nem fehéredik el az ember ajka

– Lenne olyan kedves félreállni, hogy leszedhessem az asztalt?

– A pokolba is, nem leszek! Hagyja az edényeket hol reggelig ott, ahol vannak.

– Erről szó sem lehet. A nagymamája soha nem bocsátana meg nekem. Mozduljon már.

Judd kelleetlenül odébb ment, és átkokat szórt a bajsza alatt.

– Milyen gyakran törnek magára ezek a fájdalmak? – kérdezte, miközben követte a lányt a házba, kezében egy tál piszkos edénnyel.

– Talán egyszer vagy kétszer naponta. Igazán nem kell aggódnia miattuk. – Stevie megtöltötte a mosogatót mosószeres vízzel. Ahányszor elindult valamelyik irányba, majdnem fellökte a férfit.

– Láb alatt van, Mackie. Legyen jó kisfiú, menjen ki szépen játszani. Vagy dolgozzon a regényén.

A férfi kivágódott a konyhából, és orra alatt morogva keresztülbaktatott a ház sötétségbe borult szobáin. Ha fájdalmat látott, felismerte, és Stevie-nek fájdalmai voltak. Talán azt hitte a lány, hogy annyira ostoba, és bedől a túl szép, hogy legyen magyarázatnak?

– Kis múltó fájdalom, leszakad a pofám – mondta ki hangosan a gondolatait.

Stevie ugyanúgy lekicsinyelte a fájdalmat, amely betegségére emlékeztette, mint ahogyan Judd próbálta jelenleg a slicce mögötti duzzanat jelentőségét csökkenteni. Nem merte nevéen nevezni. Márpedig mi más lehetett volna?

Stevie Corbett volt a legmelegebb, legpuhább lény, akit valaha is érintett. Ugy érezte, soha életében nem volt olyan nehéz feladata, mint amikor ki kellett vennie kezét a lány szoknyájának hajtásaiból. Fogalma sem volt, hogyan tudta megállni, hogy ne nyúljon Stevie melléhez, csak hogy lássa, ugyanolyan káprázatos – e az érintése, mint a látványa.

Hogy elterelje gondolatait arról, milyen csodás a lány illata, és mennyire szeretné újra megcsókolni, és mennyire vágyik utána, visszavitte a kártyaasztalt az ebédlőbe, és felállította.

Úgy helyezte el a lámpát, és úgy fordította az olcsó lámpaernyőt, hogy a legtöbb fény essen az asztalra. Visszatette rá az írógépet, feltornyozta mellé a papírt, és addig igazgatta jobbra-balra az íveket, amíg a papírtorony minden oldala egyenes nem lett, akár a késpenge. Ellenőrizte az írógép szalagját, és megbizonyosodott, hogy a ceruzák és radírok kéznél vannak.

Aztán csak állt ott, lebámult a kártyaasztalra, és az ujjait hajlítgatta a combja mellett.

– Mit csinál?

Judd megpördült. Stevie kíváncsian figyelte a boltíves ajtónyílásból.

– Felkészülök– válaszolta a férfi harciasan.– Tudja, az ember nem veti bele magát csak úgy, felkészülés nélkül az írásba. Ez a művelet sok előkészítést igényel.

– Ó. Nekem úgy tűnt, mintha csak állna, reszketne a nadrágjában, és a térdé kocogna, mert fél nekiveselkedni a munkának.

– Márpedig nem ez a helyzet.

– Jól van, jól van.– Stevie egy lépést tett hátra, mintha ingerlékeny vadállatot bősztített volna fel, ami nem is állt túl messze az igazságtól.– Bemegyek olvasni a nappaliba.

– Ne csináljon lármát, ha szabad kérem.

– Nem fogok.

– Hé, várjon!– Amikor a lány elfordult, Judd utánament. Nem akartam így rámordulni magára. Ez az első esténk Úgy látszik, a vidék idegessé tesz.

– Hiányzik a városi zaj.

– Valami ilyesmi. Megvan!– Csettintett az ujjával.– Nem akar kártyázni? Biztos, hogy találok egy paklit valahol.

– Fáradt vagyok, Judd. Talán majd egy másik estén.

– Na és mit szólna a „Ki tud többet” játékhoz? Mi ma állítjuk össze a kérdéseket. Maga választhatja meg a kategóriákat.

– Inkább olvasnék.

– Rendben. Nagyszerű. Segítek kiválasztani egy könyvet, De ahogy elhaladt Stevie mellett, a lány megragadta a karját, és visszarántotta.

– Találok magamnak könyvet. Hagyja abba az időhúzást Mackie.

– Az időhúzást?

– Az időhúzást. Úgy húzza az időt, mint egy gyerek lefekvéskor. Az a regény nem fogja megírni saját magát.

– Maga szerint ezt csinálom? Húzom az időt, hogy ne kelljen elkezdenem a könyvemet?

– Pontosan.

– Jézusom, nem csodálom, hogy nem ment férjhez– morogta, ahogy visszafordult a nappali felé. •– Ki akarná magát feleségül venni? Magában aztán nincs spiritusz. Egy csepp spiritusz sincs.

Stevie azon kapta magát, hogy el-elbóbiskol. Végül belátta vereségét, és letette a könyvet a kanapé végén álló asztalkára. Napközben leszedte a takarót az összes bútorról a nappaliban. Nagyrészt kora amerikai stílusban készültek, főleg juharfából, és nem volt köztük egyetlen darab sem, amelyet betett volna a lakásába, ám a ház többi részével tökéletes harmóniát alkottak.

Leoltotta a lámpát, felvette szandálját a padlóról, és a kezén vitte, miközben áthaladt a tágas előtéren. Judd fel-alá járkált az ebédlőben, fejét a vállán görgette, és a karizmait ugráltatta. Különböző márkájú papírrepülőgépek borították a padlót. Az egyik lezuhant, és beleállt a függönyrúdba.

– Hogy halad a munka?– Stevie az asztalhoz lépett, lepillantott az írógépbe fűzött papírlapra, és elolvasta, amit a férfi addig írt.– „Első fejezet”

–Roppant mélyenszántó.

– Maga meg roppant aranyos.

– Messze van a Pulitzer-díjtól, Mackie.

– Maga pedig a Grand Slamtól.

Szavai kioltották a pajkos fényt a lány szemében, és letörölték arcáról a mosolyt.

– Igaza van. Messze vagyok.

Judd gátlástalanul káromkodott, és beleszántott ujjával a hajába.

– Sajnálom. Nem úgy értettem... Nem gondoltam... Nem arra céloztam...

– Tudom, hogyan értette. Nincs semmi baj. Mi történt a vállával?

- Semmi.
  - Minden mozdulatra összerándul.
  - Túl sok gyomot hordtam el, azt hiszem.
  - Igazán?– Stevie aggódó arcát vágott, elindult a férfi felé, és ledobta a földre a szandálját. Judd vállához emelte a kezét, és könnyedén megnyomkodta az izmait.
- A férfi felkiáltott.
- Aúúú, a fenébe, épp eléggé fáj anélkül is, hogy így belevájná az ujját.
  - Olyan rozzant, mint egy vén medve.
  - Igazán? Mit mondjak, úgy is érzem magam. Mint az első reggelen a téli álom után.
  - Jöjjön fel velem. Bedörzsölöm azzal a krémmel, amely nélkül egy lépést sem teszek.
- Stevie újra felvette a földről a szandálját, a férfi pedig eloltotta a villanyt. Együtt indultak felfelé.
- Miféle krém az?– kérdezte Judd óvatosan.
  - Olyan, mint egy testápoló. Egy sportsérülésekre szakosodott orvos fejlesztette ki. Garantáltan megszabadít minden merevségtől és duzzanattól.
- A lány több lépéssel a férfi előtt járt. Judd elkapta szoknyája szélét, és magához húzta. Stevie kérdően hátrafordult.
- Ha garantáltan ez a hatása– mondta a férfi nyomatékosan–, meg kell ígérnie, hogy egyetlen olyan testrészem se dörzsöli be velem, amelyre nem adtam előzetes engedélyt.

Stevie kikapta szoknyáját a férfi kezéből, és megsemmisítő pillantást vetve rá, folytatta útját fölfelé. Elővette a krémes üveget a bevásárlótáskából, amelyet magával hozott, és odament a férfi hálószobájának ajtajához.

– Kop, kop.

– Jöjjön be.

Belépett... Judd épp akkor hámozta ki magát a pólójából. Karját magasan a feje fölé nyújtotta, és a mennyezeti lámpa alatt állt, úgyhogy Stevie zavartalanul megszemlélhette a tes-tét: széles vállát, terjedelmes mellkasát, formás torzóját, sebhelyes lábát.

Sebhelyes lábát?

Judd feje kibújt a pólóból. Ahogy leengedte a karját, rajtakapta Stevie-t, hogy a bal sípcsontját keresztül-kasul behálózó szagatott, sötétlila sebhelyeket bámulja. Gombóccá gyűrte a pólót, és egy balhoroggal belehajította az ágy mellett álló karosszékbe.

– Nem illik bámézkodni.

Ingerlékenysége kétszeresére nőtt, amióta a lány belépett a szobába. Stevie kihallotta hangjából a pimaszságot, az erőltetett gunyorosságot. Csak nem talált rá véletlenül Judd Mackie egyetlen érzékeny pontjára?

Nevetséges lett volna, ha úgy tesz, mintha nem venné észre a sebhelyeket. Még ha sikeresen elő is adná ezt, a férfi nyilván nem dőlne be neki, és rossz néven venné próbálkozását. Stevie kíváncsisága nem beteges, hanem együtt érző volt. Nem látott jobb módszert a kínos helyzet feloldására, mint nyíltságot.

– Mi történt a lábával, Judd?

– Többszörös sípcsonttörés.

Roszzabb, mint Stevie gondolta. Meg sem próbálta elrejtteni grimaszát.

– Hogyan?

– Vízisízéskor történt.

– Mikor?

– Nagyon régen– hangzott a válasz, amelyben keserűség szomorúság elegyedett. Judd elindult a lány felé, aki tekintetével követte a sebhelyes végtag mozdulatait; ahogy a férfi közeledett, egyre lejjebb eresztette pillantását, hogy ne tévessze a lábát szem elől. Judd Stevie álla alá tette az ujját, és felemelte a fejét.– Ha így bámul, komplexusaim lesznek.

– Sajnálom– válaszolta a lány, és ezt komolyan is gondolta.– Csak arról van szó, hogy egész este sortban volt, mégsem vettem észre a sebhelyeket.– Sötét volt a verandán, és Judd az asztal alatt tartotta a lábát, miközben ettek. Később pedig a látószög nem kedvezett.– Megdöbbenésként ért, ennyi az egész. Nem voltam felkészülve, nem számítottam rá

– A legtöbb nő hihetetlenül szexisnek találja ezt a lábat.

Most, hogy Stevie már látta, és elképedt rajta, Judd megpróbálta tréfával elűzni a lány megdöbbenését. Stevie nem bánta. Belemegy a játékba, gondolta, aztán majd később eltöpreng a sérülésen, amely bár begyógyult, mégis a látszólag legyőzhetetlen sportújságíró szuperérzékeny pontja maradt.

– Ó, nagyon is szexis– mondta manós vigyorral.– ördögien az. Majdnem annyira, mint a szőrös mell.

– Semmi átverés?

– Semmi átverés. Csurog a nyálam.

–Hm.

Judd leeresztette tekintetét a lány ajkára. Átható pillantása legalább annyira felkavaró és kihívó volt, mint gyilkos szövege, csakhogy teljesen másképp. Stevie lába kocsonyás lett. Mielőtt reménytelenül a férfi tekintetének csapdájába esett volna, amely erős mágnesként vonzotta egyre közelebb, elfordult, és vadul rázni kezdte a krémes üveget.

– Mit szeretne, hol csináljam?

– Nem tudom– válaszolt Judd mély hangon.– Mennyire fogjuk megismerni egymást?

Stevie megpördült a tengelye körül, és ott találta a férfit közvetlenül a háta mögött, amint éhesen bámulja csupasz nyakát, és a copfja végével játszik. A selymes fonatokat az ujjai közt morzsolgatva azt suttogetta:

– Ott a szék. Vagy az ágy.

Stevie ellökte a kezét.

– Akarja, hogy bedörzsöljem, vagy nem?

– Akarom.

– Akkor üljön le, és essünk túl rajta.

– Gondolom, ez a széket jelenti– mondta a férfi szárazon, és megkísérelte, hogy elrejtse mosolyát. Kihúzott egy egyenes hátú széket az íróasztal alól, lovagló ülésben rátelepedett, és összefonta karját a támláján.– Essen nekem.

Stevie a háta mögé állt. Egyik tenyerébe krémet öntött, majd összedörzsölte a másikkal. Amikor azonban eljött a pillanat, hogy tényleg megérintse a férfit, habozott. Judd egymásra tett karján nyugtatta az állát. A lány tétovázása arra készítette, hogy megfordítsa a fejét.

– Mi baj van?

– Semmi.

– Ugye nem fog csípni meg semmi ilyesmi?

– Gyáva nyúl?

– Amikor az irhámról van szó, mérget vehet rá.

– Gondolja, hogy rákenném a saját kezemre, ha csípne? kérdezte a lány dühösen.

– Nem tudom. De még az is lehet. Írtam néhány rohadt dolgot magáról. Talán így akar bosszút állni.

– Amit nagyon is megérdemelne.

A beszélgetés időt hagyott Stevie–nek, hogy összeszedj bátorságát. Rátette kezét a férfi meztelen vállára, és elkezd belemasszírozni a gyógykenőcsöt.

– Mmm– nyögött fel néhány perc múlva Judd nagy élvezettel.– Nem rossz, Stevie.

– Köszönöm. Nagy gyakorlatom van benne.

– Kin gyakorolta?

– A bajnokság többi játékosán.

Férfiakon?

– Néha.

– Ó, valóban? Valami jó kis anyag egy cikkhez? „Kéjelgés az öltözőben”?

– Ez magára vall. Alantas, közönséges, aljas.– „Udvarlás a tenispályán”?

– Rémes cím.

– »Teniszütő és szerelmi idill“? „Magas labda vagy lecsapás”?

Egyszerűen imádni kellett a válla vonalát pettyező szeplőket. Szinte könyörögtek, hogy valaki csókokat leheljen rájuk.. Stevie a férfi bőrét feszesnek, izmait rugalmasnak érezte síkos ujjai alatt.

Szerette volna kezével végigsimítani Judd oldalát és hullámos mellkasát. Izgatta borzas hónalja. Szemével követte a gerincét, le egészen sortja övéig. Azzal, hogy megérintette a férfit, nem elégtelt ki egyre növekvő kíváncsisága. Ellenkezőleg, csak fokozódott.

– Nos, mit szól hozzá?

Judd szája a kezéhez nyomódott, úgyhogy szavai motyogásnak hatottak. A masszírozás elringatta. Szemét csukva tartotta. Szempillája egy ilyen kemény fickón nevéstégesen sűrűnek tűnt.

– Mit szólok mihez?

– A szerelmi idillhez. Rákényszerült valaha, hogy az ütőjével hajtsa el a pálya Rómeóit?

– Soha.

– Nem a maga stílusa, mi?

– Mi az én stílusom?– kérdezett vissza Stevie.

– Hogy a nem kívánatos udvarlót azzal a magára oly jellemző hűvös, leereszkedő pillantással sújtsa. Ami a legtöbb férfiban megfagyasztaná a vért.

– Magára eddig nem sok hatással volt, Mackie.

– Amint mondta, én javíthatatlan vagyok. Ha minden nő első elutasítását véglegesnek vettem volna, még ma is szűz volnék.– Sójajtott.– Folytassa ezt, Stevie, és megteszek min–dent, amit csak kíván.

– Ne ígérjen ilyen sokat érte.

Bár Judd nem nyitotta ki a szemét, annak sarkában ráncok jelentek meg, amikor elmosolyodott. Szemöldöke ugyanolyan sűrűn nőtt, mint a szempillája. Ilyen egy tisztességes férfi szemöldöke, gondolta Stevie, bár a tisztesség kifejezést Judd Mackie–re soha nem alkalmazta volna. Legalábbis tegnapig nem, amikor, tekintetbe véve az ő gondját, hagyta, hogy egy másik sportújságíró elhalássza előle a szenzációs történetet.

Önzetlen döntésének az lett a következménye, hogy kirúgták a Tribune-től. Ez talán nem azt jelenti, hogy a kemény, rosszfiús külső mögött egy tisztességes férfi rejtőzik?

– A karomat is.

– Kezdenek elfáradni az ujjaim– panaszkodott a lány.– Kemény munka ám ez a masszírozás.

– Csinálja csak.

Stevie csak a látszat kedvéért panaszkodott. Neki is legalább akkora élvezetet jelentett, amit csinált, mint a férfinak. Judd bicepszje olyan kemény volt, mint a zöld alma, és Stevie a formáját is hasonlóan szépnek találta. Erősen gyúrta, közben figyelte, ujjai milyen mély nyomokat hagynak a férfi húsában. Amikor abbahagyta a masszírozást, fehér csíkok tarkították Judd leburnult bőrét, aki valósággal dorombolt az élvezettől.

– Azzal vádolt, hogy rossz hivatást választottam– mondta.– Azt hiszem, kitaláltam, hogy magának mivel kellett volna foglalkoznia.

Stevie ekkor döbbsent rá, hogy nem Judd volt az egyetlen, akinek a vére felpezsdült a masszírozástól. Az előbb közelebb lépett a férfihoz, amitől a hasa, keze minden mozdulatára könnyedén hozzádörzsölődött Judd hátához.

Ahogy ez tudatosult benne, hirtelen elhúzta a kezét.

– Ez minden, amit tehetek– mondta, majd magában hozzáfűzte: „Hacsak nem akarok bolondot csinálni magamból”.

A férfi vonakodva felemelte a fejét, és addig csúszkált, amíg rendes ülésbe nem forgatta magát a széken. Szélesre tárta térdét, kezét a lány derekára fűzte, és lába közé húzta Stevie-t.

– Mackie?– szólalt meg a lány elfúló hangon.

– Hm?

– Most mit csinálunk?

– Hogy mit? Semmit.

Újra Stevie hasára tette a kezét, ujjai felfelé, a lány melle irányába mutattak.

– Erez még fájdalmat?– Keze élével Stevie altestét nyomkodta.

A lány képtelen volt megszólalni, úgyhogy csak a fejébe intett nemet.

– Biztos?– A férfi az ujjait Stevie puha hasába vágta, aztán újra ellazította.

– Biztos.

– Jó.– Judd eddig a saját keze mozdulatait figyelte. Szeme most felfelé vándorolt a lány testén, amíg pillantásuk találkozott.– Ugye megmondaná?

A követelést udvarias kérdés formájába csomagolta.

– Igen. Megmondanám.

A férfi fogva tartotta Stevie-t a tekintetével, miközben keze egyre feljebb siklott, és végül betakarta a lány vadul kalimpáló szívét.

– Finom illata van.– Előre hajolt, és orrával bökdösve beleszimatolt Stevie mellébe.– Hol találta a kölnit?

– A sajátomat hoztam el.

Stevie alig tudta kinyögni a szavakat, miközben a férfi feje teste egyik oldaláról a másikra vándorolt, és keze felfogta minden egyes megvadult szívdobbanását.

– Tetszik.

–Köszönöm.

– Kérem.

Stevie felnyögött, amikor Judd szája hozzáért meztelen bőréhez, közvetlenül ott, ahol a lecsúszott blúz szabadon hagyta. A férfi ajka gyorsan átsöpört a dekoltázsán. Judd fokozatosan kiemelkedett a székből, és közben lassan csókolta felfelé útját a lány mellén, majd a nyakán.

Amikor egészen felegyenesedett, még mindig szétvetett lábbal, egyik karjával átfogta Stevie derekát, és magához húzta. Ajka a lányéra tapadt, keze körbeölelte Stevie mellét.

– Mackie...?

– Judd.

– Judd...?

– Eressze el magát, Stevie.

Judd ajka szétnyílt, akárcsak a lányé. Amikor szájuk újra egyesült, nyelvük megérintette a másikat, és mindkettejükből mély, elégedett és ugyanakkor vágyakozó sóhaj szakadt fel. A férfi ajkából áradt a forró birtoklási vágy, akárcsak a lány mellén nyugvó kezéből. Gyengéden mozgó ujjáival újra formálta Stevie

keblét. A lány mellbimbója megkeményedett és bíbor-vörössé vált a férfi hüvelykujjának lustán simogató mozdulataitól.

Judd a mellébe fúrta a fejét, és megcsókolta a blúzán keresztül, nedves, áttetsző foltot hagyva a finom vásznon. Amikor felemelkedett, és észrevette a foltot, rásimította a nedves anyagot Stevie mellbimbójára, míg az egészen rátapadt, kirajzolva, láthatóvá téve a körvonalát.

A férfi orrcimpái enyhén kitágultak, ő pedig gátlástalan izgató hangon mormogott. Amikor szája ismét megtalál Stevie ajkát, csókjában még több teljesség, sürgetés és vadság volt.

– Stevie... ne aggódj, bébi– dörzsölte szájával végig a lány ajkát–, több mint elegendő benned a nő bármilyen férfi számára.

Amikor a szavak eljutottak Stevie tudatáig, egészen másfajta futótűz söpört át már amúgy is égő testén. Eltépte ajkát férfiétől, és olyan erővel lökte el magától, hogy Judd elterült keményfa padlón.

– Hát erről van szó!– Tajtékozott, dühösebben, mint életébe bármikor, dühösebben, mint amilyenek egy rohadt kiütött labda, vagy egy tetű egyenlő állás miatt valaha is látták.– Ezért olyan kedves hozzám. Ennek szól az összes szexuális célozgatás meg tapizás. Sajnál engem!

– Huh...– Judd nagyokat pislogott.– Mi az istenről beszél maga itt?

– A kedvessége és aggódása, az önzetlen meghívása, hogy osszam meg magával ezt a falusi idillt, a hízgelése és a sunyi kihívó viselkedése!– Stevie összeszorította a fogát, és kezével csapkodta a combját.– Uram atyám, nem hiszem el, hogy ennyire ostoba lehettem, hogy bedőltem magának!

– Van ennek a szóözönnek valami értelme?

Judd sötéten nézett fel rá, szemmel láthatóan kevésbé elragadtatva, hogy Stevie félbeszakította a mulatságukat. Haragja azonban még így is messze elmaradt a lány dühétől.

– Nincs szükségem a sajnálatára, Mr. Mackie– mondta Stevie hevesen.

– Sajnálatra? A sajnálat nem eredményez ilyesmit– válaszolta Judd, és egy pillanatra megérintette a sliccét.

– Ha nem a sajnálat az indítéka, akkor még inkább megvetésre méltó. Játéknak tekint engem. Azt hitte, könnyedén az ágyába tud csalni csak azért, mert félek, hogy elveszíthetem a nőiségemet.

A férfi egy sorozat cifra káromkodást eresztett meg. Mutatóujját a lányra szegezve mondta:

– Magának kellene regényt írnia. Megvan hozzá a kellő fantáziája.

Stevie fel-alá rohángált a szobában.

– Miközben ezen mesterkedett, azt gondolta, hogy majd megpuhít, rávesz, hogy kitarjam a magánéletem titkait. Aztán amikor visszatérünk Dallasba, ír majd egy tuti hatalmasat durranó cikket, amely újra visszahízelgi magát a főnöke kegyeibe, tömegével adja el az újságot, és versenytársának, aki lekörözte magát, fityiszt mutat, hiszen maga talált rá az igazi sztorira.

– Ezt nem hiszem el.

Judd még mindig a földön ült, halkán nevetett, és a fejét rázta.

– Hadd mondjak magának valamit. _ Stevie fölötte állt, és reszketett a dühtől.– Semmi szükségem egy magához hasonló neandervölgyi ősemberre, hogy helyreálljon a nőiségembe vetett hitem. Még ha a sebésznek ki is kell vennie mindent, akkor is több lesz bennem a nő, mint magában a férfi. Egy igazi férfinak nincs szüksége arra, hogy a legalantasabb trükkökhöz folyamodjék, ha az ágyába akar vinni egy nőt.

– Ez a legnagyobb halom baromság, amit hosszú idő óta hallottam.– Judd feltápáskodott, úgyhogy most szemtől szemben álltak egymással.– Nem is méltatom arra, hogy akár egy megjegyzéssel, még kevésbé tagadással megtiszteljem.

– Bármit is mondana, úgysem hinném el.

– Ezért nem is vesztegetem a szuflámat.

– Maga egy hazug szélhámos. Az írásai bűzlenek. A rovata egy vicc. Hánynom kell a társaságától, és százszor jobb marhaszeleteket ettem életemben!– Stevie hátralökte válla föl a copfját, és mély levegőt vett, hogy megnyugodjék.– El akarok menni. Most azonnal. Vigyen vissza Dallasba.

– Felejtse el.

– Azt mondtam, most.

– Azt mondtam, nem. Tőlem állhat és füstölöghet itt egész éjszaka, ha akar, én azonban tíz emberre való munkát végeztem ma. Fáradt vagyok. Lefekszem.

Kigombolta a sortját, amely lecsúszott a földre, és kilépett belőle. Azután lehúzta az alsónadrágját. Egykedvűen odalépett az ágyhoz, felhajtotta a takarót, rácsapott a mennyezeti világítás kapcsolójára, és lefeküdt.

– Jóccakát.

Másnap reggel Stevie a konyhaasztalnál ült, amikor Jud bebóklászott. Lustán vakargatta a mellét, és hatalmasakat ásított.

– Ó, kávé, nagyszerű.– Kivett egy csészét a konyhaszekrényből, aztán nekidőlt az edényszárító pultnak, hogy megigya a kávéját.

– Látom, becsomagolta a cókmókját.

Arcáról lerítt, hogy mulattatja a helyzet. Fejével a hatalmas bevásárlótáska felé bökött, amelyet a lány előző nap magával hozott, és most a székéhez támasztva árválkodott. Stevie a saját ruháját viselte, amely bár koszos volt, a lány viselkedéséből mégis sugárzott a fölény.

– Jól aludt?– kérdezte Judd őszinte érdeklődéssel.

– Nem.

– Ajaj, az bizony kár. Én hónapok, sőt talán évek óta nem aludtam jobban. Mi volt a baj, túl puha volt az ágy? Stevie jeges pillantást vetett rá.

– Gondolom, köszönetet kellene mondanom, hogy sortot vett, mielőtt lejött.

Ez volt Judd teljes öltözéke, de még így is több ruha volt rajta, mint amikor Stevie utoljára látta.

– Igazság szerint szeretem az első csésze kávémat pucéran meginni, úgyhogy a sort nagy engedmény a maga tiszteletére.– Gyors kis pukedlit vágott ki.

– Menjen a pokolba.

– Ugyan, Stevie, lazítson– nevetett a férfi–, ha továbbra is itt maradunk együtt...

– Nem maradunk. Én visszamegyek Dallasba. Ha nem visz, buszra szálllok.

– Nincs busz.

– Akkor autóstoppal megyek.

– Na, arra befizetek.

– Megtalálom a módját, hogyan kerüljek haza!– Stevie már kiabált.

– Még mindig dühös rám? Figyeljen ide, maga is jól tudja, hogy mindaz, amit tegnap összehordott, kész hülyeség. Hogy sajnálom, és idecsalom a házamba, csak azért, hogy lefektessem, amikor sebezhető lelkiállapotban van– nahát, ennél nagyobb marhaságot ritkán hall az ember.

– Valóban? Szerintem pedig így van.

– Higgyen nekem, bébi, hogy kizárólag akkor csókolok meg egy nőt, ha kedvem van hozzá. A sajnálatom soha nem terjedt ilyen messzire.

– Tegnap azt mondta, hogy plátóinak képzelte ezt a viszonyt, és hogy csábításra nem is gondolt.

– Rendben, hát füllentettem egyet. De csak egy aprót!– Stevie nem viszonzta üdvözült mosolyát. Judd lehajtotta a fejét, és a szemöldöke alól bámult fel a lányra.– Azt hiszem, dü–hösebb saját magára, mint rám.

– Miért lennék dühös magamra?

Judd arcán öntelt, mindentudó vigyor ült.

– Nem akarta élvezni, hogy megcsókol, mégis ez történt.

– Maga... maga...

Fölösleges durcáskodnia. Én is élveztem– mondta a fér fi, és megadóan felemelte a kezét.– Nem nagyon tudtam elrejtegetni, igaz?

Stevie gyorsan elfordította tekintetét.

– Fogalmam sincs, miről beszél.

– Egy frászt nincs. Látja, Stevie, ez történik egy férfival amikor megsimogatja egy nő mellét. Még attól is begerjed, hacsak a blúzán keresztül csókolja meg.– Hangja most egy oktávval mélyebben csengett.– És nem lett volna olyan könnyű a blúzán keresztül megtalálni a mellbimbóját, ha maga nem izgul fel épp úgy, mint én. Mit akar tenni tehát, le akar puffantani, amiért természetes módon viselkedtem? Ha igen, akkor saját magát is le kell lőnie. Csak így igazságos.

Stevie arca lángolt. Olyan forró volt a teste, mint egy ke.mence. Minden végtagja lüktetett. A férfi szavai olyan felkavaró érzéseket keltettek benne, amelyeket a legszívesebben elfelejtett volna. De miután egész éjjel sikertelenül küzdött ellenük, nem volt valószínű, hogy most csak úgy egyszerre

eltűnnek reggeli közben, különösen, hogy Judd egyfolytában legyezgeti emlékei parazsát.

– Haza akarok menni– mondta eltökélten.– Tegnap úgy tűnt, őszinte mutatványt adott elő, pedig csak önző okok miatt hozott ide.

– Nem, Stevie, nem ezért van kiborulva.– Judd letette kávéscsészéjét a konyhapultra, és közelebb lépett a lányhoz. Még csak nem is azért dühös, mert levetkőztem maga előtt.

Stevie nagy ívben elhajolt előle, majdnem kiesett a székből

– Márpedig azért vagyok dühös.

– Akkor miért nem ült be a kocsiba, és indult vissza Dallasba egymagában?

– Gondoltam rá!

– Na és?

– Késő volt– mondta a lány, és közben azt remélte, Judd nem veszi észre, hogy szalmaszálakba kapaszkodik.

Igazság szerint eszébe sem jutott, hogy egyedül induljon útnak. Miután meglátta a férfit meztelenül, másra sem tudott gondolni, mint hogy minél távolabb tartsa magát tőle, mielőtt elkövet valami igazán nagy ostobaságot, például bebújik mellé az ágyba.

Bement a szobájába, bemászott a saját ágyába, és olyan mereven feküdt, mint egy darab fa. Még megmozdulni is félt, nehogy felajzott teste valami elhamarkodott és elítélendő cselekedetre készítse. Márpedig bármilyen fölényes is a férfi ma reggel, ez könnyen megtörténhetett volna.

Ha ilyen elképesztően fennhéjázó, amikor ő ellenállt, milyen elviselhetetlen lenne, ha beadná a derekát. Még rágondolni is rossz!

Judd valami elfogadható válaszra várt. Stevie kimondta az első gondolatot, ami felötlött benne.

– Félttem, hogy nem találok vissza az autópályára ezeken a vidéki utakon.

A férfi olyan önelégült tekintettel nézett rá, ami rögtön elárulta: tudja, hogy hazudik.

– Aha.– Összefonta karját az asztalon, és odahajolt a lányhoz .– Azért borult ki, mert az elmúlt este Stockholmra emlékeztette.

Amennyiben Juddnak az volt a célja; hogy Stevie alól végképp kirántsa a talajt, akkor sikerrel járt. A lány több hiábavaló kísérletet tett, hogy valamit kinyögjön, és közben úgy tátogott, mint egy torokgyulladásban szenvedő hasbeszélő bábuja.

– Nem gondoltam, hogy emlékszik rá– krákolta ki végül:

– Pedig igen.

–Részeg volt.

– Nem annyira.

Stevie felállt a székből, és átbújt a férfi karja alatt, amely addig fogva tartotta. A kávéskanna reszketett a kezében, míg újra megtöltötte a csészéjét. Belekortyolt a kávéba, részben megerősítésért, részben, hogy elkerülhesse tekintetével a Judd szeméből sugárzó diadalmas csillogást.

A férfi kínos helyzetbe akarta hozni. Sikerült. Stevie úgy érezte, csak azzal mászhat ki belőle, ha pimasz álarcot ölt. Gőgös közönyt színlelt.

– Mikor volt már az a stockholmi eset, Mackie! Tíz–tizenegy éve, az isten szerelmére. Meg nem is volt nagy ügy.

– Ó, csakugyan?– Judd elterpeszkedett az egyik konyhaszéken, lábát maga elé nyújtotta, és keresztbe vetette a bokájánál.

— Az a táncmulatság életem egyik legpompásabb bulija volt.

– Tönkretette.

– Nézze, a bulik tönkretételének is megvan a maga szépsége– kuncogott a férfi.– A legjobbakat kell kiválasztani erre a célra.

– Maga meg a haverjai megvesztegetéssel...

– Bűbájos modorral...

– ...jutottak be. Teljesen kiborítottak...

– Elszórakoztattunk...

– ...mindenkit. Szégyenbe hozták a házigazdákat...– Mulattattuk őket.

– Úgy látom, másképpen emlékszünk– sóhajtott Stevie bosszúsan.

– Ismerje el: a bandám egy kis életet vitt abba az állóvízbe.

– Hát ezt elismerem.– A lány ajka mindenáron engedelmessé akart a mosolynak, amely ott bujkált a szegletében.– Amíg meg nem jelentek, fülledt és unalmas volt az este.

– Miután egy kisé elült a balhé, amit okoztunk, kiváló radarrendszerem ráállt az ott fellelhető legcsinosabb nőre.– Judd pillantása az otthonos konyhán keresztül Stevie tekintetébe kapcsolódott, éppen úgy, ahogyan a svéd palota báltermében történt évekkel azelőtt.– Magára.

– Köszönöm. De én voltam a legfiatalabb is.

– Én is fiatal voltam– jegyezte meg a férfi emlékeibe merülve.– Nem is tudtam akkor, mennyire fiatal. Ez még azelőtt volt, hogy megkaptam az állást a Tribune–nál. Egy hírügynök–ségnél dolgoztam, európai sporteseményekről tudósítottam. A lábam...– Megrázta a fejét, mintha el akarná üzni belőle a szomorú gondolatot.– Pokolian jól éreztem ott magam, ünne–pelt sportolókkal lófráltam, a királyi család tagjaival haverkodtam, bulikba jártam, ingyen ettem, ingyen piáltam.

– Ingyen nőket csípett fel.

– Az állással természetbeni juttatások is jártak– A legkevésbé sem bűnbánó mosolyt villantott a lányra.

– Hihetetlenül naiv voltam– mondta Stevie töprengő hangon, mintegy válaszul a férfi hangulatára.– Ez volt az első évem a teniszcsapat bajnoki turnéján. Senki nem figyelmeztetett, hogy vigyázzak a magához hasonló médiafarkasokkal.

– A jó szerencsém megajándékozott ezzel a kegyvel.

Stevie felocsúdott emlékeiből, és nyomatékosan kijelentette:

– Nem történt semmi.

– Én nem így emlékszem.

– Oké, táncoltunk. Udvariatlanul lekért a partneremtől.

– Miután azt a parázsló gyere–már–ide tekintet lövellte felém.

– Parázsló? Gyere–már–ide? Ember, kissé torzít az emlékezete.

– És nem kértem le, egyszerűen félresöpörtem a partnerét utamból. Egyébként is úgy táncolt, mint egy szárnyaival csapkodó liba.

Stevie elmosolyodott, mert Judd cseppet sem hízelgő, pontos leírást adott arról a fiúról.

– Való igaz, nem táncolt túl jól.

Judd viszont igen. Ó, de mennyire. Ügyet sem vetve a táncparketten keringő párokra, a karjába zárta Stevie-t.

– Szia.

Csak ennyit mondott. Ám volt valami végtelenül megnyerő abban, ahogyan ez a rövidke szó elhagyta az ajkát, lágyan, bizalmasan, mintha valami csendes, távoli helyen találkoztak volna, és nem egy hatalmas, vidámságtól és rockzenétől dübörgő bálterem közepén.

A férfi megbabonázta Stevie-t lebilincselő hangjával, azzal a birtoklási vágytól vezérelt kézmozdulattal, amellyel megfogta derekát, és ringó csípőjét egyenesen a magáéhoz vonta.

Juddban megvolt mindaz, ami Stevie-ből hiányzott: különleges, beképzelt, magabiztos, arcátlan, fegyelmezetlen figura volt. Azért jött, hogy élvezze az életet, barátokat szerezzen, jól szórakozzon.

Stevie a teniszjátékán kívül nemigen gondolt másra. Presley Foster volt az állandó társa. Beszélgetéseik témája kizárólag a tenisz körül forgott; meg arról, milyen kemény volt a verseny, és meddig kell még küzdenie a lánynak, hogy bekerülhessen a nagy pénzek és nagy idők forgatagába. Stevie rendkívül fegyelmezett volt. Még az is ritkaságnak számított, ha elment egy multságba, és ilyen későig kimaradt.

A jóképű sportújságíró elbűvölőnek tűnt– és veszélyesnek. Úgy magához szorította tánc közben, hogy Stevie az arcán érezte leheletét, úgy tartotta a karjában, hogy az minden volt, csak illedelmes nem, kétértelmű pillantásokat vetett rá, és hajlékony testével félreérthetetlen jelzéseket adott. Csodás meg gondolatlanságra csábította az elkötelezett és fegyelmezett Stevie Corbettet.

– És miután táncoltunk, eljött velem.

– Maga álmodik, Mackie.– Stevie szerette volna, ha hangja erőteljesebben, gúnyosabban cseng. Ehelyett rekedt volt, és érzelemtől fűtött.– Kimentem a kertbe, és maga követett.

– Futott.

– Levegőre volt szükségem!

– Félt!

Igen, félt. Félt Juddtól, és testének a férfiéra adott válaszaitól. Félt az érzéki ocsúdástól, amelyet a férfi hangszerelt. Félt, mert hosszú évek óta először a tenisz volt a legutolsó dolog, ami a fejében járt.

– Gondolom, most lovagiatlanul arra fog emlékeztetni, hogy megcsókolt.

– Maga pedig visszacsókolt.– Judd határozott pillantása meg se rezdült.

Stevie megköszöri a torkát, és egy akaratlan mozdulatot tett.

– Mert... kellemes volt.

– Mondhatom. Piszok kellemes. Kellemes és nedves, forró és szexi.

– Rendben– tört ki a lány–, hát csókolóztunk.

– Nyeltes csókot adtunk.

– Nyeltes csókot adtunk.

– És benyúltam a ruhája alá. Megérintettem a testét.

– Felháborító ilyesmit tenni– suttogta a lány.

– Az volt?– Judd felpattant. Addig nyomult előre, amíg konyhapulthoz nem szorította a lányt.– Olyan lány és oly édes volt, Stevie. Örült gyorsan vert a szíve. Epp úgy, mi tegnap este.– Kezét a lány mellére tette.– Épp úgy, mint most

– Nem történt semmi.

A férfi leejtette a kezét, és hátralépett.

– Mert Presley Foster lecsapott rám, és azzal fenyegetett, hogy kiherél, ha nem hagyom békén magát.

Stevie eltakarta kezével az arcát, ahogy újra átélte mindazt a kínos zavart, amely élete ama sötét pillanatában rátört. Szerette volna, ha megnyílik alatta a föld, és egészben elnyeli, hogy ne kelljen elviselnie edzője lesújtó tekintetét, Judd megvető mosolyát, és a maga égető megaláztatását.

– Presley azt csinálta, ami szerinte a legjobb volt nekem mondta elkeseredetten.– Védett, nehogy sebet kapjak.

– Lefeküdt vele?

– Megörült?– Stevie leeresztette a kezét, és rémülettől tátott szájjal bámult Juddra. Arca sápadt volt, és elgyötört.

– Lefeküdt?

– Nem!– Önkéntelenül nagyot nyelt.– Azóta folyton az járt a fejében, hogy lefeküdtem–e az edzőmmel?

– Felmerült bennem a gondolat.

– Maga beteg.

— Csak realista.– Judd bánatosan rázta a fejét.– Ennél sokkal bizarrabb viszonyokról is hallottam már.

– Akkor olyan emberekkel érintkezett, akiket nem szeretnék megismerni.

– Kétségtelenül.

– Nos, ez a beszélgetés sok mindent megmagyaráz.– Stevie a semmibe révedt, gondolatait rendezgetve.– Nem csoda, hogy vaktában lövöldözött rám a rovatában. Vagy ri–bancnak nézett, akinek a szeretője öregebb a saját apjánál, vagy egynek azok közül, akiknek sikerült ezt kivédenie. Akárhogy is, végtelen önteltségében nem tudta elviselni, hogy maga helyett Presleyt választottam aznap este, úgyhogy bosszút állt, és miszlikekre szedett a rovatában.

– Az egyik ténynek semmi köze a másikhoz.

– Fogadok, hogy van– mondta Stevie keserűen.

Judd megragadta a karját.

– Évek teltek el, mielőtt a teniszbajnok Stevie Corbettet összefüggésbe hoztam azzal a tágra nyílt szemű kölyöklánnyal, akivel egy mulatságban találkoztam Stockholmban.

– Fogadok, hogy amikor ez végül megtörtént, jót nevetett.– Kirántotta karját a férfi szorításából.

– Egyáltalán nem.– Judd meglepte a lányt a szavaival.– Amikor visszagondolok arra az estére, szomorúságot és nem gúnyt érzek. Szeretné megismerni egyik legmélyebb, legsötétebb titkomat? Kétlem, hogy ha Foster nem lép közbe, sokkal messzebbre jutunk.

– Miért?

– Olyan átkozottul fiatal volt. Ártatlan. Hamvas. Én pedig... nos, én nem voltam az.

Stevie–t szinte hipnotizálta a hangjából kicsendülő szomorúság. Mégis, a pillanat törtrésze múltán gyanakodva összehúzta a szemét, és azt kérdezte:

– Ha tudta, hogy ártatlan és hamvas voltam, akkor most miért kérdezte meg, hogy lefeküdtem–e Presleyvel?

– Ó, azt tudtam, hogy akkor nem feküdt le vele. Stockholmban még szűz volt, igaz?– Stevie szóra nyitotta ajkát, de is rá kellett jönnie, hogy a döbbenettől egy árva hang sem j rajta.– Viszont szerettem volna tudni, hogy lefeküdt–e egyáltalán, és szerelmes–e még belé. Most már tudom, hogy sem ez, sem az.

Stevie csípőre tette a kezét, és felbámult rá.

– Maga alattomos gengszter, sanda szarházi...

– Mielőtt belefog, hogy még cifrább jelzőket aggasson, csinálna nekem valami reggelit? A vasszőget is meg tudom enni ettől a falusi levegőtől.

– tesz?– visított a lány.

– Nem emlékszik, hogy ez is része volt a megállapodásnak? Maga főz, én.

– A megállapodás mostantól nem érvényes, Mackie. Miből gondolja, hogy ezek után itt maradok magával?

– Miért, miben különbözik a jelen a tegnaptól, amikor beleegyezett?

Egyrészt a tegnapi este, gondolta a lány. Másrészt múltidéző beszélgetésükben a közös élményről, amelyről azt remélte, a férfi már elfelejtette. Azonban esze ágában sem volt, hogy ezeket az okokat előcitolja.

– Túl sok köztünk a nézeteltérés. Ez így soha nem fog működni. Végül valamelyikünk biztosan meggyilkolja a másikat.

– Már megint túl élénk fantáziáról tesz tanúbizonyságot Stevie. Ha egyszer cserbenhagy az írói vénám, legelőször magához fordulok majd tanácsért.– Judd megszemlélte a hű szekrényt.– Pillanatnyilag megteszi egy kis narancslé, pirítós és kávé. Később elmegyünk majd a boltba, akkor figyelmeztessen, hogy vegyünk sonkát meg tojást.

– Mackie?

– Mi van?– Odalépett a lányhoz.

– Miheztartás végett mondom, hogy nem kell kiabálnia. Nem vagyok süket.

–Nem maradok itt.

–Rendben.– Egy ideig tanulmányozta a lányt, aki maga volt a megtestesült elkeseredés.– A kocsikulcsok ott vannak hallban az asztalon. Vezessen óvatosan. De mielőtt elmegy, fontolja meg, amit mondom.– Felemelte a mutatóujját.– Egy. A lakását nagy valószínűséggel még mindig figyeli a sajtó. A közönség liheg, hogy megtudhassa, indul–e a Grand Slamért, vagy sem. Játszik–e Wimbledonban három hét múlva,

vagy sem? Megoperáltatja-e magát most azonnal, vagy sem? Milyen következményekre számíthat, ha nem? Milyenek az esélyei, ha igen? Tud nekik ezekre a kérdésekre válaszolni? Nem. Mert ezek azok a kérdések, amelyekkel önmaga is viaskodik. Tud-e jobb helyet elképzelni arra, hogy megtalálja a válaszokat, mint a vidéki magányt, távol a médiavilág vérebeitől és a kéretlen tanácsadóktól?– Most a középső ujjja emelkedett a levegőbe.– Kettő. Úgy fest, mint akire ráfér egy kis pihenés. Még mindig csúnya sötét karikák vannak a szeme alatt.– Gyűrűsujja csatlakozott az előző kettőhöz.– Három. Maga miatt rúgtak ki. A legkevesebb, amit megtehet, hogy néha főz nekem, amíg én megpróbálok kipréselni magamból valami nyers vázlatot egy regényhez. Egyetlen reményem, hogy meg tudjak élni a jövőben, ha ki tudom adni a könyvet.– Felugrott a kisujja is.– Végül, semmi nem tud úgy feldühíteni, mint ha valaki megszegi a szavát.

Volt igazsága a felsorolt érveknek, különösen az elsőnek, de Stevie lázadó tekintettel bámult a férfira, s még mindig nem volt hajlandó feltétel nélkül megadni magát.

– Edzenem kell. El tudja képzelni, hogy berozsdásodom, ha nem teniszezem naponta legalább egyszer?

– Jogos felvetés.– Judd belülről rágsálya az arcát, és a lehetőségeket fontolgatta.– Amikor bemegyünk a városba, megnézzük az iskolát. Ha nem csal az emlékezetem, van egy tenispályája. És mivel én vagyok az egyetlen híres vagy majdnem híres személy közel s távol– mondta öntelt mosollyal–, azt hiszem, ki tudok bulizni egy engedélyt, hogy használhassuk.

– Ha sikerül, maradok.

– Hála az égnek, akkor ebben megegyeztünk– motyogta férfi, és elfordult, hogy egy csésze friss kávé töltsön magának.– Az ebédlőben leszek, írni fogok. Behozhatja nekem narancslét és a pirítóst. Szeretem, ha enyhén barnára sül, és jó vastagon meg van vajazva.

– A narancslé vagy a pirítós?

Judd már majdnem az ajtónál volt, amikor visszafordult, és összehúzta a szemöldökét.

– Próbáljon meg csendben lenni, nehogy elvonja a figyelmemet.

Stevie kísértést érzett, hogy utána menjen, és egy jó nagyot rúgjon a férfi feszes, keskeny fenekébe.

De nem tette.

Egyik este vacsora közben Stevie elégedetten jegyezte meg hogy úgy érzi magát, mint a boldog békeidőkben.

Judd rosszalló pillantást vetett rá, és azt mondta:

– Soha nem lesz magából író, ha ilyen közhelyekkel él.

Bár ugratta a lányt, ez a jelző festette le napjaikat a legjobban. Stevie korán kelt, és az udvaron pepecselt. A menta a hátsó verandánál dúsan nőtt. A lány gondosan kigyomláta a hosszú ideje elhanyagolt, de kipusztíthatatlan broméliákat, amelyek most a rózsaszín és bordó minden árnyalatában bontották virágaikat a ház előtt.

Egyik alkalommal, amikor bementek a városba, vett egy zacskó ciniamagot. Elvetette őket, és már ki is bújtak. Elvezetett figyelte, hogyan nőnek az életteli zöld hajtások, gyorsan gyarapodva a gazdag kelet-texasi földben. Sajnálta, hogy már nem lesz jelen, amikor ragyogó virágaikban gyönyörködhetne.

Judd késői és zsémbes kelő volt. Minden reggel bebotorkált a konyhába, és kitöltött magának egy csésze kávé, amelyet Stevie már odakészített. Legalább három csészényire volt szüksége ahhoz, hogy elviselhető legyen. Aztán visszavonult az ebédlőbe, hogy a regényén dolgozzék. Később Stevie pirítóst és zabpelyhet vitt be neki, de nagyon gyakran előfordult, hogy amikor csendben bepillantott a boltíves ajtón, az étel még mindig ott állt érintetlenül a tálcán.

Ebéd után Judd visszatért az írógéphez. Stevie szundikált vagy olvasott délutánonként. Gondosan kerülte, hogy betegsége belopózzék gondolataiba, vagy azon törje a fejét, hogy mitévő legyen. Pedig éppen ez volt a célja, amikor eltért szokásos életrendjétől, mégsem tudta rászáni magát, hogy ezzel foglalkozzék.

Alkonyatkor odahajtottak az iskola pályájához, és nem túl nagy erőbedobással teniszeztek egy kicsit olcsó sortjukban, amelyet a város egyetlen méteráruboltjában vásároltak, több más ruhadarabbal egyetemben. Stevie új ruhatára nem sokkal büszkélkedhetett azon kívül, hogy tisztességgel betakarta a testét, de a lány akkora élvezetet lelt abban, hogy Juddal vásárolhatta meg a holmikat, amilyenre nem emlékezett egyetlen korábbi bevásárló körútjáról sem.

Az este hűvösében kocsikáztak a környéken, együtt üldögéltek a hintaágyban a hikoridiófa alatt, vagy kártyáztak a tornácon. Judd lelkiismeretlenül csalt, és duzzogott, ha nem nyert, vereségét pedig rákente minden elképzelhető okra, a tornác gyenge világításától a fák lombja közt éneklő kabócák hangjáig.

Egyik este utálkozva lecsapta vesztésre álló lapjait, és így szólt:

– Játsszunk vetkőzős pókert. A győztesnek le kell vetnie összes ruháját.

Stevie kárörvendőn beletúrt az előtte heverő aprópénzhalomba.

– Hogy maga milyen rosszul tűri a vereséget!

– Nem bánám, ha ebben a játékban én veszítenék.

Judd hátával a veranda tetejét tartó oszlopok egyikének támaszkodott. Lustán ingatta térdét előre–hátra. Stevie még gyér világításban is látta, milyen áthatóan nézi őt, és megértette, hogy már szó sincs ugratásról.

Elnehezült kézzel gyorsan megkeverte a paklit, és új lapokat osztott.

– Talán, ha csalás helyett megpróbálna tisztességesen játszani, megnyerné ezt a leosztást.

Nem vett tudomást sem a férfi javaslatáról, sem a szemében égő tűzről. Veszélyesnek bizonyulhat, ha megteszi. Amikor beleegyezett, hogy egyedül marad vele, a tűzzel játszott. Eddig csak megperzselődött, de nem égett meg. Szerette volna ha ez így is marad. Erezte a rejtett áramlatokat kettejük közt de nem tudta kezelni őket. Könnyebb volt úgy tenni, mintha nem léteznének.

Egyik délután megvették a Tribune-t a vegyesboltban. Stevie összeomlott, amikor elolvasta a sportoldalt. Egyik vetélytársa nyerte a Lobo Blanco bajnokságot.

– Azt mondják, a nyomdokaimba léphet, mint első helyen kiemelt játékos– mondta Juddnak rosszkedvűen.

– Kész rá, hogy visszamenjen, és állja a sarat?

Stevie felemelte a fejét, és egy pillanatra a férfi szemébe bámult. Ugyanazt a vonakodást látta benne, amelyet ő érzett ezzel a javaslattal kapcsolatban.

– Nem. Még nem.

– Én sem.

Judd képtelen volt leplezni megkönnyebbülését, és játékosan kikapta a lány kezéből az újságot. Beleolvasott, majd meg szólalt.

– Nézze, itt egy levél a szerkesztőnek, amelyben az olvasó felőlem érdeklődik.

– Mit válaszol a vezetőség?

– Hogy „szabadságra mentem néhány hétre”.

– Nem állnak nyíltan elő, hogy megmondják, ki van rúgva– jegyezte meg a lány, és közben Judd vállá fölött belenézett az újságba.– Ez nyilván azt jelenti, hogy szeretnék, ha visszamenne. Felhívja őket?

– Azt már nem!– Judd összehajtogatta az újságot, és félrelökte.– Hadd izzadjon Ramsey.

Másnap reggel, amikor Stevie a virágágyban matatott, a postás átadott neki egy levelet. Juddnak szólt. Stevie beletörölte kezét sortja fenekébe, és bement a házba.

– Sajnálom, hogy megzavarom, de épp most érkezett ez a levél.– Belépett az ebédlőbe. Nem először vette észre, hogy Judd csak a két mutatóujjával gépel.

A férfi befejezte a mondatot, kicsavarta a papírt a gépből, és leborította a kártyaasztalra. Nem volt hajlandó sem a cselekményt, sem a jellemeket, sem bármi mást a könyvvel kapcsolatban megbeszélni Stevie–vel. A lány egyetlen pillantást sem vethetett arra, amit írt, és Judd megtiltotta neki, hogy összeszedje a papírszemetet, amely minden reggel vastagon borította a padlót.

A férfi elolvasta a címzést, és gúnyosan azt morogta: „Ramsey”. Átfutotta a rövid levelet, gombóccá gyúrta, és lehajította a földre, ahol a többi eldobott papír hevert szana–szét.

– Nos– kérdezte Stevie türelmetlenül–, izzad már?

– Mint a disznó. De még nem jutott el a könyörgésig.

– Könyörögnie kell?

– De még mennyire, hogy könyörögnie kell. Azt akarom, hogy menjen le meztelen csigába, és csússzon– másszon.

– Gondolom, ez azt jelenti, hogy még nem kész a visszatérésre– nevetett a lány.

– Amire kész vagyok– válaszolt a férfi, miközben felállt– az ebéd.– Karját a lány köré fonta, rácsapott a fenekére, jól megszorította kemény húsát, és cuppanós csókot nyomott az arcára.– Hozd az étellemet, asszony.

Stevie kisiklott a karjából, és csintalanul megkérdezte:

– Vagy?

Judd tekintete elhomályosult, és úgy perzsel, mint a nyári nap.

– Vagy megmutatom, mire vagyok még kész.

Stevie hozta neki az ételt.

– Feltűnően csendes ma este. Valami baj van?

Stevie, aki eddig üres tekintettel bámult el a vacsoraasztal fölött, most elkezdett pislogni, hogy észrevegye Juddot.

– Nem, nincs semmi baj. Sajnálom, hogy nem vagyok jobb társaság.

– Ugye nincsenek fájdalmai?

– Azt hiszem, csak fáradt vagyok – rázta meg a fejét a lány. – Nem csoda. Péppé vert ma a teniszpályán.

Stevie mosolyogni próbált, de csak egy bátortalan kísérlet sikeredett belőle.

– Azért engem is jól megoldogztatott.

Judd áthatóan nézte, és közben a kanálával játszott, egyik végéről a másikra pöcögtette.

– Több ez, mint fáradtság, nem igaz, Stevie?

– Talán. Nem tudom. Annyi minden jár a fejemben.

– Attól, hogy meglátta azt a párt.

Stevie éles pillantást vetett rá, aztán megpróbálta elrejtetni önkéntelen reakcióját, de nem járt sikerrel. Ártatlanul megismételte:

– A párt?

– A fiatal párt, akiket ma délután láttunk az élelmiszerboltban. A párt a kisbabával.

Stevie elfordította a tekintetét, ami felért egy aláírt vall mással.

– Egészen addig remekül szórakoztunk – mondta Judd. Alaposan elvert három játszmában, de én elegánsan vesztettem. Tréfálkoztunk, birkóztunk, hogy kié legyen az utolsó falat Hershey csoki, ennivalót vásároltunk. Aztán megpillantotta azt a két szép fiatal embert, akik a bevásárlókocsijukat tolták a polcok közt, és közben gügyögtek a babának, és ostobán mosolyogtak egymásra a kicsi szőkefürtös feje fölött. Ezután maga hirtelen elhallgatott, és azóta egyfolytában olyan, mint aki karót nyelt.

– Nem tudtam, hogy kiterjesztette a szakácsi kötelességeimet, és most már udvari bolondként is szolgálnom kell – jegyezte meg epésen a lány. – Talán közölhette volna velem.

Judd csörömpölve az asztalra dobta a kanalat, és megadó mozdulattal felemelte a kezét.

– Erzékeny, érzékeny. Maga miatt aggódom.

– Hát ne tegye.

– Túl késő. Már nincs visszaút.

Stevie a férfi arckifejezését tanulmányozta. Őszintének látszott. Szerette volna, és szüksége is volt rá, hogy elhiggye, valóban az.

– Gondolom, az a véleménye, hogy én vagyok az ostoba, mondta önmagát gúnyoló nevetéssel.

– Az igazat megvallva, az élőkép a felhőtlen házas boldogságról és a családi összhangról egy kicsit az én torkomat is fojtogatta.

– Meghiszem azt – mondta a lány mókázva.

– Bizony. Tudja, nem voltam én mindig ilyen mogorva, cinikus fajankó. Ennek a háznak a tulajdonosai, a nagyszülei néhány alapértéket beleneveltek apámba. Ő pedig, anyámmal együtt, belém is nevelt néhányat.

– És mi történt velük?

– Hajótörést szenvedtek a kegyetlen sors sziklás partjain.

– Remélem, ezt nem írja bele a regényébe. Borzalmas.

Judd ajka félmosolyra görbült.

– Pontosan ezekkel a szavakkal nem, de a mondat egyébként jól rátapint a téma lényegére.

Stevie felhúzta, majd leejtette vállát, és közben mély sóhaj szakadt ki belőle.

– Rendben, amíg nyíltak és becsületesek vagyunk egymással, hajlandó vagyok elismerni, hogy megragadott annak a kis szívbemarkoló jelenetnek a látványa. Irigykedtem.

– Irigykedett? – kérdezte a férfi hitetlenül. – Hogy irigykedhet ilyen falusi népekre? Többször beutazta a világot, királyi fenségeknek mutatták be, pokoli mennyiségű pénzt keresett a díjakból, hogy a hirdetésekről már ne is beszéljek. Talán nem is tudna elég nagy trófeatermet építeni, hogy minden, amit kapott, beleférjen.

– Egyik díjjal sem tudom bizalmasan megbeszélni a gondjaimat. Nem tudok egyikhez sem odabújni egy hideg éjszakán. Vagy akár egy jó egészségeset veszekedni vele.

– Tudja, hogyan hangzik ez számomra? Nyavalygásnak.

– Mert hogy pontosan az is– vágott vissza a lány mérgesen. Judd hagyta, hogy elteljen néhány pillanat, aztán megkérdezte:

– Mondja, Stevie, megbánta bizonyos döntéseit?

– Igen. Nem. Nem tudom, Judd. Pusztán arról van szó...– Megállt, megpróbálta rendezni összefüggéstelen gondolatait.– Az elmúlt három évben egyetlen bajnoksággal maradtam le a Grand Slamről. Úgy terveztem, ha sikerül megszereznem, lassítok a tempón. Egy–két év múlva amúgy is rákényszerültem volna, hiszen benne járok a korban; de úgy döntöttem, ha enyém lesz a Grand Slam, nem vágyom már másra. A csúcson vonulok vissza, méltósággal és egy nagyon tiszteletreméltó pályafutással a hátam mögött.– Töprengve folytatta.– Ennél távolabbra azonban nemigen gondolkodtam. Most, hogy elérkezett az elkerülhetetlen jövő, annyira sivárnak, annyira üres tűnik. Nincs benne semmi. Nincs benne senki.

– Nincs benne kisbaba.

— Nincs benne kisbaba– ismételte meg a lány érzelemtől fűtött hangon.– És talán esély sincs rá, hogy legyen. Valaha is.

– Talán szülnie kellett volna már egy gyereket?

– Talán. De hát mit ér az utólagos bölcsesség, nem igaz?

– És kitől, Stevie?

– Jó kérdés.– Szomorúan nevetett.– Kitől? Soha nem szántam rá az időt, hogy szerelmes legyek, férjhez menjek, tartalmas kapcsolatba kezdjek. Nem is vagyok biztos benne, hogy értem, mit jelent ez a közkedvelt kifejezés, vagy hogyan vonatkoztatható rám és az ellenkező nem tagjaira.

– Most, hogy lenne ideje rá, hogy mindezt megtudja, talán alkalma nem lesz rá. Ez aggasztja?

– Dióhéjban igen.

Mindketten elhallgattak. Először Judd szólalt meg.

– Döntéseinket gyakran ránk kényszerítik.

– Az enyémeiket nem. Én szabadon választottam évekkal ezelőtt. A teniszt választottam. Kerüljön bármibe, a világ első számú játékosa akartam lenni.

– Az lett.

– Tudom. És azt is tudom, hogy semmi okom panaszra. Egész csodálatos volt.– Üres mosollyal nézett a férjira.– Pusztán arról van szó, hogy nagy ritkán, mint például ma is, eszembe jut mindaz, amit feláldoztam érte, és elkezdem sajnálni magamat. Most, hogy pályafutásom a végéhez közeledik, azt kérdelem magamtól: „Na és akkor mi van?”. És nincs rá válaszom.– Mély lélegzetet vett.– Az én értékrendemben az önsajnálát a legszörnyűbb bűn. No meg óriási időpocsékolás is, hacsak az ember nem képes változtatni a sorsán. Az én ese–temben– jutott a végkövetkeztetésre, miközben hasára tette a kezét– nincs hatalmam az események fölött. Ez a legkeserűbb pirula, amelyet le kell nyelnem.

Befejezték a vacsorát. Judd segített a lánynak leszedni az asztalt. Ebben a vonatkozásban közel sem volt olyan hímsoviniszta, mint amilyennek mutatta magát.

– Felmegyek lefeküdni– mondta neki Stevie, amikor rendbe tették a konyhát.

– Elmélkedni?

– Nem, a melankólia ugyanis fárasztó.

– Ami engem illet, szerintem rengeteg bűn van, amely sokkal szörnyűbb, mint az önsajnálát.– Judd hamiskásan mosolygott.– Szeretné, ha felsorolnék néhányat, amelyet elkövettem, csak hogy jobban érezze magát?

– Köszönöm, nem. Ezt kihagyom.

Judd két keze közé fogta a lány vállát, és egy gyors csókot lehelt a homlokára.

– Imádkozzon. És csukja be az ajtót, hogy ne zavarja az írógép.

– Nem zavar.

Stevie csak állt, felnézett a férjira, elveszettnek és elhagyatottnak érezte magát. Abban azonban nem volt biztos, pontosan miért. Először is azt kívánta, bárcsak Judd a homloka he–lyett a szájára adta volna jóéjt csókját. Azt kívánta, bárcsak a csók érzelmmel teli és hosszan tartó lett volna, nem pedig könnyed és gyors. Azt kívánta, bárcsak a férfi simogatása ne lett volna olyan testvéri, és bárcsak ne vette volna le a kezét olyan gyorsan a válláról.

Furcsa és elsöprő sóvárgás lett úrrá rajta, amelyet nem tudott néven nevezni. Csendes volt és bensőséges, de olyan erős és ellenállhatatlan, mint egy vízesés. Arra vágyott, hogy arcát belefúrhasa Judd mellébe, és

érezhesse a férfi ölelő karjának biztos menedékét. Szerette volna érdes hangját hallani, amint bátorításokat suttog a fülébe, még ha csak elkoptatott közhe–lyekkel tudja is vigasztalni.

Hogy ne engedjen a gyötrő kísértésnek, el kellett távolodnia Juddtól. A férfi esetleg gyengeségnek vélné az ő megnevezhetetlen vágyát.

– Jó éjszakát.

– Jó éjt, Stevie.

Nem tudott aludni. Egész nap felhős és fülledt volt az idő. Szobája rendszerint kellemesen hűvös maradt a zümmögő ventilátornak köszönhetően, amely keverte az esti levegőt. Stevie–nek egy cseppet sem hiányzott a légkondicionálás. Szerette nézni az áttetsző függönyöket, amint a fuvallat hullámain lebegnek a nyitott ablakok előtt.

Ma este azonban a függönyök bénán lógtak az ablakokban. Meg sem mozdult a levegő. Stevie–ben élt a kétely, hogy függönyök akkor sem tudnák álomba ringatni, ha elragadtatott táncukat járnák. Nyugtalan volt. Testének alvásra volt szüksége, ám agya nem akart együttműködni, nem akarta hagyni, hogy meglepje az álom.

Hirtelen rájött, miért nem alszik. Nem kattogott Judd írógépe. Épp az ellenkezője volt–igaz annak, amit a férfi gondolt: gép fémes kopogásának hangja nem tartotta ébren, amíg Judd egészen a kora reggeli órákig dolgozott. Megnyugtató zajjá vált, jelzéssé, hogy végre egyszer nem egyedül tölti az éjszakát egy egyébként üres házban.

Ledobta magáról a könnyű muszlintakarót, és halkán odalépdelt hálószobája ajtajához, amelyet mindig nyitva tartott, hogy a levegő szabadon járhasson a házban– ezt a leckét Juddtól tanulta, aki azokból a nyarakból emlékezett rá, amelyeket nagyszüleinél töltött a farmon kölyökkorában. Hallgatózott. Semmi.

Egy gyors pillantás a férfi hálószobájába elárulta, hogy Judd még nem feküdt le. Odament a lépcső tetejéhez, és letekintett. Az ebédlőben égett a lámpa. Tehát a férfi még fent van, talán épp szünetet tart. Stevie percekig várt, de Judd most sem keltett zajt.

Kíváncsian és egy kissé aggódva leosont a lépcsőn, és csendben közeledett az ebédlőhöz.

Mélyen a gondolataiba merülve találta a férfit. Testtartását Stevie kifejezetten „regényíróinak” ítélte. Ült, az írógépben lévő oldalra meredt, kezét a szájára tapasztotta, könyöke a kártyaasztalon pihent.

Fehér pólójának kivágták az ujját, bár inkább úgy festett, mintha kirágták volna. Karöltője rongyos volt. Sötétkék sortot viselt.

Úgy tűnt, haját a gereblyével fésülte meg, amelyet a lány a ház körüli virágágyásokban használt. Szemöldökére nedves, sötét fűrt hullott. Fűző nélküli teniszcipőbe bújtatott lába az egyenes hátú szék legalsó keresztlécén nyugodott. Gerince meggömbült.

Stevie nem akarta megzavarni, úgyhogy hátrált egy keveset, és néma csendben visszafordult a lépcső felé.

– Stevie?

A lány azonnal közelebb jött, és belépett a nyitott boltíves ajtó fényébe.

– Sajnálom. Nem akartam megzavarni.

– Láthatja, hogy nem is tette.

– A múzsák nem járnak a kedvében ma este?

– Micsoda ribancok!

A férfi haja a homlokába hullott, arcát felülről az asztalon álló lámpa, alulról serkenő szakállá borította árnyékba. Maga volt a hírhedt rosszfiú szobra.

Szesélyesnek, veszélyesnek és... isteninek látszott. Stevie–ben egészen mélyen felkavarodott valami, és duzzadt, mint a mag, amelyet termékeny talajba vetettek, és már épp csírázni készül.

– Miért nem alszik?– Judd kortyolt egyet a kávéból, amelyről a lány tudta, hogy jéghideg.

– Fogalmam sincs.– Zavartan felemelte a kezét, aztán hagyta lehanyatlani.– Azt hiszem, hiányzott az írógép zaja. És a pára is nyomasztó. Ha már fent vagyok, szívesen készítek friss kávé.

– Köszönöm, nem kérek. Már épp eleget ittam.– Tető talpig végigmérte Stevie–t.– Jól van?

– Igen.

– Semmi probléma?

– Semmi.

– Nem hiszem el. Ha jól lenne, aludna.

Stevie beljebb lépett a szobába. Hálóinge egyike volt azoknak a holmiknak, amelyeket a méteráruboltban vásárolt. Ujjatlan volt, és berakott, csipkével szegett felső részével oly szűziesnek tűnt, hogy egy apácának

is megfelelt volna. Azonban egy apáca talán nem visel olyan pamut hálóinget, amely annyira puha és áttetsző, hogy a fény szabadon átjárhat rajta.

Stevie nem volt tudatában, hogy teste körvonala átlátszik anyagon. Felemelte mindkét karját.

– Látja? Jól vagyok.

– Én viszont nem– morogta a férfi zsémbesen.– Üljön le; és szórakoztasson egy kicsit.

A lány körülnézett.

– Nincs hová leülnöm.

– Dehogynincs.

Judd kilendítette lábát az asztal alól, kinyúlt a kezéért, és az ölébe húzta Stevie-t.

A lány érezte, ahogy a férfi csupasz combja az övéhez simul. Érintése olyan izgató volt, hogy halk kiáltást hallatott.– Judd!

A férfi odadörgölte orrát Stevie nyakához, és azt mormogta:

– Mondtam már, hogy a fehér pamut hálóingek úgy felizgatnak, hogy nem bírok magammal?

– Nem!

– Hát nem izgatnak fel. Csak kíváncsi voltam, hogy mondtam-e már ezt.

– Ó, micsoda alak!– panaszkodott Stevie, és taszított egyet a férfi vállán.

Judd kuncogva felemelte a fejét, és lazán körbefogta a lány derekát. Szemével végigmérte Stevie-t.

– Akkor sem tudnám most elcsábítani, ha hagyná.

– Miért?

– Mert körülbelül tizenkét évesnek látszik, hát azért. A leeresztett hajával és az aranyos, szűzies hálóingében.

Mosolyogva végigfuttatta mutatóujját az apró gombok során, amíg elérkezett a lány melle közt csinosan megkötött szaténmasnihoz. Ekkor azonban már nem mosolygott. Tekintetét Stevie szemére emelte. Pillantásuk összeolvadt.

Stevie vére a fülében dobolt. A férfi egyszer már kicsúfolta amiatt, hogy a szíve ki akart ugrani a helyéből, és az járt a fejében, hogy vajon Judd most is érzi-e, milyen sebesen ver. Alig kapott levegőt.

Félt, hogy elszabadul a pokol, ezért jobbnak látta, ha visszatereli a beszélgetést Judd írói munkásságára.

– Nagyon nehéz?

– Kezd az lenni– válaszolt a férfi rekedt hangon.

– Milyen hosszú lesz?

– Elég hosszú, bébi.

– Miről szól?

– Micsoda?

– A könyve.

– A könyvem? Ja, a könyvein. Vagyis a könyvemről beszélünk.

Előre ejtette a fejét, és kifújta visszafogott lélegzetét. Pillanatokig mélyeket lélegzett, és közben csukva tartotta a szemét. Amikor újra feltekintett, látszott, hogy feszült vonalak vésődtek a szája köré.

– A „könyv” udvariasan emelkedett kifejezés a „rakás szarra”– bólintott az asztalon leborított lapok felé.

– Fogadok, hogy egyáltalán nem az. Olyan szorgalmasan dolgozott, hogy nem lehet rossz.

– Remélem, hogy nem az.

Megfogta Stevie kezét, és tanulmányozni kezdte. Felfordította a tenyerét, és hüvelykujját végigfuttatta a bőrkeményedéseken, amelyeket a teniszütő okozott. Érintése tovább súlyosbította a lány belsejében dúló zúrzavart, és tovább erősítette benne a forró hullámvész érzését, amely az öléből áradt szét combja felé.

Stevie gyorsan elhúzta a kezét, és felállt. Judd karja szorosabban fonódott köré.

– Hová megy?

– Vissza az ágyba.

– Azt hittem, beszélgetni fog velem.

– Maga az, aki nem beszélget.

– Akarja tudni, hogy miről szól a könyv?– kérdezte Judd lehangoltan.– Rendben van, elmondom.

n...

– Csitt. Egyfolytában bosszant, hogy megtudja, úgyhogy most meg fogja hallani. Maradjon csendben, és figyeljen.

Normális körülmények közt Stevie tiltakozott volna az igazságtalan vád ellen. Amióta először érdeklődött a regényről, és a férfi azt mondta neki, hogy az írók nem beszélnek a műről, amelyen dolgoznak,

tartózkodott, hogy kérdéseket tegyen fel róla. Általában úgy utalt arra, amit Judd az üres ebédlőben művelt, mint a „munkájára”.

Most azonban érzete, hogy a férfit majd szétveti a vágy, hogy megoszthasson vele bizonyos problémákat a regénnyel kapcsolatban. Így hát engedelmesen és csendben visszaült az ölébe, és figyelt.

– Akkor indul a cselekmény, amikor a főhős még kisgyerek.

– Fiú vagy lány?

– Fiú.

– Gondoltam.

– Nagyon átlagos...

– Van egyáltalán. neve?

– Még nincs. Állandóan félbe akar szakítani? Mert ha igen...

– Többé egy szót sem szólok.

– Köszönöm.— Judd mély lélegzetet vett, kinyitotta a száját, aztán üres tekintetűen vetett a lányra.— Hol tartottam?

– Megszólalhatok?— A férfi szeméből halálos fenyegetés sütött. Stevie idézte a szavait.— Nagyon átlagos...

– Ja, igen. Nagyon átlagos gyermekkorra volt. Mama, papa, jellegzetes külvárosi–amerikai neveltetés. Mindig kitűnt a sportokban. Minden sportban. De a középiskolában a baseball lett számára a legfontosabb. Végzős korában több híres egyetem felfigyelt rá, mind versengtek érte. A fiú kiválasztott egyet, és ösztöndíjjal jutalmazták azért, hogy az egyetem baseballcsapatában játszott.

Másodéves hallgató korában megkereste egy kisebb liga tehetségkutatója, és szerződést ajánlott, ha elmegy profinak. Pokoli nagy kísértés volt. Bár az edzői és mások is azt mondták, megvan benne a tehetség, hogy átkerülhessen valamelyik nagyobb ligába, úgy döntött, hogy inkább elutasítja az ajánlatot—bármennyire is szeretett volna játszani—, folytatja a tanulást, és befejezi az egyetemet, hátha pályafutása a baseballban nem úgy sikerül, ahogyan szeretné.

Így hát ott maradt az egyetemen, s ahogy a történet kibontakozik, kiderül, hogy ez élete egyik legbölcsebb döntése volt. Mivel semmi más terület nem érdekelt különösebben, megpróbálta megtalálni az utat, amelyen a legkisebb ellenállást kell legyőznie, hogy túljusson az egyetemen. Soha nem volt valami nagy tudós, túlságosan lefoglalta az atlétika.

A természettudományos tárgyak és a matematika egyenlők voltak számára a gyötrelemmel, és ezekből éppen, hogy átcúszott. De az olyan tárgyakban, mint az angol és a történelem, kimagaslóan teljesített, és a kisujjából rázta ki a vizsgákat. Barátai azt mondták, hogy remekül bánik a szavakkal, és különös tehetsége van a szellemes íráshoz. Így hát logikus tűnt, hogy főszaknak az angolt, mellékszakként az újságírást válassza.

Mire befejezte az egyetemet, volt egy ügynöke, aki három nagy liga csapatával is tárgyalt. Abban a hamis tudatban, hogy sebezhetetlen, féktelenül viselkedett; azt hitte, hogy a jövő egyetlen hatalmas ragyogó naprendszer, amelynek ő a napja és minden körülötte forog. Rengeteget bulizott. Számtalan nője volt, jól érezte magát, mulatott, szórakozott.

Judd elhallgatott egy pillanatra, és elgondolkozva bámult írógépben árválkodó üres papírra.

– A hétszámjegyű, ötéves szerződés, amelyről mindenki álmodik, ennek a bohócnak az ölébe hullott. A barátaival akarta megünnepelni. Elhatározták, hogy a hétvégét vízisízéssel fogják tölteni.

Stevie összeszorította az ajkát, és hön kívánta, hogy ne kelljen a történet további részét meghallgatnia. De még dinamittal sem lehetett volna kirobbantani Judd öléből. Egyértelmű volt, hogy a férfi kétségbeesetten vágyik erre a katarzusra. Judd már többször végighallgatta, amikor ő öntötte ki a szívét. Eljött idő, hogy viszonozza a szívességet.

– A tavat egy új völgyzáró gátnál alakították ki, és még nem töltötték fel teljesen. Kezdjük ott, hogy azok a srácok örültek, voltak, hogy épp ott akartak vízisízni. Ez az eszement ráadásul majd meghalt a nevetéstől, amikor a csónak egy fatöncsöz közeledett, amely jócskán kiállt a vízből.

– Pokolba is, hiszen legyőzhetetlen! Semmi nem foghat rajta. Legalábbis ezt gondolta. Úgy döntött, hogy minden gond nélkül meg tud fordulni a tönk körül— mondta Judd színtelen, üresen csengő hangon. Majd egy pillanat múlva hozzátette:— Nem tudott.

A beállt csendet csak egy távoli mennydörgés törte meg.

Baljósan morajlott. Az égen villámok cikáztak, fuvallat támadt. Ám sem Stevie, sem Judd nem vette észre, hogy megváltozott az idő.

– Minden nagy terve darabokra tört– folytatta Judd.– Egyetlen ostoba mozdulat, és sorsa örökre megváltozott. A hétszámjegyű ajánlatot visszavonták, miután az orvosok közölték a csapat vezetésével, hogy bár mindent elkövetnek a lábáért, profi játékos sohasem lesz belőle. Soha nem jutott el odáig, hogy kiemelt ligákban baseballozhasson. Miután törött sípcsontján egy éven keresztül egyik helyreállító műtétet végeztek a másik után, elment dolgozni, hogy azokról a sportágakról írjon, amelyekben már nem játszhat. Eleredt az eső. Kövér, csapkodó esőcseppek hullottak a virágokra, amelyeket Stevie olyan nagy odafigyeléssel gondozott. A pászmák bevertek a nyitott ablakon. A viharos szél befújta a függönyöket a szobába. Villám sercegett, mennydörgés ropogott. A levegő érezhetően lehűlt, ami kellemes enyhet adott a párás hőség után.

Stevie nem vette észre a vihart, nem látott semmit, kivéve Juddot. Hátrasöpörte a férfi homlokába hulló hajfürtöt, és kisimította a szemöldöke közé ékelődött ráncokat.

Judd kényszeredetten elvigyorodott.

– Nem lesz kedve elolvasni a könyvet. Nem hiszem, hogy a történetnek boldog vége lesz.

– Miért nem?

Judd belecsúsztatta ujját a lány hálóingének nyakkivágásába, és lassan követte vele az anyag szélének vonalát Stevie nyaka körül. Látszott, hogy nincs igazán tudatában annak, amit csinál.

– A főhős a balesete után évekig gyűlölte a világot, ám még annál is jobban gyűlölte önmagát, amiért elcseszte az életét. Tessék–lássék végigcsinálta, amit kellett, de akárcsak Rhett Butlert az Elfújta a szélben, valójában semmi nem érdekelt. Keményen dolgozott, hogy mindenkit olyan boldogtalanná tegyen maga körül, amilyen ő volt. Gyakran berúgott, neves nőkkal feküdt le, verekedéseket provokált.

– Verekedéseket?

Judd vállat vont. Most ismét a lány hálóingének gombjain játszott, könnyedén húzogatva őket.

– Hogy bizonyítsa magának, a baleset nem fosztotta meg a férfiasságától. Már nem volt az a peckes, sportban kimagasló egyetemista.

– Az atlétikában tanúsított vitézség soha nem volt a férfiasság igazi mércéje.

– Próbálja meg ezt az elméletet az átlag amerikai hímnak eladni.

Stevie félig egyetértően felhúzta a vállát, és a mozdulattól férfi ujjai belenyomódtak melle belső hajlatába.

– Hogyan fog végződni a történet, Judd?

– Ó, épp ezzel kapcsolatban vannak fenntartásaim. Annál résznél tartok, amikor a hős végül elhelyezkedik egy jól fizető állásba, de csak úgy tessék–lássék, a lehető legkisebb energiával végzi a munkáját. Önmagán kívül mindenkit sikerül hülyíteni, hogy azt higgyék, értékes, amit csinál. De hogy végül mi lesz ebből a fickóból, aki még mindig pokolian bánja, hogy elszurta élete nagy esélyét?

– Azt hiszem, lebecsüli magát– jegyezte meg Stevie lány együtt érző hangon.– Óriási tehetségre van szükség ahhoz, hogy valaki naponta megtöltsön egy rovatot egy újságban. A termékenység egyáltalán nem kis dolog, ha az embernek az újságírás a foglalkozása. Nem mindig tetszenek a cikkei, de ha nem érdektelenek vagy... Most meg mi baja van?

Judd érintéséből eltűnt a tudatalatti, bensőséges meghittség. Tekintete olyan viharossá vált, mint az éjszakai égbolt.

– Mondtam azt, hogy a történet rólam szól?

Hirtelen hangulatváltozása a lány torkára forrasztotta a szót.

– Nem, nem kifejezetten...– dadogta–, de arra gondoltam...

– A könyvem hőse elégedetlen az életével. Úgy nézek én ki, mint aki elégedetlen az életével?

Judd felállt, Stevie-t gyakorlatilag a padlóra lökve. A lány hátrafelé tántorgott, próbálta visszanyerni az egyensúlyát. Amikor ez sikerült, megvetéssel és dühvel meredt a férfira. Judd elmondta neki könnyes történetét, ám amikor eljött az idő, hogy elfogadja az ő együttérzését, viselkedése ostobán, védekezőn macsóvá vált.

– Tudja, mi maga? Kész vicc, mint újságíró, aki végül nekifog, hogy kiköhögje az unalmas regényét, amelyről éveken keresztül azt állította mindenkinek, hogy ott ég a lelkében– már aki elég ostoba volt, hogy bevegye ezt a maszlagot.

– Maga az égvilágon semmit sem tud rólam, Csinos Popsi kisasszony– pattogott Judd veszélyesen dühös tekintettel.

– Azt azért tudom, hogy még ahhoz is túl érzéketlen, hogy reklámszöveget fogalmazzon szardíniásdobozokra, nemhogy regényt írjon emberi érzésekről és az élet csalódásairól. Ha már erről beszélünk– mosolygott gúnyosan a lány, és az asztalra mutatott–, szerintem a könyv témája öntömjénező és unalmas.

Judd előre lépett, hogy lezárja a köztük lévő távolságot. Összeszorított fogain keresztül szűrte a szavakat.

– Rögtön nem lesz az, ha részletezem, milyen kapcsolatai voltak hősömnek a nőekkel.

– Ebben az esetben tegye hozzá az öntömjénezőhöz és az unalmashoz még az undorító jelzőt is, és megkapja a kritikámat.

Ezzel a pompás végszóval Stevie kimasírozott a szobából.

Még másnap reggel is zuhogott az eső, de nem a mennydörgés robaja ébresztette fel Stevie-t. Görcsös fájdalom szúrt hasába. Az érzés hasonlított a menstruációs görcshöz, csak sokkal körülhatárolhatóbb és erősebb volt, különösen a jobb oldalán.

Felkelt, és bevett két fájdalomcsillapító tablettát. Amikor visszabújt az ágyba, az oldalára fordult, és térdét egészen melléig húzta fel. Végül a szünni nem akaró eső zsongása ismét álomba ringatta.

Nem alhatott túlságosan mélyen. Amikor újra felébred Judd szólongatta a nevének gyengéd hangon. Stevie érezte, hogy a matrac lesüllyed a férfi súlya alatt, ahogy mögé fekszik, és vállára teszi a kezét.

– Stevie, mi baj van?

– Semmi.– A lány mozdulatlanul feküdt, szemét csukva tartotta.

– Egészen a hálószobáig elhallatszott, hogy nyögdécsel: Felébresztett.

– Elnézést kérek.

Judd halkán káromkodott egyet, és becsmérő megjegyzést tett a női lélekre.

–Fütyülök rá, ha valamivel kevesebbet alszom– sziszegte.– Fáj valamije?

– Egy kicsit.

– A francba.

– Csak egy enyhe görcs. Ne aggódjon miatta. Mindjárt elmúlik.

– Hol vannak a pirulái? Idehozom őket.

– Már bevettem kettőt.

– Mikor?

– Nem tudom. Nem régen.

– Akkor miért nem hatnak?

– Nem volt elég idő.

– Mit tehetnék?

– Semmit.

– Miért tartja csukva a szemét?

– Mert álmos vagyok.– No, meg azért, mert ösztönösen érezte, hogy Judd úgy jött az ágyába, ahogyan a sajátjában aludt: meztelenül.– Menjen vissza aludni. Nem lesz semmi bajom.

– Hol fáj?

– Hol vannak a daganataim?– csattant fel türelmetlenül a lány.

– Van valami, ami segítene?

– Talán a melegítőpárnám.

– Hol van?

– Nem hoztam el.

– Remek.

Judd nem szólt többet, de nem is ment el. Stevie érezte, hogy lebámul rá. Hirtelen, mintha csak eldöntött volna valamit, ami eddig bizonytalanságban tartotta, a lány dereka köré csúsztatta karját, majd addig matatott, amíg keze Stevie bőréhez nem ért.

– Judd, mit...

– Csitt, csitt. Feküdjön nyugodtan. Segíteni akarok.

– Nem tud.

– Lehet, de szeretném megpróbálni.

– Miért?

– Mert durva voltam tegnap este. Ráförmedtem magára, pedig nem érdemelte meg.

– Nem számít. Nincs szükség erre a bocsánatkérésre.

– Nézze, ez a jó szamaritánus szerep új a számomra, úgyhogy legyen elnéző, és segítsen nekem, rendben?

Nos, hol fáj Itt?

Meleg kezét rátette Stevie altestére, és épp a kellő erővel nyomta.

– Mmm.

A gyógyító meleg szétáradt a lány testében, elolvasztotta a fájdalmat, kisimította a görcsöket. Csodálatos érzés volt.

– Használ?– Judd várt.– Stevie?

Ám a lány már mélyen aludt.

Amikor harmadszorra is felébredt, Judd karja súlyosan nehezedett a dereka hajlatára. A férfi egyik tenyere még mindig Stevie hasán nyugodott két csípőcsontja közt. A fájdalmat mintha elfűjták volna.

Másik kezének ujjait belefúrta a lány hajába, ott, ahol fürtjeik összekeveredtek a közös párnán. Ha meg akarta szállni az ágyát, a legkevesebb, amit megtehetett volna, hogy magával hozza a párnáját, zsörtölődött Stevie.

Nyűgössége csak kifogás volt, amelyet azért talált ki, hogy meggyőzze magát: nem tetszik neki a férfi tagadhatatlan jelenléte, ahogy a hátához simul, ahogy testük a válluktól a lábujjukig összeér, ahogy leheténe meleg, nedves fuvallatai a tarkóját borzolják.

Próbálta meggyőzni magát, hogy Judd teste nehéz és tovakodó, holott valójában élvezettel töltötte el, hogy ott érezheti maga mellett. Olyannyira, hogy ösztönösen közelebb bújott hozzá.

Szeme tágra nyílt, amikor ez a mozdulat rémisztően arra emlékeztette, hogy Judd a hálóruháját a maximális kényelem szem előtt tartásával választotta meg, így Stevie-nek kétsége sem maradhatott, hogy egy rendkívül életerős férfival fekszik egy ágyban. Abban a reményben, hogy nem ébreszti fel, kissé feléje fordította a fejét.

A férfi szuszogott, mocorgott, és kinyitotta a szemét. Arcuk szinte összeért. Stevie úgy érezte, hogy ez a fölöttébb szokatlan helyzet megkövetel valamit. Egy köszönetet. Egy feszültségoldó nevetést. Egy szemrehányást.

Ám nem szólt, és nem is tett semmit, csak feküdt, és bámulta a markáns, sokat megélt, szakálltól szúrós arcot, amely kezdett elkeserítően drága lenni számára.

Judd végül megmozdult, de csak azért, hogy szélesre tárja ujjait a lány hasán, és gyengéden megnyomkodja keze élével. Aztán átfogta Stevie derekát, és lassan a hátára fordította a lányt.

Judd most újra megmozdult, ez alkalommal azért, hogy könyökével kalodába zárja Stevie vállát. A mozdulat segítségével néhány ujjnyira a lány fölé lökte magát. Egyik lábát Stevie combja közé nyomta, s a selymes bőr érintkezett az érdessel. Lába melegen és súlyosan feküdt a lány két combja közti nyílásban.

Keze közé fogta Stevie arcát, ujjjaival beletúrta a hajába, és fejére fonta a fürtöket. Hüvelykujjaival könnyedén simogatta a lány ajkát, és az válaszképpen szétnyílt. Úgy tűnt, hogy az elválási pont különösképpen izgatja a férfit, mert hüvelykujja begyével tanulmányozta a helyet.

Aztán lejjebb engedte a fejét, és a simogató ujjakat egy csókkal cserélte fel, amely olyan lágy volt, mint a fák leveleire permetező nyári eső odakint.

Stevie karja akaratlanul Judd köré fonódott. A férfi széles hátára szorította kezét, és egyre magabiztosabban simogatta, míg végül eljutott egészen a dereka alatti gödröcskéig.

Juddból mély, vadállati morgás szakad fel, és a lány ajka közé nyomta nyelvét. Szája végigpásztázott Stevie-én, hogy megtalálja a legjobb illeszkedési szöveget, és eljusson a legmagasabb élvezetig. Nyelve mesterien, de minden sietség nélkül hatolt egyre mélyebbre. Nyugodt, álmos, esős reggelhez illő csók volt. Mennyeien finom.

Amikor véget ért, és ők szétváltak, ernyedtt elégedettség szemlélték egymást. Stevie hajfürtjei belegabalyodtak Judd borostás szakállába. Felnyúlt, hogy kiszabadítsa őket, de a férfi foga közé kapta az ujjá hegyét, megharapdálta, aztán megfürdette puha, nedves nyelvével.

A férfi lehajolt, és megcsókolta Stevie meztelen vállát. Ő ismét Judd karja alá csúsztatva a sajátját, és szorosán, sürgető magához ölelte a férfit, hogy újra érezhesse, ahogy súlya ránehezedik.

Judd eleget tett kívánságának, ismét hozzányomta testét lányhoz, hogy egy még kínzóbb vágyat keltő játékba fogjanak, majd együtt ringatóztak csendesen. A férfi szája gyengéden harapdálta Stevie ajkát, és egymás után lehelte rá a csókokat, nyelves, forró, nedves és mély csókokat.

Judd lassan, egyik gombtól a másikig haladva, kigombolta a lány hálóingét. Amikor a szaténmasnihad érkezett, felemelte a fejét, és figyelte, ahogy ujjai meghúzzák a szalag végét, és a csomó kibomlik. Félresöpörte a hálóinget.

Stevie rettegve figyelte, milyen hatást vált ki a férfiből, de Judd mandulabarna szemében csak csodálat és vágy izzott. Napbarnított ujjai ráfonódtak Stevie halvány bőrére, körbefogták a lány mellét. Arckifejezése olyan lágy lett, mint a hús, amelyet gyengéden a kezében tartott.

De Stevie ezt már nem látta. Szeme lecsukódott, és szétnyílt ajka közt apró lihegésekkel száguldott ki-be a levegő. Judd odanyomta arcát a melléhez, orrával, állával, ajkával simogatta, szakállas orcájával óvatosan karcogatta. Stevie vágytól felajzva duruzsolt, és csípőjét fel majd előre billentve, érzéken a férfi combjához nyomva a lábát.

Judd a lány melle közepét csókolgatta, aztán ajka közé vette, és a szájába szívta. Visszafogott hévvel szopta, majd az ágaskodó mellbimbókat csókolta. Gyorsan és gyengéden csapkodta azokat a nyelve hegyével.

Az érzéki vágy úgy robbant fel Stevie belsejében, mint az ünnepi tűzijáték petárdái. Boldog, szótlan kiáltást hallatott. Judd hozzányomta térdét a lány nőiségéhez, és örlő mozdulatokat tett. Stevie megragadta a férfi hátát, mélyen belevájva ujjait a kemény izmokba.

Judd benyúlt a hálóing alá, a csöppnyi selyembugyi alá, hogy megsimogassa az ott rejtőzködő lágyságot és melegséget nőiséget.

Ekkor kopogás hallatszott fel odalentről, a bejárati ajtótól, olyan sürgető kopogás, amelyről lehetetlenség volt nem tudomást venni.

Az első szavak, amelyekkel Judd az új napot üdvözölte, az istent káromolták szabatosan.

Gyakorlatilag letépte a zsanérokról a bejárati ajtót, amikor kinyitotta. Egy bőrig ázott kézbesítő állt ott, csöpögő sárga esőkabátban, és egy jottányival sem látszott boldogabbnak, hogy ott kell lennie, mint Judd, hogy fogadnia kell őt.

– Ez aztán jó sokáig tartott– panaszkodott a férfi.

– Ágyban voltam.

– Remélem, értékeli, hogy kijöttem ide az isten háta mögé, huh, ebben...– A felhőszakadásra utalt, amely mocsárrá változtatta a ház körüli tisztást. Stevie vitéz kis virágai legyőzve heverték a sárban, akár egy tengeri csata áldozatai.

– Ó, persze, el vagyok ragadtatva, hogy láthatom– motyogta Judd gúnyosan, miközben odafirkálta aláírását az átvételi elismervényen kipontozott vonalra.

A küldönc átnyújtotta neki a nejlomba csomagolt expressz levelet, szorosabbra húzta magán az esőkabátot, és leszaladt a veranda lépcsőjén, a várakozó furgonjához. Judd bevágta ajtót.

– Ki volt az?

– Küldeményt hoztak nekem.

– Kitől?

Bősz hangulatában el is felejtette megnézni. Amikor elolvasta a feladó nevét, cifrát káromkodott.

– Mike Ramseytől.

– Mit ír?

– Honnan a fenéből tudnám? Még ki sem nyitottam.

Eletében nem volt még így kiborulva. Ott voltak abban kényelmes, gyűrött ágyban, csókolóztak, mint az örültek, vérük egyre jobban felforrósodott, remekül haladtak a dolgok, akkor jön ez. Lelkiismeret-furdalás nélkül meg tudta volna ölni Ramseyt, amiért akaratlanul félbeszakította őket.

Attól sem volt boldogabb, hogy látta, Stevie gyorsan felöltözött. A lány szeme hatalmasnak tűnt sápadt arcában, vonásain a szemrehányás és a büntudat keveréke tükröződött.

A rohadt életbe! Judd még mindig érezte nyelvén Stevie ajkának ízét és mellének érintését. Bármennyire is őrvöngött; hogy megzavarták, csak egyre tudott gondolni: folytassák ott, ahol abbahagyták.

Ösztöne azonban azt súgta, hogy ebből nem lesz semmi; Ezért volt olyan mérhetetlenül dühös. Amint Stevie-nek alkalma nyílt, hogy gondolkodjék és átértékelje a történeteket, hogy hagyja lehűlni szenvedélyét, azonnal kihátrált.

Mindig van azonban valami halvány remény, hogy netán tévedek, gondolta Judd derűlátón.

Tett egy lépést arrafelé, ahol a lány állt a legalsó lépcsőfokon, mintegy menekülésre készen. Vágyakozva nézett rá, és rekedt, felizgult hangon a nevéen szólította.

– Stevie?

addig, amíg ki nem merítette trágárságai repertoárját. Miután felnőtt élete nagy részét sportöltözökben vagy hírszerkesztőségekben töltötte, szótára e tekintetben igencsak terjedelmes volt.

– Odateszem a kávé– válaszolt a lány, idegesen megnedvesítve az ajkát, majd olyan sebesen vette a konyha felé az irányt, hogy azt joggal akár futásnak is lehetett volna nevezni. Judd nem követte. Az egy szál sortban, amelyet akkor rántott fel, amikor lement ajtót nyitni, beballagott a konyhába. Levetette magát egy székre az asztalnál, és feltépte a kartonborítékot, miközben Stevie várta, hogy elkészüljön a kávé.

Judd elolvasta az egyoldalas, egyes sortávolsággal gépelt levelet, aztán gombóccá gyúrta, és belegyömöszölte sortja zsebébe.

– Mikor lesz kész a kávé?
– Még néhány perc. Mit írt a szerkesztője?
– Semmi fontosat.
– Akkor miért néz ilyen mogorván?
– Mert ma még nem ittam kávé.– Judd zsémbes hangja még saját fülét is sértette. Azonban nem Stevie bosszantotta, hanem Ramsey, a helyzet, felizgult teste, amely nem volt hajlandó lecsillapodni.– Persze házsártóságomnak vannak más... nyomós okai is, de nem hiszem, hogy szeretné hallani a részleteket.
A lány gyorsan, tagadóan megrázta a fejét.
– Nem is reméltem– mondta a férfi alig hallhatóan.
– Mr. Ramsey már könyörög? Lement meztelen csigába, és csúszik–mászik?
– Nem.
– Akkor mit akart?
– Nem sokat.
– Mi áll a levélben?
Stevie feldúlt hangja meglepte Juddot. Elterelte figyelmét gyötrő szexuális vágyáról. Végre észrevette, hogy a lány olyan feszes, mint egy zongorahúr, és egyáltalán nincs elragad az ő szükségességétől.
– Rendben van, kitalálta. A levél magáról szól.
Abban a percben, hogy a férfi megerősítette sejtését, Stevie ledobta magát a szemközti székre.
– Mit írt?
– Tájékoztattott a maga eltűnéséről– válaszolt Judd fanyar mosollyal.– Közölte velem, hogy elszalasztom az év eddigi legizgalmasabb sportsztoriját. Mostanában a sportrajongók semmi másról nem beszélnek, mint hogy Stevie Corbett titokzatosan eltűnt, miután összeesett a Lobo Blancóban. A kávéfőzőn kigyulladt a lámpa, jelezvén, hogy elkészült a kávé. Stevie nem vette észre, úgyhogy Judd felállt. Miután visszatért a két gőzölgő csészével az asztalhoz, az egyiket letette a lány elé, a másikba pedig belekortyolt, és folytatta az elbeszélést.
– Mike sürgetett, erősen sürgetett, hogy hagyjam abba duzzogást, és menjek vissza azonnal dolgozni. Azt mondja, én kapcsolatrendszerem révén biztosan meg tudom találni magát, mielőtt bárki más szagot fogna.– Belemosolygott gőzölgő csészéjébe, és hozzátette:–Úgy tűnik, volt szíves elfelejteni, hogy kirúgott.
– Mit mondanak?
– Kik?
– A sportújságírók. Biztosan keringenek találgatások az eltűnésemről.
– Ó, lássuk csak, Mike említett valamit öngyilkosságról és...
– Öngyilkosságról?
– Igen, ez az egyik pletyka, de mivel a testét nem találták meg...– Vállat vont.– A másik feltételezés, hogy titokban kórházba vonult valahol. Aztán említettek egy elegáns és for–radalmian új rákterápiás központot is a Bahamákon. Ramsey utasított, hogy pillanatnyilag felejtsem el a regényemet, és nyomozzam ki, melyik találgatás igaz a „Corbett csajról”– idézet bezárva.
– Tud a regényéről?
– Hébe–hóba megemlítettem neki.
Stevie fején találta a szöveget, amikor előző este ordítottak egymással. Judd évek óta emlegette mindenkinek, aki hajlandó volt meghallgatni, a káprázatos sportregényt, amelyet egy szép napon meg fog írni. Ám az a nap valahogy soha nem akart elérkezni.
Mostanáig. Most azonban itt volt. Az évek óta tartó sikertelen nekiveselkedések után most végre belefogott a regénybe, és halálosan élvezte a munka minden egyes percét. Embert próbáló, fejet szaggató, ideget tépő, önbizalmat kipukkasztó munka volt, de a gondolatot, hogy meghatározatlan időre félretegye, Judd egyáltalán nem találta vonzónak.
Másképp viszont anyagi kötelezettségei voltak– mint például a mérgező európai autója–, amelyeket bankszámlája legfeljebb még két hétig tud fedezni, és ez bizony aggasztotta. Pénzt kell keresnie, hogy írói szenvedélyének élhessen.
A probléma megoldása ott ült vele szemben, a nagymama tölgyfaasztalánál.
Juddnak a kisujját sem kellene megmozdítani a szenzációért, amelyet el tudna adni bárkinek, aki a legmagasabb árat kínálja érte. Ezzel a szép, kövér aranytojással, amelyhez bármikor hozzányúlhat,

viszlátot inthetne Ramseynek és a Tribune rovatának, legalábbis egyelőre, és nyugodtan dolgozhatna a könyvén, amelyet ki kell préselnie magából, akár kiadják valaha, akár nem.

– Mit akar tenni?

Stevie véletlenül hangosan kimondta a kérdést, amellyel Judd maga is birkózott. A lány aggódni látszott. Tudta, mennyire fontos a férfi döntése, és azt is, hogy az milyen hatással lesz őrá. Felfogta, milyen felbecsülhetetlen értékű lenne az ő története annak az újságírónak, aki elsőként jelenteti meg.

Judd megdörzsölte az arcát. Rettenetesen érezte magát, ennek számos oka volt. Alteste kitartóan emlékeztette, hogy még nem elégítette ki. Émelygett a gyomra, amit annak tulajdonított, hogy túl gyorsan itta meg a kávéját, bár tudta, hogy valójában nem erről van szó. A gondolat tette beteggé, hogy kezéből megint csak kicsúszik egy csillogó lehetőség. Egyetlen választ adta, amelyet adhatott, amelyet helyesnek ítélt.

– Visszamegyek dolgozni.

Látta, hogy a lány nagyot nyel, de csodálattal figyelte ahogy büszkén felszege az állát.

– Dallasba?

– Nem. Az ebédlőbe.

– Nem fogja... nem fogja senkinek sem elárulni, hogy vagyok?

– Ez a mi kis titkunk marad, ameddig csak akarja.

Stevie megkönnyebbülése szemmel látható volt. Merev testtartása ellazult. De nem kezdett el hálálkodni. Nem hajtott térdet.

– Jó– mondta egyszerűen.– Ez könnyebbé teszi az életemet, és örülök, hogy nem dobja sutba a regényét.

– Tegnap este azt mondta, hogy öntömjenező, unalmas és... mi is volt a másik jelző, undorító?

– Maga provokálta ki, hogy utálatos legyen.– Stevie–ben volt annyi jó érzés, hogy megbánást mutasson.

– Ha már provokálásról beszélünk– mondta Judd, és lassan felállva székből, megkerülte az asztalt–, a mai reggel...

– Judd.– Stevie úgy ugrott fel székből, mintha szálka ment volna a fenekébe.– Szerettem volna megmagyarázni.

A férfi érezte, hogy arcizmai megfeszülnek.

– Mit kell itt megmagyarázni?

– Hogy miért történt.

– Tudom, miért történt. Az okot nemi vágnak hívják, amely a Webster szótár szerint főnév, és a jelentése pedig: vágy az érzékek kielégítésére, testi étvágy, szexuális szenvedély, amely korlátlan beteljesülést keres.

Ha hinni lehetett a mérgezett pillantásnak, amelyet Stevie feléje lövellt, a lány egyáltalán nem értett egyet a magyarázattal.

– Nem voltam egészen magamnál. Nagyon erősek azok a pirulák. Nem tudtam tisztán gondolkodni.

Addig hátrált, hogy Judd nem érhetne el. Ez legalább annyira felbőszítette a férfit, mint a magyarázat, amelyet szenvedélyére adott, hiszen Judd nagyon is jól tudta, hogy az legalább annyira mindent elsöprő volt, mint az övé.

– Ó, értem– mondta–, kizárólag csak azért kívánhatott meg engem, mert engedélyezett kábítószer hatása alatt volt. Ezt akarja mondani?

– Nem egészen.

– Akkor mit? Mondja ki.

– Nem akarok szeretkezni magával– jelentette ki Stevie kurtán.

– A nyavalyát nem akar– vakkantott ki Judd egy rövid nevetéssel.

Látta, hogy Stevie–ben felmegy a pumpa. Már ismerte a jeleket: pír öntötte el az arcát, a szeme elsötétült, amelynek máskor olyan meleg és lágy a színe, mint a drága skót whiskynek, ám annál ezerszer mámorítóbb; ezenkívül határozottan felszege az állát.

– Az életem válságban van– folytatta Stevie feszült hangon.– Akárcsak a magáé. Éppen most egyikünknek sincs szüksége egy szerelmi románcra senkivel, egymással aztán főképp nem. Talán követhettük volna Stockholm példáját, és...

Én követtem. Maga akkor is forrón és készségesen nyílt ki nekem.

Stevie ökölbe szorította a kezét, és mély lélegzetet vett.

– Már csak néhány nap van hátra, mielőtt ígéretemhez híven választ kell adnom a menedzseremnek. Azt hiszem, ezalatt szigorúan plátói keretek közt kellene tartanunk a barátságunkat.

Judd közelebb hajolt hozzá, és gúnyosan mosolygott.– Mondja ezt a mirigyeinek, bébi.

Stevie levegő után kapkodott a felháborodástól, aztán pördült a szobából, és felrohant a lépcsőn. A férfi utána száguldott, és már a lépcső alján volt, amikor megállt.

A Judd Mackie, aki bárókban lebzsel a haverokkal labdajátékok és boxmeccsek után, sürgette, hogy ne legyen már ilyen pipogya fráter, kövesse a lányt. Egy csók, egy jól elhelyezett simogatás, és újra a kezéből fog enni, könyörögni fog az érintéséért.

Ennyit igazán megérdemel. Fenébe is, feladta kétheti fizetését a lány kedvéért, hogy a bomba sztoriról már ne is beszéljen, amellyel csillagászati összeget kereshetett volna. Ha bank visszaveszi a kocsiját, az ő bűne lesz.

Vendégszerető volt vele, ellátta biztos menedékkal és friss falusi levegővel, és közben eltiltotta magát saját életétől minden benne lelt élvezettől, nevezetesen a piától és a csajoktól.

Stevie rengeteg idejébe, gondjába és pénzébe került. Talán egy kis hancúrozás a szénakazalban túl nagy ár ezért?

Ám az a Judd Mackie, aki tudta, hogy ezzel a nővel soha nem elégítené ki egy kis hancúrozás a szénakazalban, és aki megígérte neki, hogy nála biztonságban tudhatja a titkát, arra kényszerítette, hogy megforduljon, és az ebédlő és várakozó írógépe felé vegye az irányt.

Ez a tisztességes viselkedés új volt számára. El kell szenvednie néhány növekvő fájdalmat, de úgy vélte, ha egyáltalán van vér a pucájában, biztosan el tud viselni néhány csalódást.

Kissé több mint „csalódás”, gúnyolódott rajta gonoszabbik énje. Kegyetlenül emlékeztette arra, mennyire kívánja a lányt: elé villantotta Stevie mellét, amint kipirul és harmatos lesz szája cirógatásaitól.

Nézd, vitatkozott sötétebb énjével, soha nem kellett egyetlen nőt sem kényszerítenem, hogy lefeküdjön velem, és essen belém a nyavalya, ha éppen Stevie Corbettel kezdem. Egyéb-ként is, annyira leköt majd a könyvem, hogy nem lesz egy percem sem szexre gondolni.

Mire kínzója csak vihogott: Mondd ezt a mirigyeidnek, bébi.

Két napig megállás nélkül zuhogott az eső, negyvennyolc véget nem érő órán át, és ezalatt el kellett viselniük a négy fal közti bezártságot, egymás ingerlékeny hangulatát, meghiusult szeretkezésük kísértését– mindketten szeretnék volna csökkenteni a jelentőségét, ám egyikük sem tudta– és a vágyat amely épp oly kitartó volt, mint a kellemetlen időjárás.

Étkezések alatt alig szóltak egymáshoz, ám ha mégis, beszélgetésük kivétel nélkül mindig veszekedésbe torkollott: Stevie, hogy elüssön egy hosszú délutánt, bekocsikázott a városba, és megvette az élelmiszereket, amelyekre egy különleges vacsora elkészítéséhez volt szüksége. Szerette volna felvonultatni ínycsok szakácsművészetét.

Kiderült, Judd épp azon az estén döntött úgy, hogy nem tart szünetet, még vacsoraidőben is írni fog. Megkérte Stevie-t, hogy hozza be neki tálcán az ételt az ebédlőbe. Miután a lány; órákat töltött a konyhában, hogy egy pazar vacsorát varázsoljon, ez az egyszerű kérés felért számára egy hadüzenettel. Beszölt a boltíves ajtón a férfinak, hogy megrakhatja magának a rohadt tálcáját, és aztán elmehet egyenesen a pokolba.

A fürdőszobán is összevesztek.

– Legyen szíves, na hagyja a nedves törölközőket a padlón– mondta Stevie csípősen.

– Nem kellene ott hagynom, ha maga nem akasztaná minden létező ruhadarabját az összes törölközőtartóra és a függönyrúdra.– Judd rácsapott a kád fölött lógó vizes fehérneműre.

– Hová kellene akasztanom őket, hogy ilyen időben megszáradjanak?

– Hallott már szárítógépről?

– A fehérneműmet nem tehetem a szárítógépbe.

Judd úgy érezte, ennek a visszavágásnak az égvilágon semmi értelme. Morogva és káromkodva kitrappolt a fürdőszobából.

– Nem betegedne bele, ha megborotválkozna– kiáltott utána Stevie.

– Mit számít az magának?

És ez így ment egészen addig, amíg végül a harmadik napon déltájban elállt az eső. Egy órával később kisütött a nap. A tócsák gőzölögtek az udvaron, amitől olyan párás lett a levegő, mint egy déltengeri szigeten.

Először Stevie merészkedett ki, hogy megszemlélje súlyosan bántalmazott virágágyait. Újonnan ültetett növényei a sárban heverték, de bízott benne, hogy néhány órányi napsütés feléleszti őket.

– Krízislistán vannak?

Judd kibaktatott a verandára. Szokásos öltözékét, egyik sortját viselte. Napi változatosságot csak a színük hozott. Ugy tűnt, sebhelyes lába miatt már egyáltalán nem érez zavart. Legtöbbször se ing, se cipő nem volt rajta. Összecsapta kezét, kifordította tenyerét, és jó magasra felemelte a feje fölé, nagyot nyújtózva.

– Túléllek, azt hiszem– mondta Stevie, és elfordította tekintetét a sötét szőr finom vonalától, amely nyílként futott be Judd nadrágkorcába.

– Azt hiszem, tyúkszem nőtt a hátsómon a rengeteg üléstől.– A férfi leengedte karját, hogy szórakozottan megdörzsölje nagyszerű testének ama bizonyos részét.– Nincs kedve egy kicsit teniszezni ma délután?

Nem volt még javaslat, amely ilyen jól hangzott volna Stevie fülének. Kétségbeesett szüksége volt egy kemény, püfölős meccsre, hogy feloldja idegességét. Talán utána már nem fogja úgy érezni, hogy a bőre fokozatosan összemegy, és mindent megfeszít és összeprésel a testében.

– De mennyire– válaszolta.– Csak szóljon, hogy mikor.

– Mikor? Amint beleugrottunk a megfelelő cuccba.

– Amint megborotválkoztam.

– Kemény feltételeket szab, hölgyem– dörzsölte meg Judd szakállas állát.

A lány azonban nem tágított.

– Jól van, jól van, megborotválkozom– adta meg magát a férfi kuncogva.

– Tizenöt–negyven.

Stevie pattogtatta a labdát, készült a következő szervájára és közben morgott.

– Tudom, mi az állás.

– Elnézést– formált Judd tölcsért a füléből–, nem értettem mit mondott!

– Azt mondtam, hogy tudom az állást, köszönöm– ismételt te meg a lány, felemelve hangját.

– Nagyon szívesen.

Stevie fogcsikorgatva feldobta a labdát, és amikor az visszaesett, épp a megfelelő szögben kapta el, és pontosan megfelelő módon nyeste meg. Nem létezik, hogy Judd vissza, adja.

De visszaadta. Könnyedén. És miután Stevie nem számított rá, pontot veszített. Nem ért időben a pálya sarkába, és mérföldnyire elpuskázta a visszaadást.

– Ezt a játékot én nyertem– mondta Judd vidáman.– Tehát öt–négy, szerva itt. És térfelet cserélünk.

– Ismerem a szabályokat, Mackie.

Stevie lecsavarta a kupakot a vizes termoszról, amelyet magukkal hoztak, és a szájához emelte. Judd nyerte az első játszat. A másodikban a lány csak rövidített játékban tudott felülkerekedni. Ezzel a játzmával a férfi megnyerheti a meccset. Stevie még a lehetőséget is elviselhetetlennek érezte.

Judd a győztesek önelégült, kárörvendő fajtájához tartozott, akinek kéjt okoz, ha ellenfele orrát beleverheti a vereségébe. Ő persze aranyosan csinálta, de Stevie gyanakodott arra a lep–lezetlen vigyorra, amelyet a meccs alatt többször is szívesen lepofozott volna a férfi frissen borotvált arcáról.

Megtörölgette magát, megszártotta ütője nyelét egy törölközővel, aztán visszasétált a pályára.

– Nem sietünk– szólt neki oda Judd az alapvonalról, ahol a szervát gyakorolta.– Ha több pihenésre van szüksége, ne zavartassa magát.

– Játsszunk csak– szűrte a szavakat a lány összeszorított fogain keresztül.

– Rendszerben.

Judd olyan magasan ütötte meg a labdát, mint egy zöldfülű kezdő, úgyhogy a szervája is magasra sikeredett, és a labda sokáig szállt a levegőben, akárcsak egy jól végrehajtott kirúgásnál. Magasra is pattant. Stevie–nek majdnem a kerítésig kellett hátrálnia, és ettől rosszul időzítette tenyeresét. A visszaütés egyenesen a hálóban kötött ki.

– Tizenöt–semmi– kuncogott Judd.

Stevie ledobta az ütőjét.

– Mi a fene volt ez?

– Egy elhibázott ütés.

A lány szeme előtt vörös karikák táncoltak.

– A maga szervájáról beszélek, Mackie.

– Mi baj volt a szervámmal?– Judd szélesre tárta karját, maga volt a megtestesült ártatlanság.– Kicsit fáradtnak tűnt ma, nem igazán ment a játék. Gondoltam, megkönnyítem a dolgot magának.

– Csak ne tegyen nekem szívességet, ha megkérhetem.

– Megkérhet.– Aztán a bajsza alatt, de elég hangosanahhoz, hogy a lány is meghallja, azt motyogta:– Jézusom, még McEnroe–ról hittem, hogy cirkuszos, amikor elszúrja a játékát.

Stevie megpróbálta mind őt, mind saját növekvő dühét figyelmen kívül hagyni, hiszen jól tudta, hogy ha nem így tesz ellenkező hatást ér el, és önmagával tol ki. A férfi szervája most alacsonyan és keményen jött a lány fonák oldalán. S visszaadta. Elvezték az ezt követő hosszú labdamenetet, pontot végül a lány szerezte meg, amikor jól célzott röptéje közvetlenül Judd lába előtt pattant.

– Tizenöt–mind– mondta búbájós mosollyal.

– Szép volt.

– Köszönöm.

Stevie arra gondolt, hogy hasonló ütéssel próbálkozik a vetkező pontért is, és túl hamar szaladt be a háléhoz. Judd hosszú fonákot küldött a pálya sarkába, és elégedetten jel tette be:

– Harminc–tizenöt.

Stevie a férfi következő szervájánál egyenlített.– Harminc–mind– kiáltotta oda vidáman.

Judd mosolya már közel sem olyan fennhéjázó, állapította meg Stevie örömmel. Figyelte, ahogy a férfi feldobja a labdát, látta gránitkemény állkapcsát, látta, amint karja hátralendül, azután előreível. Ám mielőtt beleütött volna a labdába, megszólalt:

– Elfelejtett riszálni.

A labda úgy süvített el a lány mellett, mint egy rakéta, adogatóudvarban pattant, és egy csattanással beleállt a kerítésbe. Stevie nekiesett önelégült ellenfelének, aki ütője húrját vizsgálgatta.

–Ez meg mi volt?

– Egy ász, amit nem lehet túl gyakran megetetni magával. Stevie a háló felé masírozott, jó modell lett volna a düh szobrához.

– Mondok én magának mást is, amit nem lehet velem megetetni. Még életemben nem játszottam senkivel, aki szerva közben beszélgetésbe kezdett volna. Egyetlen ismerősöm sem folyamodna ilyen piszkos, sanda trükkhöz. Mármost magán kívül. Egyáltalán mit mondott?

– Azt mondtam, hogy elfelejtett riszálni.

Stevie csípőre tette a kezét.

– Könyörgöm, ez meg mit jelent? Elárulná?

– 0, ugyan már, Stevie. Nincs itt rajtunk kívül senki. Őszinték lehetünk egymáshoz.– Judd áthajolt a hálón, és sokatmondón a lányra kacsintott.– Arra a kis riszálásra gondoltam, amelyet a popsijával csinál, valahányszor sikerül egy pontot szereznie.

Stevie–nek leesett az álla.

– Fogalmam sincs...

– Már hogyné volna. Hiszen állandóan ezt teszi. Biztosítani akarja, hogy mindenkiben tudatosuljon, akár a stadion lelátóiról, akár a képernyőn nézik, hogy valami remek dolgot mű–velt.

A lánynak nagy akaraterőre volt szüksége, hogy ne kezdje el a fogát csikorgatni.

– Semmi szükségem rá, hogy itt álljak a hőségben, és a sértegetéseit hallgassam.

Önkéntelenül felemelte hosszú hajfonatát, és hátradobta a válla fölé.

Judd vádlón Stevie–re mutatott a teniszütője nyelével.

– Ez egy másik.

– Egy másik micsoda?

– Egy másik megnyilatkozása a steviezmusainak. Ez a copfjával például arra szolgál, hogy mutassa, mennyire dühösmagára, az ellenfelére vagy a vonalbíróra.

– A steviezmusaimnak?

– Azért alkottam ezt a szót, hogy belefoglaljam az összes modorosságot, amelyet arra használ, hogy a játékaról önmagára terelje a figyelmet. Mivel semmi köze annak, ahogy néz ahhoz, ahogyan játszik, nagyon okos, hogy ilyen taktikát alkalmaz.

Stevie a méregtől meg sem tudott szólalni. Jobb, ha nem kísérletezik, úgylis csak összefüggéstelenül dadogna. Hátat fordított hát a férfinak, és dühödten a parkoló kocsira fordította az útját.

– Nem fejezzük be a meccset?

– Nem!

– Képes elmenni, amikor meccslabdánál tartunk?

– Igen!

– Miért? Mert úgy áll a helyzet, hogy megverem?– bosszantotta Judd, és közben felvette a lány lépteinek ütemét.

– Nem bírná elviselni, ha megverném, igaz?

– Ma nem igazán ment a játék. Maga mondta. A hőség teszi. Napok óta nem gyakoroltam.

– Én sem– mutatott rá Judd a tényre, közel sem jóindulatúan.– És az én térfelemlen pontosan olyan nagy a hőség.

Stevie bevágta felszerelését a kocsira hátsó ülésére, beszállt a jobb oldalon, és becsapta az ajtót. Judd bekászálódott a kormány mögé, és elindult, miközben a lány ellenségesen csendben füstölgött mellette.

A feszültség fokozatosan nőtt köztük. Már napok óta érlelődött bennük ez az összecsapás. Stevie tévesen azt hitte, hogy örülni fog egy igazi nagy botránynak, amely megtisztíthatja a levegőt. Ám most távolról sem élvezte a helyzetet. Talán azért, mert Judd tagadhatatlanul fölényben volt ebben vitában.

– Nincs abban semmi rossz, ha valaki szeret szerepelni.

Már túljártak a hazaút felén, amikor Judd ezt a látszólag ártatlan megjegyzést tette. Ám ez is elég volt ahhoz, hogy Stevie gyorsan fortyogó mérge kifusson.

– Az ember nem attól lesz első helyen kiemelt játékos, mert, maga szerint, ilyen taktikákat alkalmaz.

– Nyugodjon meg. Nem mondom el senkinek, hogy megvertem.

– Nem vert meg!

– Csak azért, mert nem volt hajlandó befejezni a meccset, úgy viselkedett, mint egy elkényeztetett kölyök. És az is.

– Maga nem teniszezett– kiabált a lány.– Azért tudott pontokat szerezni, mert rosszul játszott, nem pedig azért, mert jól. Viccet csinált belőlem és a sportból. Játékának semmi köze nem volt a tehetséghez, az ügyességhez vagy a kifinomultsághoz.– Mivel azt akarta, hogy a következő megjegyzése mindenképpen célba találjon, a férfi felé fordította fejét, és ránézett.– Ugyanez vonatkozik az írásaira is.

Judd csikorogva fékezett a ház előtt.

– Mi a fenét akar ez jelenteni?

– Találja ki.

Stevie a kocsiban hagyta a holmiját, kiszállt, és elindult felfelé a verandára. Nem zárták be az ajtót, amikor elmentek. Keresztülvitorlázott rajta, és a lépcső felé indult. Már majdnem felért, amikor Judd, kettesével véve a lépcsőfokokat, utolérte, és megragadta a copfját.

– Aúú, eressen el!

– Hohó! Addig nem, amíg meg nem magyarázza ezt az utolsó kis szösszenetet az írásaimról. Mit akar azzal mondani, hogy nincs bennem tehetség, ügyesség, és így tovább?

– Nem mondtam, hogy nincs. Épp csak nyomát sem látom ezeknek a tulajdonságoknak a rovatában.

– Ha nem emlékezne, újságírásból szereztem a diplomámat.

– Amit naponta megjelentet, az nem újságírás, hanem pletyka.– Stevie kezdett belemelegedni a témába.– Bárki, akit kisebbségi érzés és önző célok vezetnek, meg tudja írni azt, amit maga. Mint ahogy meg tudja írni bárki más is, aki azzal akarja elkerülni az igazi tevékenységet, hogy minden este bepíál, és ezt kutatómunkának nevezi. Hogy a nőcsábászságot már ne is említsem.

– Hozzá sem nyúltam egy korty italhoz, amióta idejöttünk. Ami pedig a nőcsábászságot illeti...– Judd átkarolta derekát, és keményen magához rántotta.– Azt sem tudom mi az, amióta elhagytam Dallast.

– Eressen el.

– Ne is álmodjon róla, bébi. Megszolgáltam ezt a csókot.

Szája keményen lecsapott a lányéra. Stevie ellenállt, hátrahajolt, amitől teste még szorosabban tapadt a férfiéhoz, próbálta kiszabadítani az ajkát, ám Judd megragadta az állát, és biztos kézzel fogta, amíg nyelve újra meg újra kikutatta Stevie szájának mélységeit.

Erdes és hangos lihegésük megtörte a ház csendjét. A kitartó elutasítás hangjai, amelyek Stevie torkának mélyéből törtek elő, fokozatosan vágyakozó nyöszörgéssé halkultak. A keze, amely addig megpróbálta ellökni magától a férfit, nedves teniszíngét markolászta. Stevie félrehajtotta fejét, hogy Judd ajka könnyebben hozzáférjen. Nyelve csatlakozott a férfiéhoz a szerelmi játékban.

Judd hirtelen felemelte a fejét, és belenézett a lány nyílt, elhomályosult szemébe.

– Stevie?

– Tessék?

Judd megfogta a kezét, végigcsúsztatta testén, és hozzányomta teniszsortja kidudorodó sliccéhez.

– Ugye tudja, hogy nem volna tisztességes, ha elkezd valamit, amit nem akar befejezni?

Stevie megrázta a fejét, és önkéntelenül megszorította a merev bizonyítékot arra, hogy mennyire kívánja őt a férfi.

– Ó, szentséges isten– nyögött fel Judd, és újabb perzselő csókkal zárta le a lány ajkát.

Fojtott indulatuk kitört, és szexuális vágyként robbant fel köztük. Karjuk szorosan ölelte egymást. Szájuk érzéken, meghittent tapadt össze a csókokban.

Még mindig egymásba kapaszkodva, bebotorkáltak a legközelebbi hálószobába, a férfiéba. Judd vakon a mennyezeti ventilátor kapcsolója után nyúlt. A lapátok elkezdtek forogni a fejük fölött, és villódzó árnyakat vetítettek a falakra, miközben ők lerángatták cipőjüket, és lehajoltak, hogy levegyék zoknijukat. Összekocant a fejük, de alig vették észre a nagy sietségben.

Judd lerántotta pólóját a fején keresztül. Ugyanezt tette Stevie is. A férfi odanyúlt hozzá, kikapcsolta a melltartóját, és félrerelökte a csipkés kosarakat. Gyorsan megérintette a lányt, ujjbegyével megdörzsölte mellbimbóját, amitől az azonnal megmerevedett.

Szemét le nem véve a látványról, lehúzta sortja cipzárját, és hagyta, hogy nadrágja a földre hulljon. Stevie lerázta válláról a melltartót, és levette a sortját. Judd, némi nehézséggel és egy meglehetősen komikus grimasszal, eltávolította alsónadrágját.

A lány nem tudta rászánni magát, hogy letekintsen, pedig szeretett volna. Beleakasztotta hüvelykujját a bugyija gumijába, ám arra sem vitte rá a lélek, hogy levegye. Szótlan kéréssel tekintett fel a férfira.

– Egyelőre jó lesz így–suttogta Judd, és kezénél fogva az ágy felé húzta.

A hátára feküdt, és magára emelte Stevie-t. Két keze közé fogta a fejét, és hosszan, erősen megcsókolta, nyelvét mélyen a szájába nyomva. Lába türelmetlenül dörzsölődött a lányéhoz. Egyik térde a combja közé férközött, és addig emelkedett, amíg Stevie már lovagolt rajta.

Judd kezdte fél kézzel lerángatni a lány csípőjéről a bugyit. Aztán a hátára fordította Stevie-t, és teljesen lehúzta róla a csöppnyi ruhadarabot. Tekintete éhesen söpört végig a testén. Keze végigfutott a bőrén, megérintette a mellét, a mellbimbóját, a combját, a lába közti dombot borító göndör szőrzetet.

Stevie– motyogta elnehezült hangon, mielőtt a lány fölé emelkedett, és belefúrta arcát válla menedékébe.

– Judd?

– Igen, drágám, most azonnal.

– Talán tudnod kell...

– Tudom, bébi, Hidd el, hogy tudom.

– Még szűz vagyok.

Judd felkapta a fejét. Szenvedélytől elködösült szeme most a másodperc törtrésze alatt élessé vált, akár egy fényképező optikája.

– Micsoda?

Stevie megismételte a szót, de Judd még azután is tökélt hitetlenséggel meredt rá. Lassan felemelkedett, az oldalára gurult, és háttal a lánynak az ágy szélére ült.

– Szent ég, bárcsak ne hagytam volna abba a dohányzást. Kezébe temette az arcát, ujjbegyeivel szemgödtrét nyomkodta. Végül a vállán keresztül hátratekintett a lányra, aki szégyenlősen magára húzta az ágytakarót.

– Hogyan juthattál el idáig szűzen?– Stevie értetlenül bámult rá.– Átfogalmazom. Miért, hogyan lehetséges az, hogy még mindig szűz vagy?

– Talán be kellett volna fejezned, amit Stockholmban elkezdél.

– Amikor Presley Foster ott lihegett a nyakamban? Na nem köszönöm. Ő riasztotta el az összes lehetséges szeretődöt!

– Hogy tisztességes legyek veled, nem ő volt. Na nem nyíltan– tette hozzá, amikor Judd kíváncsi tekintetet tett rá.– Egyszerűen sohasem szántam rá az időt, hogy bármi is kialakulhasson. Az elképzelhető barátok mindig második helyre kerültek a tenisz után.

– A második hely nem éppen egészséges vagy kívánatos besorolás egy férfi önbecsülése számára.

– Már rájöttem.– Stevie idegesen megnedvesítette ajkát.– Nem mondtam volna meg neked, ha tudom, hogy megállsz.

– Nem mentem volna ilyen messzire, ha előbb mondd meg.

– Ilyen sokat számít?

– Bizony, számít. Sokat.– A férfi rekedten, kedélytelenül nevetett.

– Miért? Nem hiszem, hogy Stockholmban számított volna.

– Talán igen, talán nem. De Stockholmban fiatal voltam, és ostoba. Most öreg vagyok és ostoba. Amikor az ember fiatal, legalább van valami magyarázata arra, hogy miért ostoba.

Stevie egy pillanatra becsukta szemét, aztán kinyújtotta és kezét a férfi meztelen vállára tette.

– Kérlek, Judd, gyere vissza.

– Nem vállalhatom ezt a felelősséget, Stevie.– Judd továbbra is elfordította tekintetét, és konok tagadással rázta a fejét.

– Nem jár kötelezettségekkel.

– Ez veled jár.

– Nálam nem.

– Nálam igen.

– Kérlek.

– Azt mondtam, nem.

Halk, visszafojtott sírás szakadt fel a lányból.

Judd feje hátraperdült. Láta Stevie könnyeit, látta a könnyörgést a szemében. Egyértelmű volt, hogy ez úgy megérintette, ahogyan a hisztériái soha. Elhatározása, hogy összeszorítja a száját, és nem enged, cserbenhagyta. Vonásai megenyhültek. Visszafeküdt a lány mellé, és magához húzta.

– Ne sírj, Stevie, ne sírj.

Ez a törőlmetszett cinikus alak, már ami a női könnyeket illeti, most szorosán ölelte a lányt, és együttérzéssel csókolgatta a szemöldökét.

Stevie odabújt meztelen melléhez, arcát a göndörödő szőrbe fúrta.

– Kérlek, Judd, szeretkezz velem, amíg még egyben vagyok. Szeretném, ha te volnál az első.

– Miért?

– Talán érzelmi okokból. Még ha te kételkedsz is benne, én tudom, hogy Stockholmban megtörtént volna, ha Presley nem lát meg bennünket.

Nyelve hegyével megérintette a férfi mellbimbóját, fürgén nyalogatta, tenyerét pedig rányomta forró, megduzzadt húsára.

– Ó, bébi– nyögött fel Judd, és ujjaival beletúrta Stevie hajába.– Hagyd abba.

– Nem akarom abbahagyni.

– Pedig muszáj, vagy...

– Életemben egyszer szeretnék igazi nő lenni. Csak egyszer, Judd, kérlek.

Lágy, könnyű csókokkal borította a férfi mellét, előre–hátra hintáztatva fejét, amint haladt lefelé. Megcsókolta a gyomrát, aztán a hasát, amely sebesen emelkedett és süllyedt. Ajka követte a szőr fényes csíkját, ahogy legyezőszerűen szétterült, sűrűbb és durvább lett a férfi altestén. Judd a végsőkig felizgult, és majdnem elérte a pontot, ahonnan már nincs visszatérés, ám ekkor a lány fejére kulcsolta a kezét, és felemelte.

Hátára fordította Stevie–t, és fölé hajolt.

– Rendben van– mondta reszelős hangon, levegő után kapkodva–, ha biztos vagy benne.

– Tökéletesen biztos.

A férfi zordan bólintott. Stevie nevetve megérintette a szája sarkát.

– Az arckifejezésed halálos tördőfés az önbecsülésemnek. Azért egy kicsit boldogabbnak is látszhatnál.

– Aggódok.

– Mondtam, hogy semmi okod rá. Nincsenek rajtam drótok, amelyek hozzám kötnének.

– Nem erről van szó.

– Akkor miről?– Szeme elkerekedett, és zihálva szedte a levegőt.– Azt csak tudod, hogyan kell csinálni?– kérdezte ugratva a férfit.

– Igen, tudom– mondta Judd, de lelkesedése mit sem változott.– És először nem lehet vadul és gyorsan csinálni. Ha így folytatod...– Kifújta a levegőt, és megrázta a fejét, ha így akarna kijózanodni.– Én szabom meg a tempót. Megértetted?

Stevie engedelmesen bólintott, bár nem volt biztos benne, hogy meg tudja tartani ezt az elhamarkodott ígéretet, amikor vére a vágy és a csodálat keverékével száguld az ereiben. Abban sem volt biztos, Judd képes lesz–e ragaszkodni tervéhez. A férfi légzése semmivel sem volt szabályosabb, mint az övé, és arca vöröslött a felajzottságtól.

– Rendben van, csókolj meg– hangzott a rekedt utasítás.– Felejts el mindent, amit valaha is a technikákról hallottál. Úgy csókolj, ahogy szerinted egy „rossz lány” csókolna, és mindketten sokkal jobban érezzük majd magunkat.

Stevie kihívásnak tekintette a tanácsot, átkarolta a nyakát és magához húzta a fejét. Judd nyitott szája találkozott övével, és a két szenvedély egygyé olvadt. A férfi nyelve próbálgatta Stevie ajkának lágy, nedves forróságát, ki–be siklott, szeretkezett a lány nyelvével, amely viszonzta szerelmét, szemmel láthatóan Judd meglepedésére, aki felnyögött a gyönyörtől, és mélyebbre szívta szájába Stevie nyelvét.

Keze a lány hátát simogatta, aztán fokozatosan kihúzta az ágytakarót kettejük közül, míg újra ott feküdtek egymással szemben meztelenül. Stevie a hasán érezte Judd rúdjának meleg, bársonyos végét. A férfi combja ránehezedett az övére. A lány melle buján és telten nyomódott Judd kemény mellkasához, mellbimbói belevesztek a sötét, göndör szőrbe.

Stevie minden érzést mennyeinek talált. A kapcsolat Judd nyers férfiasságával a tökéletes nőiség érzésével ajándékozta meg.

Azon csodálkozott, hogyan élhetett ilyen sokáig anélkül, hogy bizalmas viszonyban lett volna a férfi testével.

És abban a pillanatban belévigyint: épp a legjobb úton halad, hogy örülten beleszeressen ellenségébe.

A kérésnek, hogy szeretkezzen vele, vajmi kevés vagy éppenséggel semmi köze nem volt Stockholmhoz, vagy bármi más kifogáshoz, amelyet előrángathatott. Együtt akart lenni Juddal, fel akart oldódni benne, tökéletesen, fenntartások és gátlások nélkül. Ilyen egyszerű volt az egész.

Valójában azonban a dolog közel sem volt ilyen egyszerű. Nagyon is bonyolult volt. Túl bonyolult ahhoz, hogy kibogozza, miközben a férfi szája centiről centire araszol a nyakán. Judd lefelé haladó szájához nyomta Stevie egyik mellét, erős, sürgető rántásokkal szívta a bimbóját, ami boldogan válaszoló húrokat pendített meg a lány méhében.

– Ó, Judd– kiáltott fel Stevie extázisban.

– Édes vagy, Stevie. Csodálatosan édes.

Most a lány másik melléhez fordult, miközben ujjai simogatták a mellbimbót, amelyet épp most hagyott el nedvesen és meredten.

– Kérlek– lihegte Stevie pillanatokkal később, miközben a férfi nyelvvel egyik mellének ágaskodó taraját csapkodta. Előre lökte csípőjét, és órló mozdulatokkal hozzányomta Judd merev férfiasságához.

A férfi mélyen felnyögött, egyik keze végigsiklott a testén, be a combja közé. Óvatosan simogatta, ujjaival tapogatva a bársonyos redők között.

– Majdnem, de nem egészen– mondta Stevie–nek, és gyengéden az arcába mosolygott, aztán lehajtotta a fejét, és csókolta a lány hasát.

Keze Stevie combját simogatta belülről, sürgette, hogy nyíljon szét, ám a sürgetésben nem volt sem parancs vagy fenyegetés, sem kényszerítés vagy erőszak. Fogaival lágyan csipkedte Stevie bőrét, és nyelvével megfürdette a köldökét.

Stevie éles hangon a férfi nevét kiáltotta, amikor Judd megcsókolta a halvány göndör szőrzetet a combja közt, majd nyelve lágyan, kíváncsian és fürgén beléhatolt. Mélyen belecsókolt, újra és újra, amitől a lány vadul dobálni kezdte fejét a párnán, és teste felgyorsult a férfi nyelvének ütemére.

Elragadtatottan adta át magát az érzéki spirálnak, amely egyre feszesebbre húzta. Az élvezet csúcán a férfi hajába markolt és a nevét zihálta.

Vékony verejtékréteg borította arcát, amikor Judd fölemelkedett. A férfi belenyalt, miközben elhelyezkedett a combja közt, és magához emelte a csípőjét.

Ebben a helyzetben tartotta, és lassú mozdulatokkal beléhatolt. Hagyta, hogy a lány teste fokozatosan alkalmazkodjék kemény hosszúságához, úgyhogy mire meghittet beletemetkezett, mindketten csak egy nehézséggel küzdöttek: hogyan tartsák vissza szenvedélyüket, amely azonnali kielégülést követelt.

– Csodálatos érzés, ahogy körülveszel– suttogta Judd, lágyan csókogatva az ajkakat, amelyeket a lány saját fogai sebzett fel. Hatalmasakat nyelt, és egy pillanatra összehúzta a szemét, kiélvezve az önfeledt állapotot, amelybe a lány jutatta.

– Hihetetlenül elragadtatott érzés benned lenni.

Stevie Judd nevét mormolta suttogva, miközben ujjai szerelmesen tapogatóztak a férfi arcán. Nem volt tudatában, hogy könnyek csillognak a szemében, de Judd észrevette őket.

– Jól vagy?

– Igen, igen, igen– bólogatott Stevie gyorsan.

– Én viszont nem– mondta Judd, és kivillantotta fogait.– mindjárt meghalok. De istenemre, ez aztán pokolian szép módja az elmúlásnak!

Elkezdett mozogni a lányban, és addig simogatta, amíg mindketten eszüket veszítették, és már semmi nem számított, csak megadhassák magukat a feltoluló érzelmeknek, amelyek elsöpörték őket. És amikor ez bekövetkezett, Judd Stevie homlokához nyomta a fejét, és a nevét kántálta.

– Akarod, hogy...

– Nem.

– Nem hagytad, hogy befejezzem– kuncogott Judd.

– Bármilyen legyen is az, nem akarom, hogy megtegy, mert akkor meg kell mozdulnod. És ha te megmozdulsz, nekem is meg kell– mondta Stevie, és lustán ásított egyet–, és azt hiszem, most képtelen volnék erre.

Judd mégis megmozdult, de csak azért, hogy a karjába vegye a lányt, és állát Stevie fejére támassza. Stevie is megmozdult, karját a férfi derekára fonta.

– Miért gúnyolódtál velem a tenispályán ma délután?– kérdezte.

– Mert gyengén játszottál, és ennek az volt az oka, hogy nem tartottál méltó ellenfélnek, és ezért nem tettél semmi erőfeszítést.

– Gyengén játszottam, ez igaz, de nem azért, mert nem tartottalak méltó ellenfélnek.

– Akkor miért?

– A gondolataim nem a játék körül jártak.

– Hanem hol?

– Itt.

– Itt?– Judd hátrahajtotta fejét.– Úgy érted, itt, ahol most vagyunk?

– Hmm.

– Ugye nem szeretnéd, hogy hazudjak?– kérdezte Judd beletörődő sóhajjal.– Becsületesen mondom, hogy én is ezért gúnyoltalak ki.– Stevie felemelte fejét a férfi mellé és kérdő tekintettel nézett fel rá.– Azóta, hogy múltkor reggel félbeszakítottak bennünket, kizárólag arra tudtam gondolni, hogy szeretkezni akarok veled.

– Én is.

– Csak kérnie kellett volna, hölgyem.

– Kértem.

A férfi csalódottan látszott.

– Ó, persze, kérted, igaz. Tudod, hogy értem.

Stevie mosolyogva visszatette a fejét Judd mellére, és lustán húzogatni kezdte a szőrszálakat, amelyek csiklandozták orrát.

– Nem hiszem el, hogy itt fekszem veled, meztelenül és kielégülten. Gyakran gondoltam arra, hogy ha egyszer így talállak, szép lassan meggyilkollak.

A férfi közel hajolt Stevie füléhez.

– Ha nem jutsz el a csúcsra, ahogy az megtörtént, és nem adsz nekem zöld jelzést, talán sikerrel jártál volna.– Stevie kuncogott, és keményen belecsípett a férfi feszes fenekébe.– Képzeld el a szalagcímekeket– folytatta Judd rendületlenül. „A híres teniszprofi halálra keféli a híres sportújságírót”.

– Nem viselkednél rendesen? Ez komoly dolog. Azt hiszem, fel sem fogod, mennyire megsebeztek a komisz cikkeid.

A férfi halk nevetése abbamaradt.

– Miért nem vetted tekintetbe, hogy ki írta, és fütyültél rá?

– Mert szinte minden, amit rólam írtál, igaz.

Judd keze félbehagyta a zongorázást a lány gerincén. Leemelte magáról Stevie-t, a hátára fektette, és az oldalára fordult. Feltámaszkodott a könyökére, és a lány fölé hajolva megkérdezte:

– Miről beszélsz?

– Köztünk marad?

– Újságírói körökben általános szabály, hogy ha az interjú készítője ágyban van az interjú alanyával a ruhátlanság és szexuális jóllakottság állapotában, akkor hangozzék el bármi, nem lehet kinyomtatni.

– Ó, köszönöm, hogy ezt tisztáztad.

– Szívesen. Most pedig hagyj abba az időhúzást, és fuss neki újra a dolognak. Mit akarsz azzal mondani, hogy minden, amit rólad írtam, igaz?

– A nagy része igaz volt. Gyakran mondtad, hogy nem vagyok tenispályára való. Apám kezdetektől fogva megpróbálta elvenni a kedvem a játéktól, mondván, hogy a tenisz „a gazdag kölykök sportja”. Ennek ellenére játszottam, de attól, amit mondott, soha nem tudtam megszabadulni. Komplexusom lett tőle. Nem voltam olyan, mint a többi játékos. Nem voltam olyan... olyan kiváltságos.

– Ez ostobaság.

– Lehet, de ez a kisebbségi érzés arra készítetett, hogy állandóan bizonyítsak. Ezért keményebben kellett dolgoznom, mint bárki másnak, és mindig fogócskát kellett játszanom. A legtöbb klubba azért vettek fel, amit a pályán produkáltam, nem a származásom miatt:

– Fontos volt, hogy mindig én legyek a jobb– hangsúlyozta a lány, Judd megértéséért folyamodva–, mert ettől függött, hogy elfogadjak–e. Ezért volt az, hogy amikor anyagilag már megengedhettem magamnak, mindig jól öltöztem, és a közönségnek játszottam. Nem érted, Judd? Azt mondtam: „Hé, nézzetek rám. Megérdemlem a figyelmeteket.” Kétségbeesetten vágytam az elismerésre. És igen, néha még azt is bevettem, hogy kis aranyos legyek, csupán azért, hogy biztosítsam magamnak az odafigyelést.

– Te átláttál a fondorlataimon– mondta a férfinak érzelemtől rekedt hangon.– Első perctől kezdve célba vettél. Cikkeid rémületet keltettek bennem, annyira rátapintottál a lényegre. Attól féltem, hogy ha te látod a bizonytalanságaimat, mindenki más is látja. A szélhámósok klasszikus áldozata vagyok. Te voltál a legszörnyűbb rémálmom, az a személy, aki leleplez.

Judd szeme a lány alsó ajkára tapadt, de most nem azt fontolgatta elsősorban, hogy milyen szexis, inkább a gondolatait rendezgette.

– Ha mindez igaz, Stevie, pusztán véletlenről van szó. Ha kihasználtam a bizonytalanságaidat, nem szándékosan történt, és semmi köze sincs a lényeglátáshoz. Tény, hogy megszurkáltalak, mert zokon vettem, hogy egy ilyen aranyos, lány elérheti azt, ami neked végül is sikerült, hogy feljutni a sportág csúcsára, miközben nekem be kell érnem azzal, hogy arról írok: hogyan csinálják mások azt, amit én szerettem volna. Annak az ostoba rovatnak a megtöltése fényévekre van egy profi baseballpályafutástól.

– Nem ostoba– mondta Stevie, és együtt érzően megsimogatta a férfi arcát.– Csak azért mondtam, hogy nem mutat tehetséget és kifinomultságot, mert dühös voltam. Kialakítottál magad körül egy hűsleges olvasóközönséget, akik nem mulasztanak el egyetlen fanyar megjegyzésedet sem. Nem létezik olyan író, aki ezt hosszú távon fenn tudná tartani, ha nincs írásainak veleje. Az olvasóid nem hülyék.

– Köszönöm a bókot.– Judd végül engedett a kísértésnek és megcsókolta Stevie alsó ajkát.– De a lelkem mélyén tudom, hogy egyetlen értékes dolgot sem műveltem azóta, hogy az a baleset ért.– Mogyoróbarna szeme elsötétült, pillantása áthatóvá vált.

– Addig, amíg ide nem hoztalak. Talán ezzel tettem jóvá mindazt a féltékenységet, amit veled szemben tápláltam.

– Féltékenységet?

– Irántad és minden profi sportoló iránt, akiknek sikerült a csúcsra jutni. Bizonyos mértékben mindnyájatok ellen kirohantam, csak téged lehetett a legjobban kipécézni.

– Miért?

– Mert más voltál, mint a többiek. Nem voltál izompacsirta, sem csúnya, márpedig az én férfi sovinszta, szűklátókörű élményem szerint ilyen egy profi női sportoló. És– tette hozzá mély lélegzettel– ha már lemeztelenítem a lelkem, jobb, ha nem állok meg félúton. Még mindig meg voltam sértve Stockholm miatt. Szerettem volna lefeküdni veled, nem sikerült, ezért duzzogtam, mint a kisfiú, aki nem kapta meg a cukorkáját. Így hát kajánul éppen azt szóltam le, akire vágytam. Meglehetősen gyermeteg dolog, nem igaz?

– Meglehetősen emberi dolog.

– Nagyvonalú vagy.

– Nagyvonalú hangulatban vagyok.– Stevie felmosolygott Juddra, és ujjhegyével vonalat húzott az orrán.– Hogy bizonyítsam, mennyire nagyvonalú vagyok, egy feltétellel megbocsátok minden gonosz szót, amelyet rólam írtál.

– És mi lenne az?– kérdezte Judd gyanakodva.

Stevie csókot lehelt az ajkára.

– Szeretkezz velem még egyszer.

– Stevie, ezt igazán nem volna szabad.

– Miért nem?

Judd tétovázott, ami hiba volt. A lány kihasználta határozatlanságát, lecsúsztatta kezét a férfi hasán, és megragadta teljes férfiasságát.

– Nem lenne szabad, mert esetleg... hú!– Judd megkeményedett Stevie ritmikus simogatásai alatt– esetleg nem tesz jót neked– fejezte be sután.

– Ezt én tudom megítélni.– A lány ajka csipegette a férfi állát, fogai sercegő hangot hallattak borostáin. Keze egyre meggyőzőbb lett, hüvelykujja lustán kíváncsi.– Kérlek, Judd– lehelte a férfi ajkára.

Judd nyögve megragadta Stevie derekát, és magára húzta lányt.

– Csak mert ilyen szépen kértél...

Bogarak lelték halálukat Judd ellopott kocsijának szélvédőjén. A tolvaj nem sokat törődött a ragacosos foltokkal, könnyein keresztül még az autópálya felfestéseit is alig látta.

Stevie blúza ujjába törölte orrát. Azt hitte, hetvenöt mérföld után már kimerül könnyeinek forrása, ám nem így történt. Valahányszor arra gondolt, mit hagyott maga mögött, és milyen megpróbáltatás előtt áll, újabb forró, sós áradat öntötte el vörös, feldagadt szemét.

Elhagyta a férfit, aki tombolt. Szívfájdalmát még most is elhomályosította a félelem, hogy Judd esetleg utoléri. Egyszer hátrapillantott a válla fölött, miközben elszáguldott a háztól, és látta szerelmét, amint egy szál alsónadrágban rohan lefelé a veranda lépcsőjén. Az öklét rázta. Átkozta őt és a követ, amely felsértette meztelen sarkát.

Akár komikus látvány is lehetett volna, de nem volt az. Összetörte Stevie szívét, amely még mindig darabokban hevert. A lány úgy képzelte, hogy még sokáig fogja a cserepeket söprögetni.

Dallas sziluettje, amelyet indigókékre festett a kihunyó alkonyat, hivalkodón csillogott a nyugati égbolton. Egy óra múlva a lakásában lesz, számítgatta a lány az időt. Egy órát hagy arra, hogy lebonyolítsa a szükséges telefonhívásokat, és ő csomagoljon. Aztán...

Ennél tovább nem akart gondolkodni. Egyetlen esélyt arra, hogy józansága elvesztése nélkül képes legyen egy végigcsinálni mindazt, ami előtte áll, ha egyszerre csak egy lépést tesz. Először a fontos dolgok jönnek. Legelőször haza érnie.

Amíg kihajtott a gyorsforgalmi utakat összekötő betonlabirintusból, engedélyezte magának, hogy gondolatai délutáni szeretkezésükön időzzenek.

Judd, amint halkán és szexisen szól hozzá. Judd, amint irányító és érzéki kézzel magára húzza a csípőjét. Judd, amint keményen, teljesen és lágyan kitölti. Judd éhes, mégis gyöngéd ajka a mellén. Judd, Judd, Judd.

Kitörölte könnyeit a szeméből, és óvatosan sávot váltott. Nem volt hozzászokva, hogy olyan sportkocsit vezessen, amelynek a motorja akár egy repülőgépet is a magasba tud emelni. A férfi soha nem fogja megbocsátani, hogy engedélye nélkül „kölcsonvette” az autóját. Es azt sem fogja soha megbocsátani, hogy cserbenhagyta.

A ház régimódi kádja szentély lett, amelyben egymás testét imádták. A szappanhabbal borított kezek a legérzékibb eszközök, amelyeket valaha is érzéki örömök nyújtására használtak. Vagy talán csak arról volt szó, hogy Judd tudta, hogyan használni őket?

Csodálatos érzés volt felfedezni, hogy felsőkarjának belső oldala különösen érzékeny a nyelves csókokra, a térde hátoldalára adott csókok pedig kocsonyássá teszik a lábát.

Juddnak volt egy csiklandós pontja, félúton legalsó bordája és a jobb csípőcsontja között. Anyajegye is volt, a bal lapockáján, és elhomályosult a szeme, amikor ő szerelmes ajkaival végigcsókolta a csúnya, szagatott sebhelyeket a lábán.

– Mindig fantáziáltam valamiről– vallotta meg a férfi könnyedén húzogatva az ő egyetlen hosszú copfját.– Igazán.

– Hogyan kell?– Judd csak titokzatosan mosolygott, és habozott, hogy elmondja-e neki.

– Akkor mutasd meg.

Csábító ajánlatára a férfi szeme füstszerűvé vált. Amikor kiélte fantáziáját az ő teljes közreműködésével, a beteljesülésben egybeolvadt kiáltásaik visszaverődtek a ház falairól.

Ez volt az a pillanat, amikor egyértelművé vált számára, hogy szereti a férfit, és döntése is kristálytisztán megvilágosodott előtte. Kétségeinek megoldása váratlanul felbukkant a zűrzavar és kétségbeesés homályos mélyéből.

Az élet legegyszerűbb, legalapvetőbb formájában is messze értékesebb, mint bármi, amit nyújtani tud, legyen az díj vagy hírnév, tisztelet vagy gazdagság, barátok vagy idegenek elfogadása.

Judd még öltözködött, amikor ő lement, látszólag azért, hogy egy könnyű vacsorát készítsen maguknak. Ehelyett megragadta a táskáját, felkapta a férfi kocsikulcsát, és eszeveszett rohanással elhagyta a házat; nem is annyira azért, mintha a férfi haragjától félt volna, amiért becsapta és elhagyta őt; inkább attól tartott, hogy ha ideje marad a gondolkodásra, megváltoztatja elhatározását.

A tisztás széléig jutott, amikor Judd kirohant a tornácra, és utána kiáltott:

– Mi folyik itt? Stevie, gyere vissza! Hová mész?

Aztán amikor rájött, hogy ő az egyetlen közlekedési eszközükben menekül, tombolni kezdett.

– A pokolba veled, miféle ostoba vicc ez? Aúúú! A francba!– Dühtől elkékülve átkozódott, amikor rálépett a köre.– Megfojtlak ezért, ha utolérlek. A rohadt életbe!– káromkodott, és egyik öklét belevágta a másik tenyerébe.

Stevie lakása sötét volt. Megkönnyebbülten látta, hogy senki nem ólálkodik a környéken. A szemfüles riporterek és a csupán kíváncsi népek vagy belefáradtak az ostromba, vagy mindent feladtak Stevie Corbettel kapcsolatban.

Virágainak azonnali gondoskodásra volt szükségük. Korholta magát, hogy elfelejtette felhívni a szolgáltatót, amely távollétében gondozni szokta őket, és megesküdt, hogy az első adandó alkalommal pótolja ezt, bár a jó isten tudja, hogy azmikor lesz.

Legelőször a nőgyógyászt hívta fel, aki annyira megörült, hogy hall felőle, hogy a megkönnyebbüléstől szinte összefüggéstelenül dadogott.

– Ha nem teszem meg most, még meggondolom magam, Stevie olyan gyorsan beszélt, hogy szavai egymásba csúsztak.–Egy óra múlva ott lehetek. Tud ilyen gyorsan intézkedni?

Az orvos azt felelte, hogy tud, és neki is lát. Következő telefonhívása a menedzserének szólt.

– Stevie, hála az égnek. Már majdnem megörültem.

– Időre volt szükségem, hogy egyedül végiggondoljak mindent.– Nem volt ugyan egyedül, de Juddot túl bonyolult volna megmagyaráznia, még önmagának is.– Ma este bemegyek a kórházba. Holnap reggel megoperálnak.

Jelentős szünet következett.

– Természetesen a maga döntése– mondta a férfi.

– Igen, az. Az életem van a mérleg serpenyőjében, és az fontosabb, mint a karrierem.

– Hiszen csak Wimbledonról van szó– válaszolt a menedzser erőltetett vidámsággal.– Minden évben megrendezik. Jövőre a magáé lesz.

Mindketten tudták, hogy ez csak álom, de Stevie megpróbált lelkesedést csempészni a hangjába.– Ajánlom is, hogy bízzon benne.

A férfi megígérte, hogy minden érintettet értesít, és kiad egy nyilatkozatot a sajtónak, amely izgalmas napokat élt át, amióta az ő hollétét próbálta kinyomozni.

– Nagyszerű, de tartsa vissza addig, amíg holnap túlesem a műtéten, rendben? Függetlenül attól, hogy mi lesz az eredmény, egy füst alatt elmondhatunk nekik mindent.– A férfi ezt megígérte, aztán letették a kagylót.

Miután megszakadt a vonal, Stevie-re ránehezedett a rémisztő magány. Nyomasztó volt a ház csendje, már annyira hozzászokott, hogy a háttérben ott kopácsol Judd írógépe.

Úgy tűnt, hogy gúnyolódnak rajta a bekeretezett képek a falakon, amelyeken győzelmi trófeákat tart a feje fölé. Pályafutásának emléktárgyai pedig a könyvespolcokról és vitrinekből csúfolták. Az volt az érzése, hogy a Francia Nyílt Bajnokság díja, amelyet csak nemrégiben nyert el, már nem is az övé.

– Túl késő, hogy megváltoztassam az elhatározásomat– emlékeztette magát, miközben bement a hálószobába, és elkezdett egy kis bőröndbe csomagolni. Aztán, mintha imát mormolna, azt suttogetta: „Stevie, életed Isten kezében van.”

Istennek rengeteg segítője akadt.

Stevie legalábbis számtalan ember kezén ment keresztül, mire másnap reggel eljutott a műtőbe. Addigra megfosztották minden méltóságától és a magánéletétől.

Judd kocsiját bezárta a garázsába– mégsem volna rendjén, ha ugyanaznap kétszer is ellopják–, és taxival ment be a kórházba.

A felvételnél végtelen számú biztosítási űrlapot kellett aláírnia, valamint egy lapot Jennifernek.

– A tizenkét éves lányom pontosan úgy szeretne felnőni, és pontosan olyan szeretne lenni, mint ön– mondta a hírességtől elájult recepciós.

Onnan a röntgenbe vitték. Nem volt más rajta, csak egy papírponcsó, úgy ültették be egy szobába, ahol olyan hideg volt, mint egy húsfagyasztóban. Utasították, hogy várjon, ami több mint egy órán keresztül tartott, mikor is minden bocsánatkérés nélkül megjelent az asszisztens, hogy megröntgenezze a tüdejét.

– Készen vagyunk. Ugye, nem is volt olyan szörnyű?– kérdezte egy másik asszisztens, és kihúzta a tűt a vénájából, amelyből, Stevie úgy érezte, legalább egy liter vért csapolt le.– Elengedheti magát– mondta, és kiegyenesítette a lány vadul be szorított ujjait.– Fájdalmat okoztam?

– Nem– válaszolta a lány barátságtalanul.– Csak utálok a tüket.

Végül betették egy egyágyas szobába, nyugalmat azt nem sokat biztosítottak hozzá. Először egy merev, unott arcú ápolónő suhogott be egy köteg újabb úrlappal, hogyStivie aláírja.

– Megmutatták önnek odalent a videót?– kérdezte szenvtelenül.– Megértette?

– Igen.

A videofelvétel mindent elmagyarázott, ami rosszul sikerülhet egy alhasi műtétnél, és minden lehetőség rémisztőbb, visszafordíthatatlanabb és halálosabb volt, mint az előző.

– Írja alá itt, itt és itt.

Következő látogatója a kórházi lelkész volt.

– Ön a híresség közöttünk– mondta, és tündöklő mosolyt villantott Stevie–re. Miután megbeszélték, hogy mi a legjobb gyógyír a teniszkönyökre, imára kulcsolt kezükre hajtották a fejüket. A lelkész imádkozott a kitűnő sebészért, és a lány teljes és gyors felépüléséért.

Stevie imádkozott Judd kő sebezte sarkáért, bocsánatáért,amiért ellopta a kocsiját, a megfojtása elleni védelemért, ha majd utoléri őt, és egy perért, amelyet, reméli, a kórház nyakába akasztanak, ha meghalna a műtőasztalon. Úgy vélte, valakinek akkor is el kell számoltatnia az intézményt, ha ő aláírta a nyilatkozatokat, amelyek felmentik a kórházat a felelősség alól.

Ezután a nőgyógyásza jött be, és elmagyarázta a műtéti járását.

– Ha a daganatok jóindulatúak, és minden okom megvan, hogy ezt higgyem, eltávolítjuk őket, és maga olyan lesz, mint új korában.

–És ha nem?

–Talán egy teljes kipakolás, és utána kezelés.

–Milyen kezelés? Besugárzás?

– Legyünk előbb túl az operáción.– Az orvos megpaskolta a kezét.– Aztán, ha meg kell beszélünk a lehetőségeket, akkor majd megbeszéljük.

A következő az altatóorvos volt, aki hegyes metszőfogaival kísértetiesen emlékeztette Drakula grófra. Bejött, és leült az a szélére.

– Reggel leelőször kap egy nyugtatót. Két intravénás tűt ültetünk be, egyiket a karjába, másikat a kézfejébe.

– Utálom a tűket– mondta Stevie feldúlt hangon.

– Megígérem, hogy azt az asszisztenst küldöm be, aki soha nem okoz fájdalmat. Mire eléri a műtőt, elálmosodik. Aludjon jól ma éjszaka.

Aludjon jól? Tiszta vicc. Kívül–belül kitisztították– micsoda megalázó tapasztalat!–, és kapott egy injekciót, hogy elálmosodjon. Enni nem akart, bár aznap dél óta egy falat sem ment le a torkán.

Egy sem veszi észre ezek közül a hatékony emberevők közül, hogy egyszerűen nem tud elaludni, ha nem hallja Judd írógépezet távoli, biztonságot adó hangját?

Ő azonban mérföldekre van, nem tud elmozdulni a farmházból. Mi történne, ha a ház tüzet fogna, és nem tudna elmenekülni? Mi lenne, ha a zuhogó eső árvizet okozna, és nem tudná mivel menteni magát? Stevie ilyen és hasonló szörnyű lehetőségektől gyötrődött.

Azért biztosan aludt egy keveset, mert amikor egy mosolygó ápolónő felébresztette, épp azt álmodta, hogy Judd egy félméteres fecskendőtüvel üldözi, amelynek teniszütő formája van, mániákusan nevet, és azt sziszegi, hogy majd megtanítja, mi jár annak, aki ellopja a kocsiját.

Meglepően rövid idő alatt előkészítették a műtétre, és betolták a műtőbe. Úgy érezte magát, mint egy kíméletlenül meggyötört túpárna. Az elmúlt éjszaka ólomlábban jártak az órák, most azonban minden úgy felgyorsult, hogy egészen megrémült tőle. A sebész biztatóan megszorította a kezét, és mosolygott a maszkja mögül.

– Minden rendben lesz, Stevie. Csak engedje el magát. Vegyen mély lélegzeteket, és kezdjen el számolni tíztől vissza felé.

Tíz. Szeretné megállítani az eseményeket. Kilenc. Több időre van szüksége, hogy gondolkodjék. Nyolc. Juddra van szüksége. Hét...

Tízezer kiló a súlya, és ezek az elmebetegek azt parancsolják, hogy forduljon meg az ágyon.

– Ez az, guruljon a másik oldalára, Miss Corbett. Nem, ne kapaszkodjon bele az infúzióba. Engedje csak el a karját. Nagyon jó. Már meg is van. Vége a műtétjének.

– Bent van a katétere?

– Igen.
– Ugye, milyen szép haja van?
– Hm. Láttad már játszani?
– Viccelsz? Nincs nekem annyi pénzem.
– Úgy gondoltam, hogy a tévén. Miss Corbett? Hall amit mondtam? Vége a műtétjének. Fémek csattogása és csörgése. Rázkódó mozgás. Fény. Rengeteg fény. Túl erős. Telefonok, jövés–menés és lárma. Miért nem maradnak csendben és nyugton, és hagyják őt aludni?

– Itt az idő, Miss Corbett, hogy újra megforduljon. Egy nyögés. Az ő nyögése. Nem, könyörgöm, ne mozgassanak.

Egy zöldruhás szörnyeteg mindenáron azt akarja, hogy köhögjön.

– Köhögjön, Miss Corbett. Na gyerünk. Köhögnie kell, hogy kitisztuljon a tüdeje.– Maradjon csak elzáródva.

– Miss Corbett. Köhögjön.

Tesz egy gyenge kísérletet, csak azért, hogy végre békén hagyják. Jutalma egy szörnyű hideg valami, amit a combja közé nyomnak hogy ne dagadjon meg. Valaki újra meglöki ágyát. Balfácánok. Mind balfácánok.

A nővér a hóna alá fogta Stevie kezét, amíg a vérnyomásmérő labdáját pumpálta.

– Nagyszerű.

Levették karjáról a szorító mandzsettát.

– Miss Corbett, ki kell cserélnünk a jégtömlőt.

– Ihatnék valamit?– Szája vattával van kitömve.

–Kaphat egy darabka jeget.

Hideg és kemény kanalat nyomtak a fogai közé, amitől egész teste összerázkódott. Csodás jég. Mohón szopogatta.

– Tessék, nem kaphat többet. Forduljon meg.

– Nem tudok.

– Dehogynem tud. Köhögjön a kedvemért még egyet.

– Nem.

– Köhögjön.– Köhögött.

– Jó kislány. És itt a friss jégtömlő.

Köszönet a semmiért. A combom már elzsibbadt.

– Ide nem jöhet be!

– Már bent vagyok.

Stevie–t felriasztotta az ismerős hang, de teljességgel lehetetlennek érezte, hogy felemelje a szemhéját. Talán rátettek valami súlyt, ötvencentes érméket, ahogy a cowboyfilmekben szokták a hullákkal?

– Látogatók a lábadozóba csak minden páratlan órában, óra előtt tíz perccel jöhetnek be. Ez a szabály.

A férfi megmondta, hogy mit csináljon a szabályával. A javaslata nem hangzott valami barátságosan.

– Meglátogatom, ha tetszik magának, ha nem.

– Hívom a biztonságiakat.

– Stevie?

– Judd– válaszolt a lány rekedten.

– Itt vagyok, bébi.

Erős, meleg kéz ragadta meg Stevie ernyedt kezét.

– Most megfojtasz?– kérdezte suttogva a lány.

– Ott van, őrmester. Nem jöhet be ide, csak óra előtt tíz perccel.

– Később, bébi.

Stevie érezte a férfi ajkának lágy érintését a homlokán, de ő már el is tűnt.

Talán ez is csak egyike volt azoknak a furcsa álmoknak.

– Biztos benne?

– Tökéletesen.

– Mindent kivettek, azt is, ami csak feltehetően veszélyes?

– Mindent.

Az orvos észrevette, hogy betege szeme nyitva van, komoly tekintettel figyeli őt és zilált látogatóját.

– Nagyon szépen gyógyul, Stevie– mondta betegágyhoz rendelt mosolyával.– Tudom, hogy a lábadozó helyiség embert próbáló, de hamarosan visszaviszik a saját szobájába. Képes látogatót fogadni?– Stevie bólintott. Az orvos megérintette Judd vállát.– Ne felejtse el, csak tíz perc. Felesleges lenne újra kidobnia magát.

Judd oda sem figyelt. Pillantása Stevie–re tapadt. Óvatosan fölé hajolt, nehogy kimozdítsa valamelyik csövet.

– Be kellett verekednem magam ide. Remélem, értékeled.

– Hogy találtál meg?

– Rád állítottam Addison. Egy kamionpihenőből hívtam az államköziról. Ramsey, a kurafi, nem volt hajlandó R–beszélgetést fogadni tőlem, úgyhogy attól a kamionsofőrtől kellett kérnem, akit lestopoltam. Annyira megsajnál, hogy egy csésze kávé is fizetett nekem. Kiderült, hogy Dallasban van az állomáshelye, és lelkes olvasója a rovatomnak. Megígértem neki, hogy a szívességéért kap tőlem egy bérletet avericks meccseire.

Stevie próbálta követni a magyarázatát, de túl bonyolultnak érezte.

Addison?

Judd mosolygott zavarodottságán, és csendesen azt mondta:

– Majd később elmesélem. Történt itt annyi minden, hogy akár egy újabb regényhez is elegendő volna.

Stevie megpróbálta nyelvével megnedvesíteni ajkát, de szája még mindig teljesen ki volt száradva, habár azóta több jégdarabkát is engedélyeztek neki.

– Judd, mit tudsz a műtétemről?

A férfi komolyabb arckifejezést öltött, közelebb hajolt, és amikor megszólalt, hangja reszelősen, bizakodón csengett.

– Tudhattam volna, hogy csak tettetsz, hogy megint csak valamelyik stevieizmusodat adod elő a közönség kedvéért. Sok hühó semmiért.

– Micsoda?

– A daganataid. Az összes újságcím meg csinnadratta néhány jóindulatú daganat miatt! – Dorgáló volt a hangja, de a szemében árulkodó nedvesség csillogott.

– Jóindulatúak?

– Ártalmatlan kis lények. A legeslegutolsóig.

Stevie lehunyta a szemét. Könnyek csorogtak belőle. Judd elsimította őket a hüvelykujjával.

– Biztosak benne?

– Ha a nőgyógyászod és Dallas legjobb patológusa érti a dolgát, akkor biztos, hogy meggyógyultál.

– Nem kellett kipakolniuk?

– Hacsak a jobb petefészkedet nem számítod.

– El kellett távolítaniuk az egyik petefészket?

Judd megrántotta a vállát.

– Semmi következménye nincs, ha számításba veszed minden más érintetlen és működik. Ó, és ha már benne a dologban, kivették a vakbeledet is. Mondtam nekik, szerintem nem fogod bánni.

– Judd– suttogta Stevie, és örömkönnyek fűröszötték arcát.

– Hé, hagyd abba a bögést, különben az a kurva nővér megint kidobhat, mert megzavartam a nyugalmadat.

– Nem kellett volna bejőnnöd.

– Azok a közmondásos lovak sem tudtak volna visszatartani.

Stevie visszaszívta a könnyeit.

– Sajnálom, hogy elloptam az autódat.

– Mi a csudáról beszélsz? Különben is, az a koci inkább a banké, mint az enyém. Jól érzed magad?

Nevetésről szó sem lehetett, de Stevie elmosolyodott.

– Tük vannak a karomban és a kezemben, fémkapcsok fogják össze a hasamat, magamtól még pisilni sem tudok, és jégtömlőn lovagolok. Időnként megköhögtetnek, bár biztos vagyok benne, hogy ettől kiszakad az összes varratom. Röviden, rémesen érzem magamat.

– Azért annyira talán nem, mint ahogyan én éreztem magam, mielőtt kiderítettem, hogy hová tűntél. Ha még egyszer magyarázat nélkül otthagysz, jól elfenekellek.

Stevie nem vett tudomást a fenyegetésről.

– Írtál ma?

– Hogy írtam-e?– kérdezte a férfi hitetlenül.– Stevie, vademberként vágtattam fel–alá ennek a kórháznak a folyosóin, vártam, hogy felébredj az altatásból.

– Otthon kellett volna maradnod, hogy írj. A hetedik fejezeten még dolgoznod kell.

– Igen, tudom. Lassan bontakozik ki... – Hirtelen félbehagyta a mondatot. Szemöldöke félelmetes V alakba futott össze.

– Honnan a pokolból tudod, hogy mit kell csinálnom a hetedik fejezettel?

– Olvastam a regényedet.

– Melyik résztől?

– Az elejétől. – Nagyon szerette volna megérinteni a férfit, nem tudta, hogyan emelhetné fel a karját. – Csodálatos. Őszintén.

Stevie érezte, hogy a műtét utáni gyógyszerkezeltől ismét öntudatlan állapotba kerül. Mielőtt értelme elmerült volna, mondania kellett valamit.

– Judd, szeretlek.

A férfi megfogta a kezét, és a szájához nyomta, miután forró csókokkal borította az ujjait.

– Rájöttem, amikor elhatároztad, hogy az életet választod a Grand Slam helyett. Akarod tudni, hogy mi az igazán remek a dologban? Hogy én is szeretlek.

Judd fanyarul elmosolyodott, amikor észrevette, hogy Stevie visszasodródott az álomba. Sajnálta, hogy a lány nem hallotta első szerelmi vallomását, de hát jó volt ez így.

Ott lesz még akkor is, amikor Stevie felébred.

– Köszönöm.

– Köszönöm.– A fiatal, csinos nő áradozott.– Alig várom, hogy elolvashassam. Ha csak fele olyan jó, mint az arcképe a borítón, remekül fogok szórakozni.

Judd felpillantott feleségére, aki a rágógumit pukkantató túsarkú, miniszoknyás fiatal lányok csapatát méregette résnyire összehúzott barna szemével. Amikor körbevették a férjét, Judd reménytelenül megrántotta felé a vállát, ám ez a mozdulat sehogyan sem illett férfias önelégültségtől sugárzó mosolyához.

– Mrs. Mackie, a sor az ajtón kívül egyre hosszabb lesz – mondta a manhattani könyvüzlet vezetője. – Mr. Mackie most jó sokáig el lesz foglalva a könyvek dedikálásával. Nem szeretne leülni?

– Egyelőre szívesebben állok, de köszönöm a kedvességét

A férfi bátortalanul pillantott rá.

– Szentelenségnek tartaná, ha öntől is kérnék egy autogramot?

– Egyáltalán nem– válaszolta Stevie mosolyogva. A férfi jegyzetömböt és tollat vett elő.

– Láttam egyszer a U.S. Openben játszani.

– Győztem?

– Vesztett a negyedöntőben, de csak egy hajszálon múlt.

Stevie csak nevetett.

– Félig visszavonult már, ha jól tudom.

– Versenyszerűen már nem teniszezem, most képzési központokat szervezek.

– Hallottam róla. Hátrányos helyzetű gyermekek számára, ugye?

Stevie–nek hat hónapra volt szüksége, hogy a műtét után felépüljön. Utána nőgyógyásza engedélyt adott, hogy bármely tervét megvalósíthatja.

Ötletéhez, amelyet lábadozása alatt minden oldalról alaposan megfontolt, elnyerte Judd őszinte támogatását. A férfi segítette a városban népszerűsíteni elképzelését: közhírré tette rovatában a Tribune–ben.

Az eredeti, dallasi képző annyi elismerést kapott, hogy más városok is megkeresték Stevie–t. Ennek eredményeképpen dőltek az adományok, és megkérték, szervezzen a számukra is ilyen programokat. Az országot már behálózták a Stevie Corbett Tenisz Képzők, amelyek kizárólag olyan játékosokkal foglalkoztak, akik nem engedhették meg maguknak a klubtagságot.

– A képzőket a helyi közösség támogatja, és nyitva állnak bárki számára, aki jelentkezik, hogy tanulni szeretne – válaszolta az asszony a könyvárus kérdésére.

– Nem bánja a férje, hogy ilyen időigényes vállalkozásba fogott?

– Egyáltalán nem. Megérti a vágyamat, hogy dolgozhassak. Különben ő is rettenetesen elfoglalt.

– Úgy tudom, a napi rovatát most több újság is átveszi, és már a második regényén dolgozik.

– Így van.

– Ez miről fog szólni?

– Titoktartást fogadtam – mosolygott Stevie búbájosan a férjira. – Várnia kell, mint a férjem összes többi rajongójának.

A rajongók hosszú sora ott kígyózott az ajtón kívül, véget nem érő tömegben a járdán. Stevie figyelte, amint egyikük könyöke segítségével átverekszli magát az embereken, és tolakszik az asztalhoz, amelynél Judd dedikálja a könyvét. Úgy mutatkozott be, mint a Times irodalmi szerkesztője.

– Elrabolhatom egy percre, Mr. Mackie?

– Nem hiszem – mondta Judd barátságosan, és rámutatott a sorban állókra, akik mind arra vártak, hogy találkozhassanak a legújabb sikerkönyv szerzőjével. – De tudok egyszerre beszélni és írni. Nyugodtan kérdezzen.

– Önéletrajzi ihletésű a regénye?

– Részben.

– Mely részekben?

– A családom és a barátaim iránti tisztelet nem engedi meg, hogy erre a kérdésre válaszoljak. Annyit azonban elárulhatok, hogy fiatalemberként semmire nem vágytam úgy, mi hogy profi baseballjátékos lehessenek. Az élet megtagadta tőlem ezt a lehetőséget. Ezután évekig tele voltam keserőséggel, és akkora

volt bennem az elégedetlenség, mint a Mount Everest. Judd becsukta a könyvet, amelyet éppen aláírt, odaadta a vendégének, és kedves mosollyal üdvözölte a sorban következőt. – Örvendek.

Befirkált a könyvbe egy rövid ajánlást, aláírta, és folytatta beszélgetést.

– Kiábrándultam az életből, ezért könnyen tudtam a könyvem főhőséhez viszonyulni, akinek szintén el kellett szenvednie egy keserű csalódást.

– Mi változtatta meg az ön életszemléletét? – kérdezte az újságíró.

Judd pillantása megkereste Stevie-t a zsúfolt könyvesbolt túloldalán. Láta, hogy a felesége csillogó szemmel tekint rá.

– Találkoztam valakivel, akiben igazi emberi nagyság lakozik. Saját példáján keresztül megmutatta nekem, hogy átkozottul érdemes örülni az életnek, még akkor is, ha tele van buktatókkal, és hogy néha el kell szenvednünk egy-egy vereséget ahhoz, hogy értékelni tudjuk a győzelmet.

Stevie arcán napsugaras mosoly ömlött szét, amelyet azonban egy pillanat múlva döbbszerű kifejezés váltott fel. A döbbszerűség elért Juddhoz, aki azonnal ledobta tollát az asztalra, és felpattant helyéről.

Három lépéssel ott termett a felesége mellett, és kezébe szorította a kezét.

– Stevie, valami baj van?

– Az égvilágon semmi, drágám. Menj vissza dolgozni.

– Mr. Mackie – szólt oda a könyvesbolt vezetője idegesen –, várják az emberek.

– Rögtön visszamegyek – mondta neki Judd, miközben magával húzta Stevie-t a polcok közti keskeny folyosón az üzlet hátsó része felé.

– De... de most nem távozhat! Hová megy? – hadarta a férfi. – Mit mondjak a vendégeknek?

– Mondja azt, hogy két órán keresztül megállás nélkül dedikáltam, és pössentenem kell. Biztos vagyok benne, hogy meg fogják érteni.

A boltos, a riporter és azok a vendégek, akik elég közel álltak ahhoz, hogy hallják kijelentését, szájtátva bámultak utána, miközben elvonszolta Stevie-t a zsúfolt könyvespolcok mellett, be egy hátsó raktárhelyiségbe, amelyben még nagyobb volt a helyszűke, mint magában az üzletben.

– Mi baj van? – kérdezte abban a pillanatban, ahogy az ajtó becsukódott mögöttük.

– Semmi.

– Láttam az arcodat, Stevie. Úgy néztél, ahogyan én szoktam, amikor játékosan elkapod a...

– Judd! Meghallják az emberek.

– Füttyölök rájuk. Tudni akarom, mitől néztél úgy, mintha valaki megfogta volna a fenekedet.

Attól a naptól kezdve, hogy Stevie műtétje után visszatértek a kelet-texasi farmházba, Judd szüntelenül tudni akarta hogy van a felesége. Csak akkor kezdett hinni az orvosok véleményének, amikor Stevie normális menstruációs ciklusa visszatért. Ám, ha a felesége egészségi állapotáról volt szó, még ezután sem hagyta el teljesen az ébersége.

– Tudtam, hogy nem kellene rád hallgatnom, amikor könyörögtél, hogy velem jöhess – hordta le magát, amiért engedett Stevie rábeszélésének. – Beültetek egy taxiba, és visszamész a szállodába.

– Felejtsd el, Mackie. Szeretem nézni, ahogy az emberek imádnak, hiszen én is annyira imádlak. – Gyöngéden megcsókolta férjét. – Azonkívül nem vagyok hajlandó abban a kis szobában kuporogni, miközben az összes nő, akivel találkozol, téged bámul.

– Nem az összes – válaszolta Judd elviselhetetlen önhittséggel, amit Stevie most végtelenül kedvesnek talált.

Férje nyaka köré fonta a karját, és közel húzódott hozzá.

– Javíthatatlan vagy. Nem értem, miért szeretlek ennyire.

– Nem tehetsz ellene semmit. Hiszen minden olyan szeretetreméltó bennem.

Az asszony derekára csúsztatva kezét, még közelebb húzta magához, és ajkát Stevie ajkára illesztette.

– Mackie, várnak rád az emberek.

– Hadd várjanak.

Szenvedélyesen megcsókolta feleségét, nyelvével végig kutatva szája édes rejtett zugait. Egymás iránti étvágyuk jottányit sem csökkent. Judd gyakran tréfálkozott, hogy talán ő egyetlen férj az emberiség történetében, akinek tizenkét hetet kellett várnia az esküvője után, hogy elhálhassa a házasságát. Stevie azzal szokott visszavágni, hogy csak magát hibáztathatja, hiszen ő ragaszkodott hozzá, hogy papot hívjon a farmházba, hogy összeadja őket, amikor ő még lábadozott, és hogy amint megkapta a nőgyógyász engedélyét, bőségesen kárpótolta magát az elvesztegetett időért.

– Mmm, finom – mondta most a férfi, és végre levette száját felesége ajkáról. – Sóvárogtam... – Hirtelen elhallgatott. Tekintete teljesen kifejezéstelen lett.

– Most ki néz úgy, mint akinek megfogták a fenekét? – nevetett halkan Stevie.

– Mi a csuda volt az?

– Az – mondta az asszony, és megfogta Judd kezét, végigsimítva vele gömbölyödő hasát – a kisbabánk volt, aki először mozdult meg.

Judd akkorákat nyelt, hogy ádámcsutkája fel–alá ugrált a nyakán.

– Jézusom – nyögte –, tudtam, hogy ragaszkodnom kellett volna hozzá, hogy a szállodában maradj. Tudtam, hogy ez túl fárasztó lesz neked. Az okozta, hogy sokáig álltál ezen a rohadt kemény padlón. Miért nem ülsz le?

A boldogság lágy nevetésben bugyborékkolt fel az asszonyból

– Leszel szíves megnyugodni? Hiszen ez teljesen normális. Pontosan időben jött. Amikor az orvos utoljára megvizsgált, szólt, hogy figyeljem, mikor mozdul meg a baba. Most újra rúg. Érzed? – Reménykedve várakoztak, de semmi sem történt. – Gondolom, elaludt.

– Sajnos – mondta Judd elnehezült hangon –, én viszont teljesen felébredtem attól, hogy megérintettelek.

– Megbökte Stevie-t a derekával, nehogy véletlenül félreértse, mire is gondol. – Micsoda szerencsés flótás vagyok! A világ legszexisebb állapotos csaja a feleségem!

– Mondtam már valaha, hogy minden szavad tiszta romantika?

– Nem.

– Akkor jó.

Gyakran játszották ezt a szójátékot. Judd elmosolyodott felesége szellemességén, és közben keze végigsimította Stevie megvastagodott derekát, és megindult a melle irányában, amely az elmúlt néhány hétben, a terhesség előrehaladtával, megnagyobbodott.

– Érzékeny? – kérdezte Judd, ahogy ruhán keresztül masszírozta.

– Ha te csinálod ezt, akkor nem.

A férfi megsimogatta hüvelykujjával az asszony mellbimbóit; nem okoztak neki csalódást.

– Úristen, mennyire szeretlek! Akkor jöttél, amikor a legnagyobb szükségem volt rád. – Ismét hatalmasakat nyelt, most a felindultságtól. – Valahányszor a műtetedre gondolok, és arra, hogy mi lett volna... – Kimondatlanul hagyta az elviselhetetlen gondolatot.

– De nem lett, és áldást jelentünk egymás számára.

Ismét megcsókolták egymást, és a csókba beleadták azt a szerelmet, ami túlcsoordult a szívükben.

– Judd, újra rúg a baba!– kiáltott fel Stevie izgatottan. A hasára tette férje kezét, és sugárzón mosolyogtak egymásra, míg a gyermek, az ő alkotásuk, mocorgott anyja hasában.

– Fáj?– suttogta Judd.

– Nem – suttogta vissza Stevie.

Kopogtak az ajtón.

– Mr. Mackie, a tömeg kezd zsörtölődni.

– Milyen érzés?– kérdezte Judd a feleségét, ügyet sem vetve a pánikba esett könyvvarusra. Hangja halk és izgatott volt.

– Csodálatos. Úgy érzem magam tőle, hogy élek, hogy bámulatos vagyok. Győzedelmes. Majdnem olyan nagyszerű érzés, mint amikor bennem vagy.

Judd Stevie ajkára préselte száját, és azt dörmögte:

– Most mennem kell, Mrs. Mackie, de őrizze ezt a gondolatot.